

bình nguyên lều

MỘT **NÀNG** HAI **CHÀNG**

THUY HƯƠNG xuất bản 1967

MỘT NÀNG HAI CHÀNG

BÌNH NGUYÊN LỘC

@TIEULUN 2024

Tiểu thuyết này, thật ra, trước kia là một truyện phim mà hình thức SYNOPSIS đã đăng trên nhật báo Buổi Sáng năm 1958, như là một truyện ngắn thường, lấy tên là TRÊN HANG ỒNG KHỎI.

Năm sau đó, hình thức TRAITEMENT DÉTAILLÉ lại đăng trên tạp chí Điện Ảnh.

Hình thức chót là hình thức DÉCOUPAGE đăng báo không được vì lý do kỹ thuật riêng của nó, nên tác giả biến nó ra thành tiểu thuyết để đăng lên nhật báo Tiếng Dân năm 1962.

Đây là truyện phim tiểu thuyết hóa thứ hai của ông Bình Nguyên Lộc, truyện thứ nhất là truyện “NỬA ĐÊM... TRẮNG SỤP” do nhà Nam Cường xuất bản năm 1964 và do nhà Khai Trí tổng phát hành.

NHÀ XUẤT BẢN THỤY HƯƠNG CẦN KHẢI

Dưới đây là một tài liệu xác thực giúp bạn đọc thân mến có một ý niệm về đề tài khai thác trong truyện.

NGHỀ GIỮ YẾN

Tại Cù lao Chàm hiện có chín người giữ yến chia ra : hang Yến 4 người, hang Tò Vò 3 người, hang Cả 2 người, Riêng hang Tai thì số yến hơi ít, và lại rất khó đánh cắp nên chủ thâu giao cho dân lao giữ, hằng năm chịu một số thù lao độ vài nghìn bỏ vào quỹ thôn. Số người giữ yến hưởng lương tháng nghìn rưỡi, cơm thuốc chủ chịu.

Chòi giữ yến làm ngay tại miệng hang bằng cây lá trong núi, chỉ đủ chứa vài chiếc giường, một cái bếp. Người giữ yến ở tại đây suốt sáu tháng ròng, cô độc giữa khoảng núi cao biển rộng, bắt đầu từ tháng chạp khi yến chuẩn bị gây tổ. Hàng tuần đều có một chuyên ghe của công ty tiếp tế thuốc men, gạo muối. Ở đây, uống nước khe đá, ăn cá đi câu, củi đốn trong rừng, đời sống hoàn toàn biệt lập. Chỉ những khi đau ốm quá nặng mới có ghe đến chở vào đất liền. Tối đến, người giữ yến chỉ việc chia phiên nhau canh giữ. Có nơi như ở hang Cả, giường ngủ của họ phải đặt tận trong hang tối, trên một sạp gỗ chênh vênh hốc đá. Tuy vậy thỉnh thoảng cũng vẫn có vụ mất cắp do các thung chài từ ngoài khơi chèo vào gỡ trộm. Trường hợp này, các người giữ yến phải gánh lấy trách nhiệm, hoặc bị khiển trách, hoặc có thể chịu bồi thường.

Để tránh các vụ hao hụt do nội bộ gây ra, người tuần đình mỗi lần ghé hang đều đếm kỹ các tai yến và ghi vào sổ cẩn thận. Mỗi tai yến bị xẻo bớt đều để lại dấu vết trên đá, do đó rất dễ dàng kiểm soát.

XUÂN TÙNG

(Trích tạp chí Sáng Dội Miền Nam 1961)

-1-

Bóng hòn Đụn kéo dài ra thật xa, đầu bóng chạm phải chân hòn Chà Là ở tận mãi đằng kia, cách đây ngót hai hải lý, nhưng bóng lại ồm nồm vì hòn Đụn tương đối là một hòn đảo nhỏ trong cảnh bao la này, khiến Lực buồn cười quá.

Chàng day lại nhìn cái bóng không tương xứng với vật cho cái bóng ấy, đề trốn sự chói lòa của mặt nước dưới ánh thái dương. Mặt trời to quá, may là bị chân trời ngậm hết phân nửa mà còn đổ lửa tràn trề mặt biển thế này, huống hồ gì lát nữa đây khi nó được thiên nhiên nhả trọn ra.

Nhưng Lực không tìm được nơi nghỉ ngơi cho đôi mắt của chàng : bóng ồm quá, và bên kia lại là sự chói lòa rất chói mắt như ở bên này.

Chàng đã từ cửa động ở hông đảo, bơi xuống ra đây và sự đối chọi đột ngột giữa bóng râm mà chàng vừa lìa khỏi, với sự bùng cháy của mặt biển dưới ánh mai, làm cho Lực khó chịu hết sức.

Nhưng không làm thế nào khác hơn được, chàng nhẫn nại chịu số phận, nhìn tới trước, đương đầu với mặt trời mà bơi.

Lực cởi trần, chùng ra bộ ngực đầy lông lá, bắp tay chàng giống như những cục thịt trái trứng dưới da.

Đầu chàng không đội nón, để lộ ra mớ tóc hớt ngắn, chia lên cứng ngắt như lông bàn chải. Mặt mày chàng khá sáng sủa, thông minh, mặc dầu nắng và gió mặn đã ăn sạm đen nước da của chàng.

Xuồng của Lực là một chiếc xuồng nan, nhỏ bằng thứ xuồng ba lá ở miền Nam. Xuồng nhẹ như vậy mà sức bơi của Lực lại mạnh lắm nên nó lướt tới như bay trên mặt nước.

Hòn Đụn, một cái đảo toàn bằng đá, cao độ ba mươi thước, như từ dưới đáy biển mọc thẳng lên, không thấy bãi thấy bờ gì cả.

Đảo hình ngũ giác không đều, hơi bằng đầu, và trên vách đá ở cả năm phía đều có cửa động, có cửa chìm phân nửa dưới mặt nước trông cứ như là một ông khổng lồ nào đang tắm lợi và há miệng ra uống nước.

Hòn Đụn, thuộc một bầy đảo hai mươi hòn nằm ngoài khơi Nha Trang. Bay như chim mà dòm xuống, trông bầy đảo giống như một đàn voi đen đang tắm trong một cái hồ khổng lồ nào.

Bầy đảo mang đủ hình thù, có hòn um tùm cây cối, có hòn trọc lốc từ trên đầu hòn xuống tới mé nước.

Những khu biển nằm giữa mấy mươi hòn đảo ấy, nhờ núp gió nên tương đối lặng trang. Những cái bể nhỏ nhỏ ấy là những khung cảnh thần tiên, nhưng vì xứ ta ít người chơi du thuyền nên cảnh ấy luôn luôn vắng người, trừ những chiếc xuồng nan của những kẻ như Lực đây thôi.

Lực vừa bơi, vừa ngược trông lên vách đá của hòn Đụn mà chàng có phận sự canh giữ. Vách đá màu bùn xám, điểm những đốm tròn nhỏ li ti màu ngà.

Chàng đã thuộc lòng lượng số và vị trí của những đốm ấy và soát lại xem có thiếu mất đi đốm nào hay không.

Lực bơi xuống đi quanh hòn đảo của chàng và khi điểm qua được hai tấm vách, chàng bỗng nghe tiếng tù và từ xa vẳng lại. Chàng vội vàng cúi xuống khoang xuống, lấy cây tù và của chàng lên rồi thổi đáp lại.

Rồi thì nhiều hồi tù và khác trả lời nhau từ đảo này qua đảo nọ, vang dội khắp một góc bể lặng gió.

Đó là mật hiệu của những người gác hòn yển, họ cho biết tin tức nhau, chứ không phải gọi nhau đi làm như nông dân ở thôn quê.. .

Tiếng tù và ấy người thường nghe thì ngỡ là tiếng ốc thông thường như bao nhiêu là tiếng ốc khác, nhưng nó có giọng riêng mà mỗi giọng là một tín hiệu.

Sự vắng mặt của một cây còi, báo động cho khắp các động biết rằng kẻ gác còi đau ốm gì hay đã lâm nạn cũng nên. Giọng còi thúc giục có nghĩa là phải coi chừng vì kẻ trộm lấp ló quanh đây. Tiếng còi đứt khúc báo tin một trận bão sắp thổi qua mà một người gác hòn thâm niên và nhiều kinh nghiệm tung ra cho đồng nghiệp trẻ tuổi của họ đề phòng.

Thổi xong hồi tù và thường lệ buổi sáng. Lực ném khúc sừng trâu vào khoang xuồng rồi giở dầm lên chèo nữa. Bắp thịt vai của chàng đen thui như cột nhà cháy, nổi u lên mỗi lần chàng hạ dầm xuống quạt nước.

Xuồng vừa quẹo nơi một góc hòn đê đổ ra mặt vách thứ ba thì Lực giật nảy mình mà trông thấy một chiếc xuồng nan khác. Tù và đầu đó, khắp nơi vừa báo tin yên ổn thì sự xuất hiện của chiếc xuồng trộm này bất chợt chàng thành linh quá, khiến trong mấy giây đầu, chàng hơi bối rối.

Phải, đích thị là xuồng trộm rồi, vì bọn gác hòn không bao giờ đi xa hòn của họ cả, có đau ốm gì, họ cũng nằm trong động mà chịu trận cho đến ngày ghe tiếp tế từ trong đất liền ra.

Lực hấp háy mắt, đưa tay lên ngang chân mày để che nắng, nhìn kỹ lại thì thấy hai người trên xuồng ấy lạ hoắc ! Mặc dầu cả năm, chưa chắc chàng được gặp đồng nghiệp một lần, chàng cũng quen mặt họ cả rồi, thì bọn này chỉ có thể là ăn trộm thôi.

Lực càng cố sức bơi, chĩa mũi xuồng của chàng về hướng chiếc xuồng lạ kia và khi chỉ còn cách họ độ một phần tư hải lý, chàng hét to :

– Dừng lại !

Chiếc xuồng lạ vốn cũng đã thấy chàng rồi, nên bơi mau thoăn thoắt, giả điếc, không thi hành lệnh của chàng.

Chúng nó phóng xuồng trở về hướng đất liền và chắc không

dám trở ra nữa vì cái nghề ăn trộm hễ bị động ỏ rồi thì không còn làm ăn gì được. Như thế, cứ để cho chúng nó thoát là hơn vì như vậy chàng khỏi nhọc xác.

Nhưng sinh lực quá dồi dào, Lực quyết đua với kẻ trộm chơi.

Bên kia hai đầm, bên chàng chỉ có một mình chàng thôi. Nhưng hai cánh tay vượn của Lực đẩy nước ồ ạt, làm cho xuống chàng lướt tới băng băng.

Khoảng cách giữa hai chiếc xuống cứ được rút ngắn dần, ngắn dần và cả ba người trên hai xuống đều rạp người xuống mà bơi.

Năng sớm rọi lên ba cái lưng trần đen thui ấy, trông họ giống như người thượng cổ, hoặc người của bộ lạc bán khai nào.

Một chiếc thang rất dài nằm gác ngang trên xuống trộm. Xuống chòng chành và hai đầu thang nghiêng ngửa và cứ thọc xuống nước và cản sức tiến nhanh của xuống.

Vì thế mà hai người ngồi ở lái và mũi xuống ấy có nỗ lực thế nào, họ cũng bị người gác hòn đuổi gần kịp.

Để thoát thân, bọn trộm hắt thang xuống biển cho được nhẹ tay dầm. Thang dài quá, người bơi lái phải đẩy ngang nó tới đằng mũi xuống, rồi tên chèo mũi bước qua thang lấy chỗ cho thang vượt qua mũi xuống mà rơi xuống nước, chớ họ không thể vớt thang xuống biển bằng cách nào khác mà không làm nghiêng hoặc lật xuống.

Họ phải ngưng tay dầm mà làm công việc này, tuy họ làm lẹ nháp nháy nhưng cũng đủ chậm trễ cho Lực rượt theo kịp họ.

Thấy không thể thoát, người chèo lái nói :

– Bọn tôi tới hai người như anh thấy. Vậy anh có khôn hồn thì về đi.

Lực làm thỉnh nhìn hai gã toan trộm tổ yến ấy. Họ lực lưỡng lắm; gã chèo lái độ năm mươi còn tên chèo mũi cỡ mới hai mươi thôi. Có lẽ đó là hai cha con.

Lực cân nhắc một lát rồi quả quyết bơi xáp lại gần xuống trộm.

Tức thì hai gã gian manh cúi xuống khoang xuống của chúng, mỗi gã lấy lên một con dao mũi dài và nhọn hoắt như dao Tây rồi đồng nhắm Lực mà phóng mạnh tới.

Lực té ngựa trên xuống và hai lưỡi dao bay vù qua khỏi người chàng rồi rơi xuống biển. Anh gác hồn vừa cười ha hả vừa vụt ngồi dậy thật lẹ.

Thường thì bọn trộm không bị rượt nà như thế này nên chúng không mang khí giới theo. Hai con dao đó là hai con dao chỉ để dùng gỡ tổ yến mà thôi.

Mất khí giới, họ chụp dầm liền để bơi mau hầu thoát thân. Lực cúi xuống khoang xuống lấy một cây đòn cán dài, lưỡi sáng giới rồi dầm tới. Nhưng xuống trộm đã dang ra khỏi tầm tay của chàng rồi.

Thấy đuối nửa nhọc công bơi, Lực chửi lên vài tiếng rồi quay xuống trở về đảo của chàng.

Gặp chiếc thang tre dài còn trôi lênh bênh gần đó, Lực dừng tay bơi lại để vớt thang.

Chàng không cần thang để làm gì cả, trái lại nữa, các chủ tàu hòn yến rất là nghi kỵ những anh gác hòn mà có thang trong động, nhưng thấy thang chắc và đẹp quá, chàng tiếc.

Chàng loay hoay với chiếc thang dài hơn nửa tiếng đồng hồ, mình mảy ướt đầm mồ hôi như mới tắm lên, mới đặt được chiếc thang nằm ngang xuống một cách quân bình.

Lực tiếp tục bơi quanh đảo để kiểm điểm lại những tổ yến, vừa bơi vừa lấy tù và lên thổi còi báo động có trộm, thổi những hồi còi ngắn kể tiếp nhau nghe rất là giục giã.

Từ các hòn khác, đồng nghiệp chàng đáp lại, để bảo rằng ta đây có nghe tín hiệu rồi, và cũng để truyền tin qua các hòn khác xa hơn.

Mặc dầu kẻ trộm đã bị đuổi đi xa, và nắng đã lên cao, chúng không dám trở lại, Lực cũng cứ truyền tin đi đúng theo lương tâm nghề nghiệp trong giới, vì biết đâu lại chẳng có xuồng trộm khác lẫn quần đâu đây.

Khi đến trước mặt vách thứ năm là nơi chàng xuất phát khi sáng, Lực cho đâm xuồng vào hòn.

Bóng hòn Đụn bây giờ đã ngắn lại, đậm hơn. Càng trưa gió càng mạnh, nên những con sóng lăn tăn lúc hừng đông đã lớn lên, khiến Lực phải cẩn thận kéo xuồng bị đập vào đá vách của hòn.

Một cửa động khá to mở ra nơi tấm thạch bích đứng sừng ầy. Cửa động hình thuẫn, tuy bị chìm phân nửa dưới mặt biển, vẫn trông giống như một cái miệng đang há ra ngáp vì phần cửa động không chìm, soi bóng trên mặt nước, vẽ lại trên đó trọn vẹn cửa hang.

Khi tới gần sát cửa động, Lực dùng tay bơi, sửa cho chiếc thang quay xuôi theo xuồng, đoạn cho xuồng nan từ từ chui vào động.

Giây lát sau, xuồng đã mất hút trong đó mà một phần chiếc thang oằn xuống, còn lê trên mặt nước bên ngoài cửa động.

Lực đang ở ngoài nắng mà vào đây nên động tối om đối với hai mắt chưa quen của chàng. Tuy nhiên chàng vẫn lái xuồng ngay ngắn vì đã thuộc lòng đường sá.

Động rộng độ năm thước, nhưng cao đến mười thước, vách đá hai bên động đứng sững lên và trên kia hai bức vách nghiêng đầu giao lại với nhau làm thành một tấm trần lõm, thành một cái vòm tối om.

Bấy giờ Lực đã thấy dạng dạng mọi vật trong động rồi, nhưng mắt chàng vừa làm quen được với bóng râm thì ánh sáng bên ngoài rơi vào hang đã đuổi sức vì chàng đã vào khá xa trong động, thành thử những vật vừa thoáng thấy, lại bị xóa mờ ngay.

Đối với người lạ cảnh, họ sẽ cảm giác là đi vào đêm tối hoàn toàn. Nhưng đã sống trong động này gần năm năm, Lực thấy bằng mũi, bằng tai, bằng da thịt của chàng nữa, chớ không riêng gì con mắt mới cho chàng giác cảm về sự vật. Bỗng con kinh ngầm, chảy đến một chỗ quanh. Lực lái cho xuống queo qua bên tay trái. Nhưng thỉnh lình chàng nghe tiếng của hai vật cứng cọ nhau sồn sột phía sau xuống và xuống vụt đứng lại, bởi thế nào cũng chẳng tiến tới.

Thì ra đó là đuôi thang, cái đuôi thang quá dài không thể queo theo chiếc xuống ngắn này được.

Lực suy nghĩ giây lát, ban đầu chàng tiếc lắm, ngỡ phải bỏ chiếc thang tốt này, nhưng rồi chàng bơi ngược cho xuống lùi lại, không dễ dàng lắm đâu, vì đuôi thang bị kẹt trong các nơi lồi lõm của vách đá, khiến chàng phải điều động khó khăn lắm mới ra được.

Bên vách mặt của động có một bờ đá nằm là là mặt nước lớn, chạy dài ra tới ngoài cửa, Lực kê xuống lại sát bờ đá ấy rồi cho thang lên đó.

Xong đâu đấy, chàng lại chèo vào trong. Khi qua khỏi khúc quanh, động bỗng sáng sủa thình lình. Đó là thứ ánh sáng gián tiếp do nền đá phản chiếu một giọt ánh sáng to bằng đầu người, từ trên trần động rơi xuống.

Từ khúc quanh vào đây độ hai mươi thước. Và tới đây là cái kinh ngầm đã dứt; nó nằm gác lên một bãi đá lồi.

Lực nhảy ra khỏi xuống, nước lên khỏi mắt cá chàng, rồi chàng kéo dây xuống ra khỏi khoang, cột vào hòn đá cuội to bằng trái bưởi, nằm dính với nền đá ở một nơi trên bãi lồi ấy.

Đoạn chàng nhắm cây cột nắng trông ở cuối động mà đi vào.

Bãi lồi càng quãng càng dốc lên, còn trần đá thì càng quãng càng thấp xuống ! Khi Lực đi đến chân cột ánh sáng thì nền đá nằm ngang chớ hết triền xuống nữa.

Lực đặt cả gia tài sự sản của chàng ở đây : bốn khạp đường thẻ dùng để chứa nước ngọt, một khạp gạo, bốn khạp nhỏ cái đựng đường, cái đựng cá khô, trà Huế khô v.v...

Nồi niêu quần áo, gói mền gì cũng để ở đây hết vì đây là nơi độc nhất trong động mà đồ đạc chịu nằm yên nơi, không lăn xuống nước.

Lực lấy củi nhúm lửa, rồi xúc gạo vào nồi, mức nước trong khạp để vo gạo rồi chắt nước gạo nơi bìa cái nền bằng này, cho xuống một đường nương chảy dựa vách đá.

Bếp là ba hòn đá cuội sắp theo hình tam giác như ba ông táo, và chỉ có độc một cái bếp ấy thôi.

Bắc nồi cơm lên bếp xong, Lực mới thông thả lấy thuốc giầy ra vắn một điều rồi ngồi hút phì phà.

Khói thuốc của chàng nhập với khói bếp lửa pha đậm giọt nắng ấy mà vuron lên tới trần động để thoát ra ngoài.

Bên ngoài, nếu có ai đang ngắm hòn Đụn, họ sẽ kinh ngạc mà thấy một cây khói thành linh mọc thẳng lên từ đầu hòn.

Cây khói mọc lên cao độ một thước tây thì bị gió đè đầu xuống, nó nằm ngang và bay theo hướng gió, xa trông tưởng như hòn Đụn là một chiếc tàu.

Lực hút hết hai điều thuốc, cơm mới sôi. Chàng bớt lửa, chắt nước, rồi bỏ cả đó, đi xuống mé nước.

Chàng theo cái bờ đá dùng gác thang khi nãy, bờ đá này xuất phát từ mé nước để đi lần ra cửa hang.

Nơi đây, khi bò ra khỏi cửa động, bờ đá gác đầu lên một bực đá, bực cuối cùng của một cầu thang, cầu thang bảy cấp này đưa lên một mỏm đá nằm de ra lật nước.

Không khí ẩm trong động và sự thiếu ánh sáng trong đó sẽ làm chàng vướng nhiều thứ bệnh nguy hiểm nên ban ngày, Lực ra đây phơi nắng và thở, lắm hôm chàng ở ngoài này đến bảy tám tiếng đồng hồ, ngồi từ giờ này qua giờ khác trên mỏm đá cheo leo ấy để nhìn trời nước mênh mông.

Lực khó khăn leo lên tới đầu mỏm thì ngồi xuống thở dốc. Ấy, chàng chỉ mạnh ở hai cánh tay thôi. Chân chàng đi cà nhắc, leo núi rất khó khăn và làm chàng mau mệt.

Những hòn đảo khác chắn ngang chân trời ở ba phía, Lực không nhìn xa được, trừ phía trong đất liền. Và hôm nay là ngày chàng trông đợi mảnh tiếp tế ra đây, nên đầu chân trời bốn phía mở rộng ra, chàng vẫn thích nhìn vào bờ hơn.

Hôm nay món thực phẩm đệ nhất là cá khô chỉ còn có nửa con, nhưng không nguy bằng nước ngọt đã cạn trong khạp, phải vét sồn sột mới múc được.

Chàng trông đợi chiếc mảnh tiếp tế ấy vì cần thức ăn, nước uống mà nhất là thêm người.

Có sống hoàn toàn trợ trợ trên một hoang đảo ngoài khơi mới ý thức được tất cả khốn đốn của con người thiếu đồng loại. Lực nhớ đất liền lắm, nhớ tiếng gà gáy, tiếng chó sủa, thêm một tiếng người.

Những đêm tối trời, ra khỏi động, lên ngòi trên mỏm đá này, thấy vàng ánh sáng tỏa trên thành phố Nha Trang như là chân trời hừng đông vào buổi bình minh, chàng cứ muốn nhảy ùm xuống biển mà lội vào cái nơi có người ấy.

Nếu làm như thế là phạm pháp và bị tù đầy, chàng vẫn thấy sướng hơn là sống cô độc ở đây.

Nhưng sợ dĩ chàng không hề bỏ đảo vì chàng có lương tâm nghề nghiệp.

Lục lấy tay che mắt để nhìn kỹ xem có phải con thuyền buồm thấy từ đằng xa tiến về phía hòn hay không, rồi reo lên một mình :

– A, họ ra kia ! Thật là đúng ngày, đúng giờ.

Lục vui mừng quá. Chàng thèm chất ngọt từ bốn hôm rồi, không kể những món thèm khác, và chắc chắn hôm nay chàng sẽ được một bữa say sưa.

Rượu là một người bạn tốt của những kẻ cô đơn, nó giúp họ quên mất rằng họ trợ trợ và những hôm tiếp tế như vậy là những hôm các anh gác hòn say khướt. Nếu bọn trộm mà biết thế ?

Lực ngồi đợi độ hai nôi cơm sôi thì mình ra đến nơi. Đó là một bóng dáng quen thuộc như tướng đi của một người bạn thân, tuy mình nào thoát trông cũng giống mình nào, nhưng Lực sẽ phân biệt được chiếc mình trông đợi này giữa trăm ngàn chiếc khác.

– Có gì lạ trong ấy hay không, các cha ?

Lực réo thủy thủ trên mình mà hỏi vì anh đói khát tin tức về cuộc sống trong đất liền.

Bọn thủy thủ đang bận rồi rít cũng cố đáp. Họ phải hét lớn vì thuyền đậu cách xa đảo hơn ba mươi thước :

– Có, có cô Yến, con gái ông bang Lì, chủ tàu, bị họ gỡ đi rồi.

– Ai gỡ vậy ?

– Anh tài phú trẻ tuổi trong nhà chớ ai.

– Thành ra trong bờ cũng có kỹ nghệ gỡ tổ yến nữa ?

Cả bọn cười rộ lên.

Thủy thủ trên mình làm việc rất khó khăn là không bỏ neo, không hạ buồm mà mình phải đậu lại. Họ cần đi ngay qua các đảo khác để về nội nhật hôm nay, nên không ghé nơi nào lâu được cả.

Tuy nhiên, theo truyền thống, họ không bắt buộc người gác đảo đưa xuống ra nhận đồ tiếp tế, mà hạ thủy chính xuống riêng của mình.

Truyền thống này được lập ra và noi theo mãi vì người gác hòn có thể bận đi tuần tiểu nên vắng mặt, hẳn cũng có thể đau ốm liệt chiếu liệt giường không ra khỏi động được.

Theo truyền thống đó thì đáng lý gì xuống của mình phải chui tuốt vào đáy động, nhưng Lực tha cho họ, bảo họ sang các thứ qua các bệ đá gác thang, lần tiếp tế rào cũng thế cả.

Chàng khập khiễng bước xuống các bậc đá, đi trên bệ vào cửa động cùng một lượt với xuống của mình và khi xuống này bị cửa động nuốt được phân nửa mình, Lực cúi xuống vịn be xuống vừa trì lại cho nó không chui vào động thêm nữa vì quá đà mà cũng vừa đỡ cho nó khỏi bị sóng đánh va vào vách đá.

Người gác hòn bỗng tươi hẳn ra khi hẳn nhìn thấy ba chai nước trắng để nằm nghiêng trong một thúng gạo. Hẳn reo lên :

– Rượu đế ? Sướng ôi ? Nhưng sao có ba lít hè ?

– Xì cháu sợ anh uống nhiều rồi bỏ phế công việc.

– À, tôi có dặn anh mua dùm một lọ dầu cù là hiệu con ó, có hay không.

– Có.

– Với lại một ống thuốc Ganidan để trị chúng đi lỵ ?

– Cũng có.

– Cách đây năm hôm, tôi có bắt được một con ghe, luộc ăn chơi, nó hành tôi đau bụng đi ngoài suốt một ngày một đêm, ngỡ chết luôn rồi. Cần thuốc ấy lắm.

– Chuyến này có mạch nha Quảng Ngãi để anh ăn đỡ buồn miệng, có cả kẹo đậu phộng Biên Hòa nữa.

– Có trà Huế khô chớ ?

– Làm sao thiếu được món đó.

– Ông chủ thâu ngọt quá.

– Mà cô cháu ông lại mặn. Cổ gởi cho anh một thố củ kiệu ngâm giấm và một gói tôm khô để anh nhậu chơi.

– Hoan hô cô sáu Hạc !

– Nhớ anh lắm đa nhen ! Anh không về trong ấy mà an ủi người ta...

– ... Người góa phụ không nguôi. Chỉ phiền tôi gầy một giò mà phối hợp với một cô tay cán vá thì càng mất quân bình hơn nữa.

Người tiếp tế vừa khệ nệ đưa tám thùng thiếc nước ngọt lên bờ đá vừa nói :

– Đây là chuyến tiếp tế cuối cùng nên tôi không cần lấy thùng lại. Khi nãy tôi có ngược lên nhìn vách đá bên ngoài thì thấy yển đóng tổ gần xong. Thật cái ông xì thẩu ổng tính toán giỏi như thần, ngồi trong ấy mà ổng biết rõ như ta ra đây. Chuyến sau ổng sẽ cho thợ chuyên môn ra gỡ.

Lục cúi xuống lấy lên một chai rượu đế mà sẫm soi. Đoạn chàng mở nút chai, ngược mặt lên trời, rót rượu vào miệng và nuốt đánh ực một cái.

Chàng khè một tiếng rồi khen :

– Khá điệu.

Người tiếp tế thọc tay vào cái thùng lấy ra một quyển sách mỏng trao cho Lục :

– Đề đền ơn chiếc vảy cá anh tặng tôi, tôi biếu riêng anh món này đọc giải buồn.

Sách, bìa in màu xanh xanh đỏ đỏ, những màu nóng sốt đối chọi nhau dữ dội, trên vẽ hình nét ngây ngô vụng dại. Lục đón lấy sách, cầm đọc lớn lên :

THƠ LỤC VÂN TIÊN

Bỏn cũ soạn lại

– Hay quá, Lực thích chí nói, ở một mình buồn muốn chết mà không biết nói với ai lời nào. Từ đây tôi đọc thơ để nghe chính tiếng tôi vang lên trong động.

Trên màn hình có tiếng người giục :

– Lẹ đi cha, đã trưa rồi kìa !

Lực và người tiếp tế day lại thì thấy trên ấy người ta khoát tay ra hiệu bảo họ trao và nhận đồ đạc cho nhanh chóng.

Lực lấy hai bàn tay che miệng làm ống loa rồi kêu với ra màn hình :

– Mời các cha ở lại nhậu với tôi một bữa.

– Thôi đi, còn nhiều hòn khác nữa, phải để kịp về nội chiều nay.

Một người trên màn hình nói tiếng Việt giọng Khách :

– Cái lầy vài bữa nữa da gỡ yển, tem ngà quay da nhậu chơi mà. Bữa nay phải về.

– A, chú Lâm ! Dễ chịu hay không ?

Chú Lâm là người quản gia tin cẩn của Bang Lìl, chủ thầu các hòn yển này.

– Cứ mậ lúi hoài lớ ! Puồn lắm !

– Xin tiền xì thầu cưới vợ đi thì vui.

– Hồng vui tâu mà !

Bang Lì lấy vợ người mình, nhưng phần lớn gia nhân trong nhà ông ta đều là người Hải Nam. Ông ta không bao giờ ra đây, cả đến mùa gở tổ yến cũng vậy, mà chỉ phái quản gia là chú Lầm này đi, cho chú ta trọn quyền quyết định mọi việc.

Gia nơnh và công nơnh giúp việc cho Bang Lì đều sợ người Khách nghèo mà quyền hành rất rộng này nên họ nịnh chú ta lắm và vâng lời chú ta răm rắp.

Chú ta được bà Bang giao cho sứ mạng làm mối cột anh gác hòn Đụn với cô em gái góa chồng và tay cán vá của bà, nên chú ta thường cho Lực nhiều thực phẩm hơn và tử tế với Lực hơn với những công nơnh khác.

Lực hỏi trêu :

– Cưới vợ hồng vui hả ?

– Không.

– Sao chú xúi tôi cưới vợ ?

– Tại cái nị ở ngoài này puồn, cưới vợ vui, ngộ ở trồng vui, cưới vợ puồn.

– Hò, cái lầy ni còn xám còn xi lơ. [1]

Xuồng tiếp tế đã rời cửa động này giờ mà Lực không hay. Bấy giờ nó đã cập mạnh. Người chèo xuồng leo dây mà lên thuyền, rồi xuồng cũng được kéo lên bằng dây.

Thủy thủ trên mạnh vẫy tay và hét để át tiếng sóng gió :

– Thôi ở lại mạnh giỏi nha !

– Các anh về mạnh giỏi !

Thủy thủ trương buồm, mạnh quay mũi, rồi buồm no phòng lên. Thuyền nhắm hướng hòn Mun ở phía ngoài khơi mà chạy tới.

Lực lại cà nhắc và khắp khênh leo lên mỏm đá cheo leo rồi đứng dậy để nhìn theo những cánh buồm no gió ấy nó mang đi mất sự sống và sự vui vẻ. Tuy nhiên chàng không buồn bằng lát xé dây, nhìn nó chạy vào bờ sau khi đã làm xong sứ mạng tiếp tế.

Chàng nghe văng vẳng tiếng hát từ chiếc mạnh theo gió mà vọng lại đây :

Hồ khoan ! Hồ khoan !

Cùng nhau cắt mái hồ khoan !

Ra khơi muôn dặm...

Lực khoanh tay lại rồi hát cà rớn :

Hồ khoan ! Hồ khoan !

Một mình đẹp mái hồ khoan
Rồi chun tuốt vô hang
Cuộc thế...a... ha... ha... ta không màng !

Hát xong, chàng cười lớn lên một mình.

Nắng trưa đổ lửa xuống mặt biển. Tất cả những bầy sóng nhỏ đều bạc đầu.

Chúng hiền lành chạy giỡn với nhau như thân mật tắm lội trong ao nhà.

[1] Thổ ngữ Quảng Đông, có nghĩa là : Nói bậy nói bạ.

-2-

Lực có một lối trốn sự chói lòa mà khỏi nhắm mắt lại, là day vào trong cửa động, đưa lưng ra biển, Nhìn bóng râm mát trong cái miệng hả ra của con quái vật khổng lồ ấy, tưởng tượng đến không khí mát lạnh trong đó, chàng sẽ quên được nắng đổ xuống lưng chàng, quên được ánh sáng mà mặt biển phản chiếu lên mặt chàng.

Người gác hòn vừa toan thi hành ý định của mình thì bỗng một vật đằng xa, trên mặt nước, gần chơn hòn Chà Là, kéo chú ý của chàng lại.

Chàng nhìn chăm chú về nơi đó rồi cuộn tròn hai bàn tay lại để làm ống dòm hầu nhìn cho rõ hơn.

Đó là hai kẻ đắm thuyền đang cố sức mà lội vào hòn Chà Là.

Lực lẩm bẩm :

— Lại quân trộm nữa đây chớ gì ! Hôm nay lũ nó bị tổ trác rồi. Ủ, cho lũ bây uống nước mặn một bữa cho đáng kiếp.

Đinh ninh là như vậy, nhưng Lực không thôi nhìn hai kẻ thọ nạn và sự ngạc nhiên của chàng cứ to lần lên. Chàng lẩm bẩm tự hỏi : “Lạ quá ! Bọn trộm tổ yến thì đưa nào cũng lội giỏi như con rái. Nhưng hai tên này sao mà coi bộ bết lét quá như vậy không rõ. Từ sớm đến giờ không nghe còi tàu kêu cứu, tức là không có thương thuyền, du thuyền nào chìm trong vùng này cả. Vậy hai tên này thuộc vào dạng người nào ? ”

Lực bứt rút, bồn chồn lắm vì chàng thấy một tên lợi chập chững như một con chó con. Tên này chỉ cử động để khỏi bị chìm ngay chớ không mong gì vào được rong trơn hòn Chà Là đâu.

Chàng phân vân nửa muốn ra cứu kẻ lâm nạn, nửa muốn mặc kệ quân bất lương này. Trông vẻ mặt khó khăn của Lực thì biết chàng đang suy nghĩ nhiều lắm. Rốt cuộc, chàng đứng lên : tinh thần phận sự làm người đã thắng nơi chàng chăng ? Có thể. Nhưng cũng có thể rằng chàng đoán hai kẻ ấy không phải là bọn bất lương.

Lực lại khập khiễng bước xuống các bậc đá, rồi cà nhắc cà nhoi đi vào động. Mặc dầu có tật chân, chàng cố bước thật mau và giầy lát sau cái miệng của con quái vật nhả ra một khúc đuôi của chiếc xuồng nan.

Có lẽ Lực kẹt gì bên trong, nên phải điều động chiếc xuồng, bơi trở vào, giầy lát sau mới lùi hẳn ra. Bên ngoài, nếu có ai nhìn cảnh đó, họ sẽ có ấn tượng rằng miệng con quái vật trọn trạo nuốt không trôi miếng mồi lên rớt cuộc phải nhả nó ra.

Ra khỏi cửa động, Lực cho xuồng quay mũi thật lẹ rồi hạ dầm xuống bơi liền, nhắm hướng hòn Chà Là trực chỉ.

Bây giờ, sóng đã tương đối khá to, và xuồng chòng chành như cái trứng vịt. Nhưng Lực điều khiển khéo léo nên con ngựa chứng ấy chạy tới bon bon.

Lực bơi lẹ tay và mạnh tay dầm, vì càng lúc chàng càng thấy rõ hơn là hai kẻ đắm thuyền lặn hụp, coi bộ đuối sức lắm rồi, Chàng mà trễ một chút là họ lâm nguy.

Anh gác hòn yển bơi như đua thuyền giết giải và xuống lướt tới như tên bắn. Thế mà chàng cứ nghe sốt ruột, làm như kẻ mắc nạn là người thân của chàng, nên cố bơi đến muốn đứt ruột mà vẫn còn thấy xuống tiến chậm quá.

Vì phải rập mình xuống mà bơi nên Lực không theo dõi được bọn chết đuối nữa, tuy nhiên mỗi lần ngóc dậy, thoáng thấy họ, chàng lại nóng nảy hơn vì họ có mòi muốn bỏ cuộc, không đủ sức chiến đấu với sự chết đuối nữa.

Còn năm mươi thước... còn bốn mươi thước... ba mươi thước... hai mươi thước... Lực nghe thái dương chàng kêu bùng bùng và tai chàng ù ù, không nghe rõ tiếng sóng gió nữa. Mắt chàng cũng đổ hào quang mặc dầu này giờ chàng không hề nhìn mặt nước chói lòa.

Còn mười lăm thước... mười thước...

Một nạn nhân bỏ cuộc hẳn. Hắn đang chơi với... Năm thước ba thước... Đầu nạn nhân đã hụp mất, chỉ còn thấy hai bàn tay của hắn huơ trên mặt nước một cách tuyệt vọng.

Lực buông dầm, nhảy tới trước mũi xuồng với chụp lấy hai bàn tay ấy. Chiếc xuồng, bị chàng đề một bên, nghiêng triềng muốn lật. Rồi sức nặng của kẻ chết đuối lại trĩu thêm ở bên ấy khiến sự quân bình của chiếc xuồng trên mặt nước chỉ như còn được treo lơ lửng bằng một đường tơ nhện.

Lực ngã ngửa người chàng để lập lại thăng bằng và xuồng lại nghiêng qua phía bên kia, phía bên mà lưng chàng vừa ngã xuống. Trong khi ấy thì nạn nhân bị kéo hồng lên mặt nước một khúc thân mình y và khúc thân ấy nằm ép trên hông xuồng.

Cố nhiên xuồng lại lật trở về vị trí khi nãy. Nhưng lần này sự cân bằng đã được cải thiện rồi. Lực đã ngồi dậy, nhưng ngồi giữa lòng xuồng chớ không chồm qua be xuồng nữa.

Nạn nhân lại chìm trở xuống biển và chỉ còn đầu y là nằm trên mặt nước thôi.

Bấy giờ Lực từ từ kéo y lên, tuy y không nặng, nhưng vì cái thế bất tiện nên chàng làm công việc này rất khó khăn.

Thân thể nạn nhân cọ xát vào hông xuồng nan kêu sồn sột và Lực kinh ngạc biết bao nhiêu khi đầu y nhô lên khỏi be xuồng : đó là một phụ nữ, một phụ nữ ở thành phố, tóc uốn quăn.

Tự nhiên; chàng nhẹ tay kéo. Người phụ nữ này xem ra ốm yếu lắm mà chàng đã hành động như một vũ phu vì ngỡ y là đàn ông, chịu đựng được sự mạnh tay.

Chàng cẩn thận nghiêng mình qua phía nạn nhân để kéo thể nào cho vào xuống không lật mà nạn nhân cũng được đưa ra xa, khỏi bị cọ vào hông xuống.

Thấy nàng mặc sơ mi màu, Lực đoán rằng đó là một phụ nữ Saigon chớ phụ nữ ở đây không ăn mặc như thế.

Trông nàng thì Lực chỉ đoán biết nàng còn trẻ, chớ không thấy được mặt nàng vì những lọn tóc lớn dài và ướt dán đầy trên đó. Tuy nhiên chàng thấy đó là một thiếu phụ hơn là một thiếu nữ.

Thiếu phụ nhẹ hều. Nhờ thế mà Lực mới vừa đưa cô ta đang ra hơi xa chiếc xuống, vừa nắm hai nách cô ta rồi giở hông cô ta lên khỏi mặt nước được.

Thiếu phụ bị ngộp nên bất tỉnh và thân thể mềm lún ra.

Lực đặt nàng nằm ngửa dưới đáy xuống rồi không kịp bận tâm đến chi tiết trang phục của nàng, chàng vội day ra với nạn nhân thứ nhì. Hắn là một người đàn ông. Hắn chưa chìm nhưng lội một cách uể oải lắm rồi. Lực thông tay xuống mà hắn không buồn chụp lấy, khiến chàng phải nắm tay hắn mà kéo lên.

Lực kéo hắn lên xuống rất khó nhọc vì hắn đã nặng cân lại không làm gì cả để giúp chàng. Hắn còn tỉnh nhưng sắp lả đi và vừa được để ngồi ở đầu xuống, nơi dưới chân người thiếu phụ thì hắn gục xuống.

Vài mươi giây sau, hắn nôn ọ ăm lên. Sau nhiều cơn ói nước dãi ra, hắn thở dốc một hơi rồi đưa tay lên vuốt tóc.

Bây giờ Lực mới chột thấy hắn đẹp trai, đẹp ghê hồn, đẹp như một kép hát trẻ trên sân khấu được hóa trang kỹ lưỡng. Gương mặt đẹp của hắn lại dễ thương lắm, và nếu chàng là con gái, nhất định chàng phải mê hắn.

Và bây giờ Lực mới nhìn lại thiếu phụ. Nàng mặc sơ mi màu như đã nói, một màu lụa lèo nhùng sậm hơn nhiều, viền đỏ. Nàng mặc quần kiểu quần đàn ông, 1 băng tro màu lam, chân đi giày bố trắng.

Thân thể, tay chân nàng cũng đẹp lắm, nhưng chưa thấy được mặt mũi ra sao.

Thình lình, nàng rên hừ hừ mấy cái, rồi cũng đưa tay lên vén tóc nơi mặt và mở mắt ra.

Đẹp !

Gương mặt này xứng với thân thể và tay chân này.

Lực có sống ở Saigon nhiều năm, có thấy đàn bà đẹp, thiếu phụ này đẹp có hạng ở Sài Gòn chứ không phải tầm thường.

Tuy nhiên người đàn ông vẫn đẹp hơn nàng. Trong giây phút, Lực nhớ đến gà trống, gà mái, cá thia thia trống, cá thia thia mái, cọp đực, cọp cái và chàng hơi nghi ngờ rằng âm đẹp hơn dương. Người đàn bà đẹp nhất nước Việt Nam chắc phải thua người đàn ông đẹp nhất nước Việt Nam.

Nói cho đúng ra, làm sao mà so sánh sắc đẹp khác biệt giữa hai phái nam và nữ được. Nhưng giả thử người đàn bà đẹp nhất nước đi song đôi với người đàn ông đẹp nhất nước, ta sẽ thấy rằng họ không xứng đôi với nhau và cứ nghe là người đàn bà ấy kém hơn người đàn ông, phải một người đàn bà đẹp hơn kia mới khỏi chênh lệch. Mà đẹp hơn làm sao được, vì người đàn bà ấy đã đẹp nhất nước rồi kia mà.

Ta có thể cho điểm :

Đàn ông đẹp nhất nước : 10 điểm

Đàn bà đẹp nhất nước : 9 điểm

Và ta kết luận nam đẹp hơn nữ cũng như trống đẹp hơn mái, đực đẹp hơn cái.

Người đàn ông nắm chân người thiếu phụ và hỏi :

– Em đã đỡ mệt rồi à ?

– Đỡ.

Hắn có bộ muốn hỏi gì nữa, nhưng hắn hơi sượng sùng vì mặc cảm kém cỏi, bởi đã không cứu được bạn hắn khi này, nên lại thôi, quay qua Lực, cười mà rằng :

– Sao thấy được mà ra cứu ?

Giọng hắn và giọng của thiếu phụ là giọng miền Nam, Lực đoán chẳng sai.

Hắn hỏi trông, không kêu Lực bằng gì cả, cũng không xưng “tôi” với Lực.

Câu hỏi của hắn lại vẫn tắt quá, tuy nhiên Lực cũng đoán được ý hắn nên đáp :

– Tôi không phải ở trong đất liền mà ra đây.

– Chớ ở đâu ?

– Ở đây.

– Ở đây, ở ngoài biển ? Hắn ngạc nhiên hỏi gạn lại.

– Ừ, nghĩa là tôi ở trong hòn kia. Lực vừa nói vừa chỉ tay về hòn Đụn.

– Ở trong hòn đó ?

– Ừ.

– Hòn cao quá, lại toàn là vách đá đứng sững, làm sao leo lên đầu hòn được ?

– Không, có động dưới chân hòn.

– Sao họ bảo đây là một nhóm hoang đảo ?

– Đúng như vậy. Nhưng vài tháng, trong một năm có bảy người ra ở đây, mà tôi là một.

Thiếu phụ đã chống cùi chỏ, gồng gượng ngồi dậy, mà người đàn ông không giúp đỡ nàng, cũng chẳng hỏi thăm hỏi lom giếm cả.

Nàng vừa nghe câu chuyện, xen vào :

– Có phải để gỡ tổ yến hay không ?

– Không, chúng tôi chỉ canh gác trộm cắp thôi, đợi yến xây tổ xong thì có thợ chuyên môn ra gỡ.

Bấy giờ người đàn ông mới quay lại nhìn bạn mà hỏi :

– Em có việc gì hay không ?

– Cũng chẳng sao. Nhưng khát nước.

Nàng nói : Cũng chẳng sao tức là có sao nhưng chỉ nhẹ thôi, và Lực đoán rằng nàng rất ngực vì ngực nàng bị cọ vào hông xuống lúc nãy. Quay qua anh gác hòn, gã đàn ông lại hỏi :

– Hòn có nước ngọt hay không ?

– Có.

– Anh tận tâm với vợ chồng tôi cho tới cùng đi, rồi chúng tôi sẽ biết ơn anh. Sẽ thưởng anh một số tiền lớn.

Lục mỉm cười lặng lẽ.

Gã kia chịu gọi chàng bằng anh, lại tự giới thiệu :

– Tôi là Hưng... thầu khoán ở Saigon.

Hắn do dự rất lâu mới thốt ra hai tiếng “thầu khoán”. Đoạn hắn chỉ thiếu phụ mà giới thiệu tiếp :

– Cúc, vợ tôi.

– Hân hạnh ! Còn tôi là Lục, người gác hòn Đụn.

Cả hai vợ chồng kẻ mắc nạn đều ngạc nhiên trước lối ăn nói lịch sự và tận thời của kẻ gác hòn đen đúa và nghèo nàn mà họ ngỡ là quê dốt.

Rồi Lục cho xuống quay mũi về hòn Đụn, đoạn hạ dầm xuống mà bơi.

Thiếu phụ ngồi đối diện với chàng, chợt nhớ ra áo nàng ướt mềm, dán sát vào ngực nàng, làm lộ rõ quá bí mật của một phần thân thể của nàng nên vội khoanh tay lại trước ngực rồi làm bộ

như nghe lành lạnh, nàng rùng mình và nói : “Lạnh ghê ! ” Thật ra nắng trưa đã sưởi ấm họ từ lâu rồi.

Gió biển thổi khô mồ hôi trên mình trần của Lục rồi nắng trưa và cử động lại làm đổ mồ hôi khác, rồi gió biển lại...

Bấy giờ xuống đã tới trước cửa động. Lục cho mũi xuống đâm vào đó và một lần nữa miệng con thủy quái lại nuốt mất cả người lẫn vật.

Người thiếu phụ ngã vào động, kín gió, không dè xuống vừa chui vào đó là nàng rùng mình ngay, lần này vì lạnh thật, chứ không phải làm bộ nữa. Lạnh ghê lắm !

Động nghìn năm chưa thấy ánh sáng một lần, không khí ẩm ướt và thở vào nghe nặng nặng phổi.

– Lạnh ghê ! Cúc than.

Không có tiếng vang của loài người đáp lại nàng nhưng vách đá lại phóng đại ra lời nói gần như thì thầm của nàng nó vang lên rồi dội đi xa thật xa tận mãi tới trong kia, nghe như có hàng trăm người nói to trong đó.

Cúc lại rùng mình, lần này vì sợ hãi. Nàng nắm chặt tay chồng, hấn xem ra cũng không được vững dạ lắm.

Để trấn tĩnh bạn mà cũng để tự trấn tĩnh chính mình, và nhân cảnh sanh hứng, Hưng huyết gió vài câu của điệu nhạc Thiên Thai.

Nước rỉ ở đâu từ trên trần đá, thánh thót rơi lên nước, như đệm nhạc cho phần ca khúc mà Hưng huyết sáo.

Khi tới khúc quanh, tối lắm nên Cúc càng sợ hãi và níu chặt lấy vai chồng, Hưng liếc mắt xem chừng người gác hòn và thủ thế hẳn hoi.

Được cái là xuống quanh vào động thứ nhì là ánh sáng của giọt nắng rơi cho động này tương đối sáng sủa giúp họ yên tâm trở lại.

Giây lát sau xuống đụng đáy bãi lầy và dội lại. Tức thì Lục nhảy xuống nước. Xong đâu đấy, chàng mới mời khách lên.

Hai vợ chồng nạn nhân giang tay ra như chấp cánh muốn bay, để giữ thăng bằng vì họ bước đi làm cho chiếc xuống quá nhẹ này lắc dữ.

Họ vừa để chân lên bãi thì thỉnh thoảng cây cột nắng trong đáy động tắt mất. Động trong lại tối om như tại đầu trong của động ngoài.

Hưng có cảm giác rờn rợn như là đang rơi vào một ổ cướp sát nhân và tên chủ lưu manh tắt đèn thỉnh thoảng để tấn công hấn.

Hấn vội ngồi xuống thật lẹ trong khi vợ hấn chụp lấy hấn. Chỉ chụp được không khí, Cúc kinh hoảng kêu rú lên.

Cùng lúc ấy hai vợ chồng kẻ “mạo hiểm” này không còn hồn vía nào cả vì họ nghe tiếng chân của anh gác hòn chạy thùi thùi trên nền đá.

Tiếng chân ấy được nhân làm trăm làm ngàn lần như cả một tiểu đoàn đang chạy, nhưng rồi im bất thành linh. Sự im lặng tiếp theo sự ồn ào náo động khi nãy còn làm cho Hưng và Cúc khiếp đảm hơn, không đoán được kẻ thù đang ở đâu, đang mưu toan cái gì, đang sắp sửa làm gì.

Bỗng một ánh lửa lóe lên trong đáy động, ánh lửa nhỏ như ánh lửa diêm quẹt, rồi thì một ngọn đèn sáng lên.

Hưng nhận ra đó là ánh sáng của một cây đèn bão, loại đèn của những kẻ hành thuyền và làm biển nhà nghề Âu Châu và được người nhà nghề của ta bắt đầu dùng theo.

Đèn này hay lắm ở chỗ kín mít, gió không lọt vào được để tắt ngọn đèn mà lại không thiếu dưỡng khí nên cháy được mãi.

Đèn có chụp trên chụp dưới bằng thiếc nên ánh sáng chỉ soi ngang, qua một thứ lồng bằng pha lê.

Bấy giờ chủ động xách đèn, cầ nhắc đi ra ngoài này và giây lát sau tới nơi, hấn ngạc nhiên lắm mà thấy người khách đàn ông lại ngồi.

Hưng mặc một bộ đồ đánh gôn phờ hay đồ cỡi ngựa gì đó không rõ, quần rằn, ở trên rộng, nhưng từ gối xuống bàn chân túm lại để xỏ giày vào ống. Đôi giày ống bằng da, có lẽ hấn đã

tuột bỏ lúc chìm thuyền cho dễ lợi. Ăn mặc như thế, ngồi chồm hổm rất khó khăn, nếu không nói là không được vì ống quần quá hẹp không cho phép chân xếp lại. Chàng càng ngạc nhiên hơn nữa mà không thấy Cúc đâu cả.

Chàng giơ đèn lên cao mà rọi khắp hang cũng không thấy người thiếu phụ đó.

– Bà ấy đâu rồi ?

– Cúc ơi ! Hưng không đáp, chỉ gọi vợ thôi.

Không nghe Cúc đáp lại nhưng nghe tiếng chân người từ vách đá đằng kia bước lại đây.

Chắc Cúc chụp lấy chồng mà chụp không được vì hắn đã ngồi thụt xuống thành lình, nên nàng kêu rú lên rồi theo bản năng, nàng chạy đi, và khi chạm phải vách đá, nàng đứng nép sát vào đó, đó là một lối tự vệ của kẻ yếu.

Lực chừng như vừa chột hiểu mọi việc, buồn cười lắm, nhưng cố nín và giải thích :

– Cây đèn trời ấy tắt thành lình vì mặt trời bị mây che, ánh sáng không lọt vào hang được. Tôi sợ ông bà khó chịu nên chạy đi tắt đèn.

“À ra vậy ! Hú vía”. Hưng và Cúc hoàn hồn, nói thầm lên như thế trong bụng họ.

Cái anh gác hòn này tuy có tật chân nhưng lực lưỡng lắm và có khuôn mặt xem ra không hiền. Nãy giờ họ sợ anh ta lắm chính vì râu ria anh ta xồm xoàm. Nhưng giờ suy luận, họ hơi an tâm. Nếu hắn muốn giết họ, hắn đã ra tay ngay lúc nắng tắt.

Cả ba đều đang đứng ngay đầu xuống, tức là nơi cuối bãi. Lực mời :

– Mời ông bà vào đây.

Rồi hắn xoay lưng mà đi trước để soi nẻo.

Ánh đèn chiếu ngang, chỉ cho họ thấy lối chỗ đầu gối của Lực thôi. Họ đoán chàng bị hư chân nơi đó, bằng vào cách đi cà nhắc đặc biệt của chàng.

Hai vợ chồng nhìn nhau, thăm hỏi nhau có nên đi theo chủ động hay không, rồi không ai đáp ai, họ vẫn cất bước đi theo Lực.

Cúc vấp mấy lần những mô đá lồi, sụp mấy lần những nơi đá lõm và mấy lần trượt chân trên những viên đá cuội nhỏ, lần nào nàng cũng kêu ái lên và bám vào chồng cho khỏi ngã.

Những viên đá cuội ấy bị lay chuyển và di động, lăn long lóc xuống dốc, có viên dừng lại dọc đường, có viên rơi xuống mé nước kêu cái chũm.

Đến một chỗ kia, nền đá khá phẳng mặt, chủ động dừng chân lại rồi nói, giọng buông lơi :

– Đây là phòng tiếp khách của tôi, mời ông bà ngồi.

Lục ngồi xuống trước, đặt cây đèn bão lên nền đá, giữa khách và chàng rồi chàng ngồi quay ra sau lưng mà lấy vật gì không biết.

Cúc xem kỹ lại thì thấy chủ động đã mặc áo, một chiếc áo bà ba bằng vải ú đen.

Rồi hai vợ chồng kẻ lâm nạn cũng ngồi xuống, Hưng thì thủ thế cẩn thận, lúc nào cũng sẵn sàng để chạy hoặc để tự vệ.

Họ nhìn xa vào trong, tức là kế nơi họ ngồi thì thấy nền đá ở đó bằng mặt, rộng một khoảng chừng bằng một cái buồng ngủ của một nhà trung lưu ở Saigon, trên nền để đồ đạc ngổn ngang và đặt bếp lửa.

Chủ động bung ra từ đó một nồi cơm khá to, vài con khô nướng, một chai rượu trắng.

Chàng lại sắp ra ba cái chén, ba đôi đũa với một chén nhỏ, chừng để uống rượu.

Chủ động vừa bới cơm, vừa giải thích :

– Tôi làm biếng, mỗi ngày nấu cơm có một lần thôi, nấu hồi sớm, để ăn bây giờ, ăn bữa chiều và ăn lót dạ hôm sau. Tôi chắc ông bà đói lắm, vậy mời ông bà cùng tôi dùng bữa. Không thể thiếu cơm được đâu mà ông bà ngại vì cơm và đồ ăn này là phần ăn của một người cho ba bữa ăn thì giờ đổi lại là phần của ba người trong một bữa ăn cũng thế thôi.

Cúc mỉm cười. Nãy giờ quan sát cử chỉ, tác phong và lời lẽ của Lực, nàng đoán rằng người gác hòn này đã có một dĩ vãng khá giả và y có học thức chứ chẳng không.

Hai người khách đói thật, nên họ không đợi mời đến hai lần. Chủ động đặt lên mỗi chén cơm một con khô và nhìn Cúc mà nói :

– Thứ khô sặc này cứng lắm, bà chịu khó xé trước kéo nhai không nổi.

– Không hề gì. – Cúc đáp.

– Ông bà đi đâu, đi bằng gì mà suýt chết đuối như vậy ?

Hưng vội đáp vì hấn sợ Cúc đáp sai mà có hại :

– Chúng tôi đi ngoạn cảnh bằng xuồng, xuồng nan như xuồng cửa anh.

Xuồng va vào vách đá của một hòn nào đó không rõ, nên nát cả. Chúng tôi không thể lội vào hòn ấy vì chung quanh hòn toàn là đá dựng như ở hòn này, mà lại không thấy cửa động nào hết, nên phải cố lội đến cái hòn mà trước mặt đó, anh đã cứu chúng tôi.

Cả ba im lặng, bắt đầu ăn. Hai người đòn ông ăn xong chén cơm đầu một lượt với nhau, và Lực với lấy cái chén không của Hưng để bới thêm.

Hưng hỏi :

– Chùng nào anh đưa chúng tôi vô đất liền được ?

– Tôi không có quyền bỏ hòn, bỏ là bị đuổi ngay. Vậy phiền ông bà ở lại đây một lúc, rồi sẽ quá giang thuyền tiếp tế mà về trong ấy.

Hai vợ chồng kẻ mắc nạn nhìn nhau, vừa thất vọng vừa lo sợ.

– Một lúc nghĩa là mấy ngày ? Hưng hỏi.

– Rủi cho ông bà quá, họ mới đến khi sáng. Hai tuần lễ nữa họ mới trở ra đây.

Hưng thở dài, ăn thấy mất ngon, mặc dầu hân còn đói lắm.

Cúc đã xong chén cơm của nàng nhưng từ chối không để cho chủ động phục dịch mình mà đi bới cơm lấy. Nàng hỏi :

– Anh làm lương tháng bao nhiêu ?

– Không có lương tháng. Chúng tôi lãnh khoán một mùa yền xây tổ là bao nhiêu đó thôi.

– Còn những tháng khác trong năm anh làm gì ?

– Họ làm gì tôi không biết. Riêng tôi, tôi không có làm gì cả.

– Không làm gì cả ? Rồi lấy gì mà chi dụng ?

– Tôi không tiêu xài. Chắc bà muốn hỏi lấy gì mà ăn ? Thỉnh thoảng tôi làm sổ sách giùm cho vài hiệu buôn, nhưng không thích làm cho lắm. Vấn đề ăn thì rất dễ giải quyết. Chủ thầu các đảo yền này là người Tàu, mà...

– Thầu là thế nào ?

– Nghĩa là tổ yền thuộc quyền sở hữu của quốc gia, như là hầm mỏ vậy. Ai muốn khai thác thì đấu thầu và được độc quyền khai thác trong cái năm mà mình đấu thầu được. Tôi đã nói gì rồi kia à, à... người Tàu, ông chủ thầu các hòn đảo yền này ông cứ đấu thầu được mãi từ năm này đến năm khác, mà bà nên biết rằng người Tàu họ trả công rẻ lắm, nhưng bù lại, họ rất rộng rãi về việc khác, chẳng hạn tôi có thể ăn ở tại nhà ông bang Lìl này từ năm này đến năm khác mà ông không hề phàn nàn tiếng nào, quần áo rách ông cũng sẽ sắm cho, có chết thì ông chôn, muốn cưới vợ, ông cũng cưới cho nữa.

Cúc cười hỏi :

– Vợ con anh ở trong đất liền ?

– Tôi chưa có vợ.

– Bác chưa vợ à ?

Câu hỏi này là của Hưng, hấn bận lo ra, không theo dõi câu chuyện, như tình cờ nghe được câu nói trên đây của Lực, hơi ngạc nhiên nên hỏi thế. Hấn ngạc nhiên vì biết rằng chỉ có hạng đàn ông khá giả và ăn chơi ở các thành phố mới độc thân, còn thì các phần tử khác trong nước đều lấy vợ cả.

Hấn lại gọi Lực bằng bác vì hấn chợt nhận thấy Lực già quá.

– Ủ, tôi chưa có vợ.

– Năm nay bác trên bốn mươi rồi chứ ?

– Không, tôi chỉ mới băm hai thôi.

Cả Hưng và Cúc đều kêu lên một tiếng kinh dị, Lực cười mà rằng :

– Tôi dạn gió dày sương nên trông rất già.

– Như thế anh nhỏ hơn tôi một tuổi, tôi băm ba, còn vợ tôi đây hăm bốn.

Lực cười hề hề rồi rót ra một chén rượu. Chàng mời khách :

– Ông bà nên uống mỗi người một chung cho ấm. Tôi thấy ông bà ướt tôi ái ngại lắm, ngại không đủ y phục cho ông bà mượn để thay đổi. Vậy ông nên uống rượu kéo cảm sốt.

– Xin tha tôi ân huệ đó. – Cúc nói.

– Tôi cũng không uống rượu được. – Hưng họa theo vợ.

Lực cười ha hả mà rằng :

– Nam nhơn chi chí mà ! Không uống rượu làm sao mà mạnh khoẻ được ? Ông bà cho phép tôi nhé.

Chàng nói xong uống đánh ực một cái thì rốc chén rượu rồi khè một tiếng dài.

Cúc ngạc nhiên hết sức trước mâu thuẫn giữa hai tác phong khác hẳn nhau của con người này : anh gác hòn xem ra có học và rất biết phép lịch sự, thế mà lại thành lỉnh lỉnh hoá ra một kẻ thô lỗ trong lối uống rượu của anh ta, đó là lối uống rượu của kẻ thất phu, chưa say đã làm ồn.

Hưng thì nhìn người chủ động trùng trùng, rất lo ngại mà thấy anh ta cười to uống mạnh.

Nhưng hắn cũng thêm rượu. Hắn làm bộ nói không uống rượu được chỉ vì hắn sợ bị đầu độc hay bị đánh thuốc mê thôi, vì thường thường người ta đánh thuốc vào rượu chứ không ai bỏ thuốc trong cơm.

Thấy Lực uống rượu mà không việc gì, hắn tự rót cho hắn một chén. Lực lại cười lớn và khen :

– Đó đây ! Như vậy mới phải trai và mới đồng điệu với tôi chứ !

Khách uống chén thứ nhất xong thì chủ uống chén thứ nhì. Lực cười vang cả động rồi nói :

– Vui lắm ! ở đây tôi thật cô đơn, chỉ mình sống với bóng mình, với lòng mình thôi. Nếu không có rượu thì lạnh cả đến trong tim.

Chàng lại uống thêm một chén rượu nữa rồi lại cười vang lên, tiếng cười của chàng chạm vào vách đá trước mặt chàng, bị vách ấy hắt qua vách sau lưng chàng, rồi từ đó bị xô trở lại tẩm vách đầu, bị xô vào trong, bị xô lên trần rồi lại vang dội ra, vang dội xuống, nghe như có hàng trăm người cười một lượt.

– Vui lắm ! Vui quá ! Sống một mình giữa cảnh trời nước bao la này, sao mà nghe thêm nói chuyện với loài người quá ! Mặc dầu tôi biết ông bà đang buồn vì phải ở lại mất thì giờ và biết phép lịch sự là phải cảm thông với nỗi sầu của ông bà, tôi cũng không ngăn được niềm vui tràn trề của tôi hôm nay có vẻ không biết điều lắm trước nỗi buồn của ông bà.

Quay qua phía Cúc, Lực hỏi :

– Có phải hay không là bà thấy tôi lỗ mãng và nhảm tôi ? Không, bà đừng từ chối, tôi bắt chợt được sự ghê gớm ấy trên gương mặt của bà. Kể ra thì cũng hơi lạ vì một anh gác hòn què dốt như tôi mà có tác phong như vậy là thường chớ, và bà phải xem sự thường ấy là... là... thường chớ ! Nhưng chắc bà thấy có sự trái ngược nơi tôi nên không xem đó là thường được chớ gì ?

Cúc cười tỏ vẻ xác nhận lời đó.

– Chính tôi đây lắm khi cũng xem như vậy là không thường được. Lực tiếp, lắm hôm tôi ngạc nhiên mà nhìn tôi giờ nó khác hẳn tôi ngày trước. Cái tôi ngày trước không chịu mất đi nên cả hai cái tôi ấy không ăn khớp với nhau, không đồng điệu với nhau như là các nhạc công cổ nhạc của ta đờn chỏi nhau, nghe kỳ kỳ...

– Cái tôi trước của anh là như thế nào ? – Cúc hỏi.

Lực lại uống thêm một chén rượu sau lời độc xúi của Hưng, Hưng vẫn chưa hết sợ, muốn nhờ rượu làm cho kẻ có bộ hung dữ này yếu bớt đi, Đàn bà không biết điều đó, chỉ thấy mấy người say hưng hăng làm dữ mà không dè rằng họ đã hóa yếu đi rồi, nên Cúc ngăn :

– Thôi đừng uống nữa, bấy nhiêu đó đủ vui lắm rồi.

Lục cười ha hả vừa trót rượu vừa hỏi :

– Bà sợ tôi say chắc ? Nhưng đã có ông đây, bà khỏi ngại.

Bấy giờ ngoài kia, trên trời mây đen đã tan và giọt nắng lại chảy xuống giữa buồng trong của ông chủ động.

Ánh sáng gián tiếp soi tỏ mọi vật và Cúc liếc vào trong thấy một bức ảnh 6 x 9 lộng kiếng để dựng nghiêng nơi vách đá trong cùng.

Người trong ảnh là phụ nữ, nhưng nàng không rõ được mặt mũi người ấy ra sao, có đẹp hay không.

Nhìn lại người chủ động thì nàng thấy mặt hấn đỏ gay và mũi hấn bị rượu thâm niên nhuộm đỏ bầm như cục gạch nung, màu đỏ bầm này được rượu mới uống vào làm lộ rõ ra hơn lúc thường.

Lục cười hề hề :

– Tôi đã uống rượu từ mười bảy năm nay nên cả người tôi đều hôi rượu. Ngày sau tôi chết ai nắm xác tôi mà vất chắc sẽ ra rượu, và nếu tôi bị xử lăng trì chắc phải cháy bùng bùng như cây đuốc.

– Chắc anh có một môi sâu lớn lắm ?

– Vâng, lớn lắm.

Người chủ động buông đũa làm thình, nhìn đăm đăm vào khoảng không rất lâu. Tiếng những con sóng con chạy vào tới cuối bãi vỗ lách tách lên bãi đá, lên vách đá và Cúc thấy rằng nếu không thất chí vì chuyện gì, không ai mà sống được nơi đây cả trong sự quanh quẽ mệnh mông thế này.

– Sầu lắm nên mới ra đây, thưa bà – Lực gật gù nói – Trước kia, tôi là con nhà khá giả ở làng Gia vùng Hiền Lương, trong kia : Tôi vào học trong Saigon, ở trường P. Ký, năm mười bốn tuổi. Qua năm tôi được mười bảy, hai năm trước cuộc khởi nghĩa của dân tộc ta, tôi vào hội kín rồi bị bắt. Mãi cho đến một năm sau tôi mới được xử và đúng tuổi trưởng thành nên bị đày ra Côn đảo.

Ngoài ấy, bọn cai ngục họ thấy tôi còn bé, dễ chua vào hang nên bắt tôi gỡ tổ yến mãi nên tôi thạo nghề. À, quên nói cho bà biết rằng ở Côn Đảo yến cũng ưa xây tổ lắm.

Khi người Nhật lật đổ người Pháp xong, họ phóng thích các tội nhân chính trị và tôi trở vô đất liền.

Nhưng lúc tôi về tới quê nhà thì thấy cửa nhà tan nát, hay tin cha tôi đã chết trong tù, còn mẹ tôi thì cũng đã qua đời rồi.

Vi sinh kế, tôi bèn đi làm nghề gỡ tổ yến rồi gắp rủi ro té bẻ đầu gối bên phải. Từ đó tôi chỉ còn gác hòn được thôi.

Tuổi thanh xuân của tôi đã mất, bà thử nghĩ có ai không may mắn như vậy mà lại không sầu ?

– Nhưng đời người gồm nhiều giai đoạn, chứ chẳng phải chỉ có tuổi thanh xuân không mà thôi. Mất giai đoạn này, còn giai đoạn khác.

– Vâng bà nói đúng, nhưng giai đoạn khác tôi cũng mất tuốt.

Bà xem kìa ! Cô gái ấy, trong bức ảnh đó. Đó là một thiếu nữ mà tôi yêu tha thiết. Buổi đầu nàng cũng yêu tôi, nhưng rồi thấy tôi không có tương lai gì cả nàng phụ tôi.

– Còn nhiều nàng khác nữa...

– Nàng khác cũng sẽ thế thôi. Giờ tôi đã sáng mắt ra rồi là tình yêu thuần túy và lý tưởng, là yêu nhau vì tâm hồn cao đẹp của nhau, tất cả những hoa ngôn mỹ từ ấy toàn là những lời văn vẻ nói để nghe cho hay vậy thôi. Người ta yêu nhau vì tâm hồn của nhau mà cũng vì sắc đẹp của nhau, vì ăn ở với nhau khỏi đói lạnh nữa. Chính tôi, tôi không thể yêu một cô gái cùi thì các cô kia không yêu một anh què, không có gì đáng trách cả. Chính tôi, tôi không thể nhin đói thì cái cô kia không yêu một kẻ mà suốt năm chỉ tìm được công việc làm có vài ba tháng, những tháng yến xây tổ, cô ấy không có gì đáng trách cả.

– Nhưng sao anh lại sầu ? .

– Tôi đã hết sầu vì bị phụ rẫy, nhưng cứ còn sầu cái thân phận của tôi.

– Tật của anh có thể chạy chữa được chứ ?

– Có lẽ. Nghe nói y khoa đã tiên tiến nhiều lắm.

– Nhưng tiền đâu, thưa bà ? Tôi có một người chị bà con mắc bệnh lao phổi. Nghe rằng thuốc lao phổi bây giờ hay ghê gớm lắm, nhưng chị ấy vẫn thở huyết mà chết vì không tiền chạy chữa.

– Anh nói thế chớ trên đời này vẫn còn đàn bà tốt chớ sao lại không.

– Bà dạy rất đúng. Nhưng họ chỉ tốt tới cái mức không phụ chồng họ rủi chồng họ tật nguyên, chớ ai lại tốt bằng cách đi an ủi một người dung đã tật nguyên va nghèo xơ xác.

Cúc nghe rằng ông chủ động nói rất chí lý.

[1] Năm xảy ra câu chuyện này, phụ nữ ta chưa mặc jean.

-3-

Mặc dầu không phải là một bậc vĩ nhân, không phải là một tay anh hùng hào kiệt hay một văn nghệ sĩ, ông này vẫn hơn hẳn chồng của nàng, một gã ăn chơi và bất lương một cách bỉ ổi. Nàng rất cảm tình với ông ta, rất phục cái dĩ vãng tù chính trị của ông ta, nhưng quả thật không yêu ông ta được.

Nàng than thầm : “Trời ơi, nếu chồng tôi mà có được cái tâm hồn đó ! ” Nhưng nếu nàng than : “Trời ơi, nếu ông này mà có được dung mạo của chồng ta ! ” thì cũng vẫn cứ đứng y theo ý nghĩ thầm kín của nàng.

Mấy năm trước đây, nàng còn tin rằng người ta chỉ yêu được những tâm hồn cao đẹp thôi, nhưng cuộc đời đã tàn nhẫn, đã tráng trợn cho nàng thấy rõ là mặc dầu nghĩ sao đi nữa, con người cứ tìm sắc đẹp mà yêu.

Trong khi Cúc mấy lần xúc động trước câu chuyện của Lục, Hưng vẫn đứng đưng như không. Hắn là một kẻ không hề biết cảm động, không hề có rắc rối nào về chuyện lòng mà hắn giải quyết mau chóng đúng theo quyền lợi của hắn.

Hắn hỏi chủ động :

– Hòn này có nhiều tổ yến không ?

– Nhiều nhất trong bảy hòn mà yến xây tổ.

- Mỗi năm lấy được độ bao nhiêu ?
- Bốn ngàn tổ, trị giá là nửa triệu bạc.
- Nhiều tiền quá.

Hung kêu lên như vậy rồi nhìn Cúc mà nói, giọng nửa đùa nửa thật :

– Làm ăn lương thiện cũng kiếm được lợi lớn đó chứ, phải không em ? Thật là bất ngờ.

– Không chắc gì là họ làm ăn lương thiện đâu – Lục cãi – Chủ thầu người Tàu họ lường công của bọn tôi nhiều lắm đó. À quên hỏi rõ ông bà điều này. Ông bà kể rằng đi chơi thuyền, thuyền bị đắm, có phải như thế không hè ?

Trong khi Cúc lo sợ, bối rối thì Hưng bình thản đáp :

- Đúng như vậy.
- Thật khó lòng mà tưởng tượng được rằng ông bà đã đi chơi xuồng nan từ trong ấy ra đây. Từ thuở giờ, chưa có ai dám đi như vậy cả.
- Không dám không có nghĩa là không làm được.
- Đành là như vậy Nhưng trong trường hợp này thì họ không dám vì không làm được. Ông bà đã thực hiện được một kỳ công.

– Anh có nghi ngờ vợ chồng tôi ra đây để ăn cắp tổ yến hay không ? Hưng cười mỉa mai và xằng giọng hỏi như vậy.

– Không, tôi không hề nghi ngờ ông bà là kẻ gian. Bọn trộm tổ yến toàn là người địa phương và phải là những tay thợ nhà nghề như tôi đây chẳng hạn...

– Anh là thợ nhà nghề ?

– Thì đã kể cho ông bà nghe rằng trước kia tôi là thợ lấy tổ yến, giải nghệ vì tai nạn làm cho tôi tàn tật. À, phải là thợ nhà nghề như tôi mới ăn cắp được, chứ không phải là người sang trọng như ông bà mà làm công việc đó được đâu.

Vả lại không ai mà còm ghe bè bạn từ Saigon ra đây để ăn cắp vài mươi tổ yến.

– Nhưng chắc anh không tin là chúng tôi đi chơi thuyền ?

– Thành thật mà nói thì đó là điểm thắc mắc nhỏ của tôi. Nhưng tôi không bận tâm về mục đích ra đây của hai ông bà lắm đâu.

Hưng lại uống chén rượu thứ ba Cúc toan ngăn chồng nhưng không kịp. Hấn hứng chí lên và bắt đầu nói nhiều. Hấn hỏi :

– Quần đảo này gồm bao nhiêu hòn ?

– Hai mươi hòn.

– Có hòn nào tên là hòn Thạch Bàn hay không ?

Cúc sợ hãi hết sức, lườm chồng nhưng Hưng bất kể : Lực thì ngơ ngác, cố nhớ rất lâu rồi nói :

– Lạ quá tôi nhớ mang máng hình như đã có nghe tên hòn ấy lần nào rồi, Nhưng giờ tôi đã thuộc lòng từng hiem hóc nhỏ của hai mươi hòn đảo ở đây, tôi không hề biết có hòn Thạch Bàn. Hòn này là hòn Đụn, bên kia là hòn Mun, ngoài ấy là hòn Chà Là vân vân...À... !

Lực vỗ vào đùi chàng kêu đánh đét một cái sau tiếng “à” đó bóp trán suy tưởng giây lâu rồi mừng rỡ nói lớn :

– Tôi nhớ ra rồi !

Vợ chồng Hưng cũng mừng quỳnh và hồi hộp lắm, nhưng không dám hỏi, không dám thúc giục chủ động nói gì, họ sợ y tóm được bí mật của họ chẳng !

– Tôi nhớ ai đã nói đến hòn Thạch Bàn và nói hồi nào.

Lực lại rót rượu mà uống. Hấn uống rượu mạnh, nhưng chính cặp vợ chồng Cúc – Hưng lại nghe lòng họ nóng nảy như rượu đế cao độ vừa được rót vào bụng họ.

– Nhớ xa và buồn quá ! Hay nói cho đúng, vui quá ! Vui buồn lẫn lộn, vì đó là kỷ niệm của buổi thiếu thời của tôi.

Câu chuyện này gợi nhớ những gương mặt, những hình ảnh rất là thân yêu. Trời ơi tôi cũng có một tuổi hoa niên sung sướng, sao tôi lại quên mất điều đó.

Lực thật dễ ghét đối với Hưng. Trong khi anh chàng này nóng lòng, muốn nghe câu chuyện thì tên què chân cứ kể lê dài dòng những đầu đầu, cà kê dê ngỗng mà chưa chịu vào đề.

– Nhưng đó là một câu chuyện cổ tích ông à !

– Chuyện đời xưa thì chắc phải hay ?

– Khá hay. Ông nội tôi thường kể cho tôi nghe câu chuyện đó thuở tôi còn bé.

Số là người Hời trải qua mấy trăm năm sau này cứ thua ta mãi và cứ mãi mãi bỏ đất để dời đô về phương Nam.

Năm ấy họ lại thua và vua Phê Rum Chơ bỏ đất Khánh Hòa này để triệt thoái về Bình Thuận.

Bảo vật của hoàng cung rất nhiều, gồm nào là ngọc, ngà, châu, báu nhất là những tượng Phật bằng vàng, những tượng thần Bà La Môn giáo cũng bằng vàng, tượng nào tượng nấy to bằng người, to hơn cả người nữa, không biết phải mấy trăm xe chở mới hết.

Kho tàng đã nặng nề, bề bộn mà giặc lại tới bên thêm và tương lai gần rất là mờ mịt, họ không chắc là họ sẽ định cư được ở Bình Thuận hay không.

Vì thế mà nhà vua mới quyết định chạy tay không, chôn giấu vàng gần đầu đây, để được rảnh tay, nhẹ bước lúc bôn đào, hy vọng rồi sẽ phục quốc, bằng như phải mất nước, nhà vua cũng sẽ cho người trở lại chôn cũ để thâm hời kho của.

Nhà vua tìm được nơi để của tài tình vô cùng, không dùng hang núi bí luật như dân tộc nào cũng hay dùng, vì bí mật đến đâu, người ta cũng có thể tìm ra, mà chỉ chọn một nơi nằm trước mặt mọi người, cũng không cần lén lút chôn bảo vật mà cất của một cách công khai.

Nơi ấy là hòn Thạch Bàn.

Hòn Thạch Bàn chỉ nhỏ bằng bốn ngôi nhà lớn thôi. Hòn vuông vức như một viên gạch dựng đứng, nhưng cao lắm, cao tới bốn mươi thước.

Đầu hòn bằng phẳng, xa trông thì mặt hòn đảo ấy giống một cái mặt bàn, vì thế mới có tên như vậy.

Bốn tám vách đá của hòn đứng sừng lên, không có lấy một chỗ lồi lõm nào để ta lợi dụng, bám vào đó mà leo lên đầu hòn được cả.

Đó là những điều kiện khiến cho hòn Thạch Bàn là một nơi bất khả xâm phạm, người mình có biết, cũng chẳng làm sao cướp kho tàng của họ được.

Người Hời là những tay thủy thủ lỏi lạc vốn ở miền ven hải nhiều đời lại thụ huấn được truyền thống hành thuyền, hàng hải, của bọn giang hồ ẩn Độ đã ghé qua đây để khai hóa họ, nên không có kỳ công nào trên mặt biển mà họ làm không được cả, kể cả kỳ công giấu của trên đầu Thạch Bàn.

Thế rồi vua tôi Phê Rum Chơ chạy tay không vào Bình Thuận và định đô được nơi đất ấy, kinh đô cuối cùng của họ.

Sau đó một năm họ cho một đội hải thuyền léo hánh ngoài khơi Nha Trang, xa thật xa ngoài khơi, cho thuyền ta không đánh đuổi được. Họ tuần thám như vậy suốt năm và từ năm này sang năm khác, chờ một trận bão lớn nổi lên để thừa dịp thuyền ta phải vào bờ ẩn núp để họ thu hồi của cải của họ.

Đã bảo họ xuất chúng trong việc hàng hải thì giữa đại phong, ba đào, họ vẫn có thể cập thuyền sát đảo Thạch Bàn để đổ bộ lên đó dễ như chơi.

Họ đợi tới hai năm mới gặp một trận bão lý tưởng, một trận cuồng phong xô đá lở núi tan, và rủi ro cho ông vua cuối cùng ấy không biết bao nhiêu là trận bão chờ đợi ấy lại gây một cuộc bể dâu là làm cho sụp đến hơn bảy tám hòn đảo trong bảy hòn Thạch Bàn và cố nhiên cái hòn đế của ấy cũng sụp mất.

– Trời !

Hai người khách đánh rơi đĩa của họ khỏi tay họ và kêu lên một tiếng than đầy tuyệt vọng.

– Sao ông bà lại mền tiếc hòn đảo ấy quá như vậy ? Lực ngạc nhiên hỏi.

– Hòn đảo đã sụp mất rồi, còn giấu làm gì em.

Đoạn quay qua chủ động, hấn tâm sự để vui bớt nỗi sầu tuyệt vọng của hấn :

– Chúng tôi được biết câu chuyện giấu của mà anh vừa kể đó, nhờ một tài liệu cổ. Đó là một câu chuyện đúng sự thật một trăm phần trăm chứ không phải truyền thuyết hoang đường. Chúng tôi lặn lội từ Saigon ra đây chỉ để tìm kho tàng đó. Chúng tôi đi bằng thuyền buồm từ bờ ra đây và chính thuyền chạm đá nên đắm chứ không phải đi xuống nan như đã nói.

– Có thể chứ ! Tôi đoán có sai đâu.

Bấy giờ Lực mới quan sát lại người khách sang trọng của chàng. Có hơi men, những nét hung ác nơi mặt hấn hiện lên khá rõ. Ác diện này bị bóng sắc của hấn át đi, người mới nhìn hấn, nhất là đàn bà, bị sắc đẹp của hấn làm xúc động nên khó thể nhận được lắm.

Lực lại đoán rằng có lẽ hấn đã hạ sát mấy tay thủy của chiếc thuyền buồm mà hấn thuê, để xóa dấu vết, rồi tìm mãi không ra Thạch Bàn, hấn lại lái thuyền vụng về nên mới thọ nạn.

Hung dấm ngực kêu trời mà rằng :

– Tiếc quá ! Mà lại suýt uổng mạng nữa ! Suýt tìm xuống đáy biển để mò số vàng ấy.

Lục cười khà và nói :

– Nếu hòn Thạch Bàn mà còn, ông bà cũng chỉ đành ngó rồi trở về thôi. Cả một triều chúa Nguyễn hùng mạnh mà còn phải đành nhìn hòn để mà thềm châu báu, hưởng hồ gì sức cá nhân nhỏ mọn của ta.

Để quên nỗi thất vọng, Cúc lái câu chuyện sang hướng khác Nàng hỏi :

– Ở đây, nếu có trộm, anh làm sao ?

– Trộm ấy à ? Khi sáng có trộm léo hánh đến đây đó, thưa bà. Thường thường thì trộm nó sợ mình. Nhưng nếu nó làm dữ thì mình đã có cách và có phương tiện hạ nó.

Nói đoạn chàng quay ra sau lưng mà lấy một con dao lưỡi dài như một cây gươm.

– Trong khoang xuống có cây đồng mà bà không để ý. Còn con dao này thì làm đủ thứ việc, chặt khô, đánh vảy cá chém trộm và có thể dùng để tự tử nữa khi nào tôi chán nản quá.

Rồi chàng lại cười vang cả động, nghe đến rợn người.

– Xem chừng anh không thích sống lắm ? Hưng hỏi.

– Cũng tùy lúc ông à ! Như lúc này thì tôi yêu đời vì có bạn nhậu chơi để đàm đạo. Khi nào cô đơn quá, tôi rất muốn đập đầu vào vách đá, hay muốn rạch bụng chơi như người Nhật Bản.

Cúc rùng mình nhắm mắt lại.

Giọng Lực lè nhè, nhựa nhựa mà giọng Hưng cũng đã khá dày rồi. Kể từ vàng huyệt nói :

– Nếu anh không thích sống thì nên cho chúng tôi mượn xuồng để chúng tôi vào đất liền. Rủi trộm lấy cả tổ yến, chủ anh có đuổi anh, anh chết đói cũng không sao kia mà ! Và tôi đã mượn xuồng anh bằng số tiền lớn, tiền ấy giúp anh sống một năm dư dả, thì đâu còn sợ mất chỗ làm. Hay là như thế này. Anh đưa chúng tôi vào bờ rồi rút luôn.

– À, cái đó thì khác huynh à ! Mất chỗ làm, tôi không sợ, mà sợ lương tâm nó rầy rà khó chịu lắm.

– Bảo nó im không được sao ?

– Không, nó lắm lời và khó chịu như một bà vợ không hiền.

Hai người đàn ông cười xòa với nhau.

– Vui quá !

Lục nói rồi uống thêm luôn hai chén rượu nữa. Rồi chàng nói chuyện không có đầu, không có đuôi rồi cả khúc giữa cũng không có tuốt. Giây lát sau, chàng gục xuống rồi ngã đại lên đá lạnh. Chàng nằm đó mà ngáy như sấm vang.

Bữa cơm trưa dài hơn hai tiếng đồng hồ, mặc dầu chỉ là một bữa cơm nghèo. Đã bao lần cây đèn trời tắt rồi cháy và cây cột nắng đã nghiêng đầu, hay nói cho thật đúng, đã nghiêng chơn, đầu nó vẫn ở nguyên một chỗ là cái lỗ trên trần đá.

Phản ứng đầu tiên của Cúc khi thấy người chủ động ngủ say mềm là cởi áo quần ra phơi nơi chơn cột nắng.

Hưng cũng bắt chước vợ, nhưng chàng toan đi ra ngoài cửa động để phơi trên gộp đá chớ chơn nắng nhỏ quá không thể phơi nhiều món được.

Cúc gọi giục chồng lại mà rằng :

– Bộ anh muốn gọi gió mang đi sao mà định mang ra ngoài ấy. Cứ trải cạnh áo em đây rồi nắng nó sẽ dời chỗ, đi tới áo anh chớ gì.

Cả hai vợ chồng đều trần truồng như nhộng, nhưng họ đã hết lạnh nhờ lửa nấu cơm sưởi ấm gian buồng này và giọt nắng cũng làm được việc ấy phần nào.

Nếu họ tắt đèn, đốt lửa lên thì đây là cái hang của người thượng cổ rồi, người còn ăn lông ở lỗ, còn chưa biết che thân, và mới phát minh được thứ khí giới tối tân là lửa.

Hung đi qua đi lại trong hang đá. Mặc dầu không quen bỏ guốc bỏ giày, hai bàn chân chàng rất rân, chàng vẫn cứ đi như là những ý nghĩ đang sôi nổi trong đầu chàng bắt chàng phải hoạt động cho ăn nhịp như vậy.

Cúc đoán là chồng nàng đang suy nghĩ lung lăm và ngỡ hẩn nghĩ cách để vào đất liền. Nàng định bụng hẳn sẽ đề nghị ăn cắp xuồng nan của ông chủ động say rượu.

Nàng không lo Lực chết đói ở đây vì thấy lương thực có khá nhiều, cũng không lo hẳn bị đuổi cho lắm. Nhưng nàng sẽ ngăn chồng liều mạng. Suýt chết một lần, nàng rất sợ nước, sợ phiêu lưu trên mặt biển bằng một chiếc xuồng nhỏ quá. Và lại đã xé rồi và lát nữa đây gió chiều lộng thổi, sóng sẽ dậy lên thì càng nguy. Đợi trời sáng mai sóng yên gió lặng thì Lực đã tỉnh rượu rồi.

Giây lát sau Hung cúi xuống xách cây đèn bão lên rồi bước lại rọi vào mặt của anh gác hòn. Lực toát mồ hôi đầm dề và vẫn ngáy như sấm động. Kẻ tìm vàng hệt đặt đèn xuống cạnh đó, đoạn với tay lấy con dao lưỡi dài mà người gác hòn què cẳng đã quăng xuống nền đá khi nãy.

Hắn nắm chặt cán dao, đoạn nhìn vợ, không phải để hỏi ý nhưng hẳn là kẻ không cương quyết nên không hỏi mà vẫn là để hỏi ngầm đó. Cúc mà làm thỉnh thì hẳn ra tay liền, vì sự im lặng của vợ hẳn có nghĩa là : Không sao đâu, anh cứ mần thật nó đi !

Cúc lo lắng trông thấy, vội đứng lên để kịp lúc can thiệp. Tuy nhiên không hiểu sao nàng không mở lời ngay trước có lẽ vì biết chồng không phải là người tốt mà mong thuyết phục hẳn. Nàng còn bận tìm mưu.

Hết nhìn vợ, Hưng nhìn ân nhân của hẳn. Lực vạm vỡ lắm và hai bàn tay của chàng có thể bẻ cổ một tên lính Lê Dương. Chàng tuy đi cà nhắc, nhưng có thể vật ngã hẳn như chơi.

Hưng không can đảm lắm, cứ sợ người chủ động lực lưỡng trời dậy vì hẳn không ngọt nhát dao đầu. Nếu Lực mà trời dậy được thì mặc dầu chàng bị thương, hẳn chắc chắn phải chết trước khi Lực tắt thở.

Vì thế mà hẳn cứ ngấm ngấm, cân nhắc từng chút, từng chỗ nhược của kẻ đang ngủ say, để có thể hạ tay xuống là xong việc tức khắc trong nháy mắt; nghiên cứu tỉ mỉ mọi biến trạng của cuộc chiến đấu nếu rủi ro hẳn không thành công liền và bắt buộc phải đánh nhau với kẻ bị thương bất khuất.

Vả lại đây là lần đầu tiên hẳn giết người nên hẳn sợ lắm.

Bấy giờ Cúc mới bước đến níu tay chồng rồi hỏi :

– Anh định giết hẳn để làm gì ?

– Tìm vàng hụi không lẽ ra về tay không. Giết hẳn để cướp mớ tổ yến này. Với nửa triệu bạc, số tiền mà chính hẳn đã ước lượng, ta sẽ qua được một năm túng thiếu.

Hung là một tay ăn chơi mà không biết làm ra lấy một đồng xu. Hắn chuyên lường gạt thiên hạ mà hắn gọi là làm áp phe cho oai và sang trọng. Năm nay, đã mấy tháng rồi, không trở tài được nữa, hắn khổ sở lắm mà phải nhịn phung phí mãi cho đến ngày tình cờ bắt được tài liệu cớ để nói về kho tàng ở hòn Thạch Bàn.

Cúc nói :

– Từ thuở giờ anh đã phạm những tội nho nhỏ nên em không nói gì. Nay chuyện này lớn tày trời, em buộc lòng phải ngăn anh. Tội giết người, anh có biết là nó hệ trọng đến mức nào hay không ?

Nếu anh không biết quý sanh mạng của người khác, ít ra anh cũng phải lo cho chính cái đầu của anh chớ.

– Hắn không thiết sống thì mạng hắn cũng chẳng ra gì đối với chính hắn. Còn đối với pháp luật à ? Không thể nào ai biết được thủ phạm đâu mà em lo.

– Sao anh dám chắc rằng hắn không thiết sống, hắn chỉ nói vậy thôi chớ.

– Nhưng không giết hắn, làm sao mà cướp tổ yến cho được.

Cúc im lặng trước khoản cướp tổ yến. Nàng đã từ một cô gái hiền lương và thơ ngây bị lôi cuốn vào những cuộc trộm cướp lường gạt của Hung nên đã quen lẩn với các thủ đoạn lưu manh ấy được rồi.

Nàng không phản đối hành động bất lương của chồng nàng mà chỉ không đồng ý về phương pháp dùng để thi hành hành động ấy thôi.

Hung nói rồi giựt tay ra, chính sự ngăn cản của Cúc đã giúp hắn can đảm lên và Cúc không đưa ra được lý do nào vững cả đối với hắn, thành thử hắn thấy rằng hạ sát ân nhân của hắn, hắn sẽ không gặp mỗi nguy nào đáng ngại.

Cúc hoảng sợ cố bám vào tay chồng, lại toan giựt con dao nữa.

Hai người hì hục với nhau, Hung cố nhiên mạnh hơn vợ nhưng không nỡ bạo tay nên Cúc mới kéo giằng co được rất lâu.

Nhưng rốt cuộc hắn cũng đâm cứa, tát mạnh vào má Cúc một cái tát nẩy lửa rồi chửi :

– Đồ khôn nạn ! Người ta kiếm tiền cho mà ăn xài, lại cứ làm bộ đạo đức hoài.

Cúc đau điếng hồn buông tay ra để ôm mặt. Nhưng rồi chính nàng cũng đâm cứa và trong lúc Hung còn bận mắng chửi chưa kịp xuống tay, nàng nhảy tới mà cứa xé chồng.

Hưng không nhịn được nữa. Hấn xô mạnh Cúc và nàng té lăn cù trên đá. Không có y phục để che chở thân thể của nàng, Cúc chạm da vào đá nhám đau rất không thể tả được. Nhưng nàng không kêu la gì cả, cổ ngóc lên trong lúc Hưng dơ con dao toan chém xuống.

– Coi chừng sau lưng anh !

Cúc hét to lên như vậy và tiếng hét của nàng vang dội trong hang đá, khiến Hưng kinh hoảng nhảy trái qua một bên rồi quay lưng lại tức thì để thủ thế.

Hấn ngạc nhiên, trố mắt cố soi mói các hốc tối mà ánh sáng của cây đèn bão soi không tới, nhưng không thấy không nghe gì cả.

– Cái gì đó Cúc ? Hấn hỏi vợ bằng một giọng cố bình tĩnh, nhưng vẫn hơi run run.

Cúc lồm cồm ngồi dậy rồi đứng lên đáp :

– Không có gì hết. Em chỉ gạt anh để anh dừng tay cho em kịp nói chuyện rất quan trọng, kéo rồi anh phải ân hận về sau.

– Chuyện gì ? Hưng nổi giận xẵng giọng hỏi.

– Anh ngốc lắm đấy nhé ! Anh đâu phải là thợ chuyên môn mà gỡ tổ yến được. Giết hấn thật vô ích, đã mang họa vào thân lại không lợi được một đồng xu nào.

Thật ra thì Cúc mới tìm ra được luận cứ này trong giây phút này đây thôi, chứ không phải đã nghĩ đến điều đó từ trước mà để dành tới phút cuối cùng mới chịu đưa ra, cho đến phải bị đánh, bị xô.

– Thầy kệ, Hưng nói, dầu sao ta cũng sẽ được dịp thử gỡ. Để hấn sống ta không còn may mắn nào cả.

– Em có mưu hay lắm.

– Mưu gì ?

– Cứ để hấn sống mà lợi dụng hấn, bắt hấn gỡ tổ yến cho ta, hấn đã khoe rằng trước kia hấn là thợ chuyên môn. Xong ta trói hấn lại rồi cướp xuống mà về.

– Nhưng hấn què cẳng làm sao giúp ta được ? Nếu hấn từ chối thì rồi ta cũng lại sẽ phải giết hấn thôi.

– Nên đề nghị chia hai với hấn.

– Nếu hấn không chịu ?

– Trước đó, ta đã trói hấn lại rồi, lúc hấn còn say mèm.

Hấn thức dậy là thấy mình thất thế, hấn là phải chịu, không muốn chia vẫn phải nhận điều kiện của ta.

– Nếu hấn làm bộ nhận để ta cởi trói rồi, được tự do, hấn trở mặt thì làm thế nào ?

Cúc cười dài, giọng rất khinh bỉ rồi mỉa mai nói :

– Anh là người lành lặn lại đi sợ một anh què à ?

Hung mắc cỡ nên nổi đóa nạt đùa :

– Đừng có nhiều chuyện, phải liệu thể nào cho chắc ăn thì hơn.

Cúc lại cười của mai :

– Thì anh liệu đi. Anh nhiều thủ đoạn lắm mà !

Hung không tìm ra mưu mẹo nào hay mà tự ái hấn lại to, nên hấn ngồi đó mà làm thỉnh.

Cúc đã được thỏa mãn vì sự im lặng của Hung là một lời thú nhận thất trí. Hấn đã qui hàng nàng rồi vậy.

– Nè, không có gì mà khó liệu. Đừng bao giờ thả tự do cho hấn cả và chỉ mở trời cho hấn lúc đưa hấn ra ngoài xong và hấn sắp sửa gỡ tổ yến.

– Cũng hay, nhưng không biết hấn gỡ tổ yến cách nào để liệu lúc mà mở trời cho hấn.

– Có lẽ hấn dùng thang, chiếc thang mà ta thấy dựng nằm ở bệ đá ngoài kia ấy. Ta sẽ mở trời khi hấn leo thang.

– Nhưng lúc đó hấn vẫn có thể phản công.

– Ta có khí giới, còn hấn thì tay không, sao anh lại cứ sợ ! Giờ nên tìm dây mà trói hấn lại ngay đi, kéo hấn tỉnh mà hồng cả.

Cúc thấy rằng thà hợp tác đắc lực với chồng, làm quân sư cho hấn và cùng hấn đi sâu vào tội lỗi còn hơn là để hấn bí lối rồi hạ sát anh gác hòn tội nghiệp này, nên nàng định việc với tất cả sáng suốt và hăng hái của nàng, làm như chính nàng đã chủ mưu hoặc đã là một đồng lõa phần khởi và hăng say.

Hung ném mạnh con dao lên nền đá kêu cái keng rồi cúi xuống xách đèn bão mà đi vào trong, vừa đi vừa lẩm bẩm, cầu nhàu :

– Còn phải tìm dây nữa ! Nếu không có dây thì chặt mẹ nó cho rồi.

Giọt nắng bấy giờ thôi chảy vào hang vì có lẽ mặt trời bị mây áng. Cúc nhìn theo chồng thì thấy bóng tối chụp lần lần lấy Hung, chỉ còn một vùng sáng quanh cây đèn thôi mà vùng sáng ấy cũng teo nhỏ lại lần lần và rốt cuộc chỉ còn thấy một ngọn lửa nhỏ di động trong đáy động. Ngồi buồn, Cúc sờ lại da thịt nàng. Tất cả bộ phận lõi của người nàng đều trầy da và rướm máu, hai cùi chỏ, hai cái mông, xương sống ! Còn phía sau đầu thì bị u lên một cục to. Khi té thì cổ nhiên các phần lõi bị chạm đá nhưng hai khuỷu tay cũng do phản ứng tự vệ của người ngã quyết chống đỡ thân mình nên nó lại bị thương nặng nhất.

-4-

Bây giờ, qua cơn hoảng sợ chồng làm liều, qua những phút cãi vã với chồng, Cúc mới lắng nghe các vết thương của nàng và sự đau nhức, vẫn có ngay từ lúc nàng ngã, bây giờ như là mới xuất hiện.

Nàng hít hà rồi xoa những chỗ đau, nhưng tay nàng chạm phải da rách, làm cho nàng đau thêm.

Nàng đã bị bầm dập thân thể hồi còn con gái, mê Hưng, cuốn gói theo hắn, ba nàng bắt lại được, cho nàng một trận đòn bán sống bán chết. Nhưng rồi nàng lại trốn theo hắn nữa..

Về sau hắn chán nàng nhưng nàng vẫn cứ mê sắc đẹp của hắn, bám riết theo hắn, nên hắn nghĩ cách lợi dụng nàng, xúi nàng mãi dâm nuôi hắn. Nàng quyết từ chối và hắn trối nàng lại, nhốt nàng trong buồng mà đánh đập suốt ngày, từ tuần này qua tháng khác cho đến khi hắn mỏi tay quá rồi và không mong thuyết phục hay bắt nạt thiếu phụ hư hèn nhưng chỉ quyết hừ với một người thôi, nên hắn đành bỏ cuộc, không hành hạ nàng nữa.

Những trận đòn khi trước làm cho nàng rất đau đớn, hôm nay nàng nhớ lại thì chỉ là trò trẻ con chơi chơi, không đáng than van.

Tuy nhiên, nàng không khỏi nghĩ một lần nữa về hai cánh tay phũ phàng của tên vũ phu mà nàng si mê một cách điên dại.

Tình yêu thật là mù quáng và ngông cuồng. Nàng có học, Hưng dốt, chỉ biết ký tên thôi, nàng con nhà đạo đức, còn Hưng là một kẻ trôi sông lạc chợ, không nhớ ai sanh hấn ra, và sanh hấn nơi nào, thế mà nàng lại yêu hấn, mê hấn như hấn là một chất ma túy nàng không rời bỏ được. Ánh đèn lại to dần lên. Hưng trở ra với một cuộn dây thừng.

Anh ta đặt đèn lên nền đá rồi ngồi xuống trói tay chân của Lực lại. Xong đầu dây, anh ta gọi vợ :

– Cúc ơi lại đây phụ với anh để khiêng hấn ra ngoài kia. Hấn nằm gần ta, anh ghê quá.

Cúc lặng lẽ đứng lên, bước tới để làm cái công việc mà chồng nàng vừa cậy mượn. Nàng nắm hai chân của người say rượu, còn Hưng thì nắm hai vai, nơi nách của Lực, rồi họ hè hụi mà khiêng người chủ động như là khiêng một cái xác.

– Nặng quá ! Cúc than rồi để mạnh kẻ bị trói xuống.

Vì kẻ ấy nặng quá, họ không giở hấn lên cao được, nên bị ném mạnh lên đá, hấn cũng không đau đón gì... nếu hấn thức. Nhưng hấn chỉ là một cái xác không hồn thôi.

Rồi họ lại khệ nệ khiêng nữa, nói là họ rê đi, họ kéo lôi người ngủ đi thì đúng hơn.

Khi Lực bị đặt xuống xong, cả hai vợ chồng Cúc Hưng đều đứng mà thở dốc một hồi rất lâu. Hưng bảo vợ :

– Từ lúc mặt trời lặn tới sáng hôm sau, trong động này chắc sẽ lạnh lắm. Em nên vào trong nhúm lửa trước để hơ quần áo của ta cho nó thật khô kéo đêm nay chịu không thấu.

Quần áo khô rồi, em hãy nấu cơm chiều.

Cúc làm thỉnh quay lưng đi vào nhà bếp.

Cây cột nắng này giờ cứ ngã nghiêng lảo và bị thâu ngắn lảo. Bây giờ nó tắt luôn, có lẽ cái hang thông hơi mà đo đó nắng rọi vào đây, cái hang ấy đứng lảo, nên chưa chiều mà ánh sáng không lọt vào được. Hưng xem lại đồng hồ tay thì chỉ mới có hơn ba giờ rưỡi thôi. Bây giờ chỉ còn trông cậy vào ánh sáng của cây đèn bão. Nếu động hết dầu thì người trong động phải sống thẳm.

Giây lát sau Cúc đã nhóm lửa lên. Bây giờ có gió chiều theo cửa động vào đây, đuôi khói thoát ra ở cái hang thông hơi nên không khí trong động tương đối nhẹ thở hơn là khi đang lúc Lực làm bếp.

Nếu Hưng có học, nhìn Cúc đang trần truồng ngồi bên bếp lửa bập bùng, hẳn sẽ nghĩ đến cảnh đời Tiền sử trong các hang sâu, các động thẳm.

Nhưng dốt, hẳn chỉ nghĩ ngay đến việc hơ âm thôi và đi vào trong để cùng ngồi xuống cạnh bếp lửa, đối diện với Cúc.

Mỗi người cầm lên chiếc quần của họ để hơ vì quần dày cầm nước nhiều nên họ phải hơ trước.

Cúc nói :

– Nếu phải ở nhiều ngày không biết lấy gì để thay đổi.

– Ngày mai gỡ xong là ta đi ngay chứ.

– Anh nói giỡn hay sao ? Làm gì mà xong trong vòng một ngày được. Hẳn lại tịt nguyền.

– Chớ em định phải bao lâu ?

– Ai biết đâu. Lại khổ một nỗi quần áo ta nhàu nát hết, vào tới đất liền, đổ bộ lên là họ chú ý ngay, nguy quá.

Hung nghe vợ nói thế, sợ hãi lắm, nhưng không biết tính sao. Hắn nói gượng :

– Mình cứ trả lời là ta bị đắm thuyền, trôi giạt lên một hoang đảo.

– Cô nhiên là ta chỉ biết nói thế. Nhưng họ chú ý mà khách sạn lại có ghi tên ta vào sổ nữa. Nếu ngày sau có cuộc điều tra thì sẽ lộ ra ta ngay. Thế nên ta không nên giết hắn. Tội ăn cắp tổ yến dầu sao cũng nhẹ hơn tội giết người. Nè, em hỏi thật anh, có phải mấy người thủy thủ chèo thuyền cho ta đó họ té xuống biển hả ?

– Chớ sao !

– Nhưng họ là thủy thủ, sao họ không lội, để chết đuối cả đám như vậy ?

– Tại họ say rượu.

– Mà rượu đó là của anh mang theo. Rượu có đánh thuốc độc trong đó à ?

– Tại sao em lại hỏi như vậy ? Thì đi du ngoạn trên mặt biển bằng thuyền lại không mang rượu theo cho vui sao ?

– Em đã tin theo lời anh, khi sáng ra, thức dậy, thấy chính anh lái thuyền, còn họ thì biến mất cả. Nhưng tới lúc em thấy anh toan giết người gác hòm, em đâm nghi là những người kia cũng bị anh giết hại, ít lắm cũng bị anh phục rượu cho say mềm đêm trước rồi xô họ xuống nước.

– Á thôi, đừng có nhiều chuyện.

– Đừng có tưởng bịt miệng em mà yên thân đâu. Anh sẽ bịt miệng nhà chức trách được hay không nè ? Nhưng em nói thế chớ đừng có hoảng hốt lắm mà hóa điên. Nếu vớt xác bọn kia lên được cũng không sao vì không có bằng cứ là anh phục rượu họ, còn các vết thương chắc chắn cũng không có vì anh không đủ khả năng hạ sát ba người thủy thủ lực lưỡng ấy. Chỉ lo là cái án mạng mà anh đang dự trù thì hành đây thôi. Vậy chớ nên ra tay đó nhé.

Quần áo của họ đã khô và gió chiều lọt vào đây, thổi mát các vách đá, khiến họ nghe cần y phục, nên họ mặc quần áo vào.

Xong, Cúc lui cui nấu cơm và nướng khô. Hưng vẫn còn ngồi đó, có vẻ sung sướng ghê lắm như vừa thoát một đại nạn. Phải, đúng như vậy, hắn vừa thoát một đại nạn. Vợ hắn đã đoán đúng cuộc sát hại ba người thủy thủ của hắn và nói lên lời đoán của nàng khiến hắn rụng rời. Nhưng rồi nàng lại bảo rằng không sao vì lẽ này vì lẽ nọ, lý luận của nàng vững lắm khiến hắn lại mừng.

Thình lình có ai ở ngoài ném đá vào động, những hòn đá đen, to gần bằng nắm tay cứ bay vào tới tấp.

Cúc kêu rú lên, nhào tới ôm lấy chồng, thở hổn hển và la :

– Chết rồi anh ơi !

Phụ nữ thật khó hiểu. Họ tỏ ra rất oanh liệt trong nhiều trường hợp khó khăn, nguy hiểm, nhưng họ lại sợ chuột con, và sợ cái gì không dữ lắm nhưng có vẻ bí mật, như những hòn đá này chẳng hạn.

Đá ném vào không viên nào trúng họ hết thì Cúc khủng khiếp chỉ vì nghĩ đến những oan hồn vô hình nào trả thù họ đó thôi.

Đá không ném trúng họ và bấp tục bay luôn vào trong và lạ lùng lắm là họ không nghe nó rơi xuống ở đâu cả.

Rõ ràng là đá ma rồi mới biến mất được như vậy, không thôi nó phải chạm vách đá ở trong cùng hoặc phải rơi ở đâu chớ.

Hung cũng kinh sợ hết sức, nhưng hấn là đàn ông sợ dao sợ búa hơn là sợ ma, nên hấn dám ngược mặt lên mà nhìn trừng trừng những hòn đá ma ấy.

Bỗng khám phá ra sự thật, hấn cười to lên. Cúc hỏi :

– Gì đó ?

– Không có gì mà em sợ hãi. Yền về tổ đó mà ?

– Vậy à ? Làm em sợ mất mật. Nhưng tổ nó ở đâu ? Sao ta không thấy ?

– Có lẽ nó đóng tổ trong cái lỗ thông hơi mà nằng lọt vào đây ấy.

– À, có lẽ anh nói đúng. Yền về tổ là chiều rồi.

Hung đưa tay lên xem đồng hồ rồi đáp :

– Ủ, đã năm giờ chiều rồi.

– Thời gian trôi qua mau lẹ quá ! Ở đây thấp đèn mãi nên không biết ngày đêm gì cả.

Họ nghe đói bụng nên Cúc dọn cơm ra. Thấy chồng tìm chai rượu, Cúc nói :

– Anh uống rượu làm chi ?

– Bữa rượu khi trưa làm anh nhức đầu và mệt lắm. Anh phải uống thêm cho say thật say để quên cái khó chịu đó.

Họ lặng lẽ ăn cơm và ăn xong, Cúc lấy kẹo đậu phộng ra cho chồng tráng miệng và nói :

– Hấn không xấu bụng, nhưng hấn đã quên mất món ngọt này, vì hấn say mềm trước khi xong bữa.

Nhưng Hưng từ chối và nói :

– Anh chỉ muốn thâu ngắn bữa ăn để đi ngủ vì mệt hết sức. À, em nè, mặc dầu hấn bị trối, ta cũng nên đề phòng cẩn mật.

Ta thay phiên nhau mà canh chừng hấn. Anh ngủ trước rồi đến khuya, em đánh thức anh dậy để anh thay cho em ngủ ghen.

– Cũng được.

Hưng múc nước ngọt trong khạp uống một bụng rồi ngã lưng tại chỗ mà ngủ liền, ngáy đua với Lực ngoài kia.

Cúc lo dọn rửa để rồi cũng nghỉ lưng vì từ sáng đến giờ, nàng chưa được nằm lần nào cả.

Trước khi đi nghỉ, nàng định tìm dầu để châm thêm vào cây đèn bão nhưng tìm được chai dầu hôi, nàng loay hoay mãi mà không mở được họng đèn ra, nên đành thôi. Cúc rất sợ nửa đêm đèn tắt. Ở nhà, cửa kín thế kia mà còn phải chong đèn, huống chi trong động thăm, cạnh hai người đàn ông chực giết nhau,

một kẻ giết để mà giết, một kẻ giết để tự vệ. Cúc tìm một nơi mặt đá phẳng sát vách động để nằm,. không quên nhận chìm ở mé nước con dao lưỡi dài và cây dầm rút trong xuống ra. Họ có giết nhau thì giết nhau bằng tay không, ít ghê rợn hơn là bằng khí giới bén.

Nằm như vậy nàng được bảo vệ một bên, bên có vách, và chỉ có một bên là trống trải thôi. Nhưng bên ấy, nàng đóng lại bằng những cái thùng thiếc đựng nước ngọt mà thuyền tiếp tế để lại đây và chủ động đã cho nước vào khắp rồi nên còn thùng không. Hễ có biến, có ai léo hánh đến gần nàng thì những chiếc thùng này khua lên, báo động cho nàng hay. Bấy giờ có lẽ ngoài kia ánh sáng đã tắt hẳn. Không khí trong động lạnh dần lên, không thay đổi đột ngột lắm, nhưng vẫn nghe được cái lạnh lẽo càng phút càng xâm nhập hang này.

Nền đá lạnh ngắt, Cúc vừa đặt lưng xuống thì vụt ngồi lên vì chưa quen được với sự đụng chạm khó chịu ấy. Nàng lại nằm xuống rồi lại vụt ngồi lên nữa, mấy bận như vậy mới nằm luôn được.

Nằm một hồi, thấm lạnh, Cúc lại dời chỗ và chỗ mới lại lạnh hơn. Nàng trở về chỗ cũ để hưởng cái ấm thừa mà thân thể nàng đã tiết ra còn lưu lại. Ấc một hồi là chỉ trở về mới nghe được cái ấm đó, còn nằm sẵn thì không cảm giác gì hết. Thành thử muốn sưởi thân, Cúc cứ đi, để được trở về và cứ loay hoay dời chỗ mãi y như loài chó vào các đêm đông mà nền đất giá lạnh.

Những lần được nằm hơi lâu. Cúc kê tay gối đầu, nghĩ ngợi lung tung về thân phận nàng, một cuộc đời đã hỏng, vì cuộc si mê một kẻ không ra gì nó có thể bỏ rơi nàng lúc nào không biết chừng.

Tương lai xa là thế mà tương lai gần cũng rất mờ mịt, Cúc bươi trí cố tìm mưu để cứu người gác hòm. Nàng chỉ thành công trong việc khuyên chồng dời ngày hạ sát hấn thôi và nàng biết sẽ bất lực lúc chồng nàng quyết ra tay.

Cúc lại nhớ đến Saigon. Bây giờ dễ thường đã hơn mười giờ đêm rồi, giờ này là giờ mà giới ăn chơi của Saigon bắt đầu ra khỏi nhà họ. Hưng cũng thuộc vào giới ấy và nàng thường sống theo nếp sống của hấn nên quen với nếp ấy, nhớ không khí ăn chơi lắm, nhớ những hộp đêm, nhớ đèn màu, nhớ tiếng nhạc.

Nơi đó, thật không ai dè vào giờ phút này Hưng và nàng nằm đây, và trong vòng có mấy hôm mà họ trải qua nhiều cuộc phiêu lưu lạ lùng như là trong tiểu thuyết.

Người ta nghĩ gì về hai vợ chồng nàng ? Không họ không nghĩ gì cả.

Thấy thiếu hai người ấy họ định là chúng đi làm một cú ở tỉnh rồi sẽ về, hay rồi vào tù dưới ấy, đợi xem báo tường thuật, có đăng ảnh hai vợ chồng thì rõ.

Từ mấy năm nay, ngày nào Cúc cũng đợi một tai họa tương tự. Nhưng may quá, Hưng luôn luôn thoát được, và bà con nàng với lại bạn cũ nàng dưới tỉnh không hề dè rằng nàng đã xuống thấp đến thế.

Nhưng mà rồi tai họa ấy thế nào cũng đến, không kịp thì chầy, và ảnh nàng với lại tên tuổi nàng sẽ được chương lên trang nhất các báo hàng ngày và biết đâu chừng có một báo sẽ ly kỳ hóa câu chuyện không gọi nàng là đồng lõa mà cho nàng là nữ chúa cho xôm tin tức ?

Cúc lồm cồm ngồi lên, lắng nghe ngóng. Tiếng ngáy của hai người đàn ông đang hòa tấu một khúc nhạc thô tục, tiếng ngáy xa của Lực, giọng thấp, nghe lọc ọc như ai hút thuốc Lào, tiếng ngáy gần của chồng nàng, giọng cao giống tiếng khè của các tay nhậu rượu.

Ngoài kia, dư âm của tiếng sóng vỗ đá vắng đưa vào và gió lòn vào hang, hú dài nghe rợn quá.

Cúc đứng lên rồi xách đèn bão rọi vào mặt chồng. Nàng nhìn thật kỹ để được chắc ý rằng anh ta đang ngủ say thật sự.

Nàng nghe ngóng một hồi nữa, rình xem Hưng có làm bộ hay không, đoạn đặt đèn xuống, đặt phía ngoài biển thế nào cho Hưng mà có thức giấc thình lình, cũng bị chói lòa không thấy nàng ở phía bên kia, trong bóng tối.

Nàng rón rén bước nhẹ ra ngoài, nhưng nghĩ sao không rõ lại trở lại khom lưng cúi xuống chân chồng mà lay thật mạnh, và gọi tên hắn to lên. Nhưng Hưng quả thật ngủ say mềm. Hắn rất kém tử lượng và mấy chén rượu từ trưa, thêm hai chén trong bữa cơm tối đã chìm sâu hắn vào giấc cô miên.

Bấy giờ Cúc mới dạn chân bước xuống dốc của cái bãi lầy mà nơi mé nước đang ngủ say một người đàn ông khác.

Cúc đoán biết rằng Lực rất mạnh rượu và mặc dầu hắn say hơn Hưng, vẫn dễ đánh thức hắn hơn.

Ánh sáng của cây đèn bão rọi vọi ra đây, soi mờ mờ nơi này, khiến cảnh trông hư ảo lạ lùng.

Bên ngoài, nếu có ai trông vào sẽ thấy bóng dáng của Cúc nổi lên đen thui trên nền sáng của ánh đèn. Cúc đi tới... đi tới... dè dặt bước vì sợ vấp đá cuội mà phải ngã vì sợ đá phải những hòn đá cuội ấy nó sẽ lăn đi long lóc, kêu ầm lên, đánh thức chồng nàng.

Cúc đã ra tới mé nước. Nước biển nhảy chồm lên bãi, rồi lui xuống ngay, khua động không khí không ngừng.

Nàng chống tay lên đầu gối, khom lưng xuống mà tìm, Lực nằm cách đó một thước tây. Lực nằm co lại, phản ứng tự nhiên và bất giác của thân thể trước cái lạnh đêm khuya, chớ lúc bị khiêng ra đây và bị trói, hắn được để nằm ngửa như thường.

Lúc nước mới ròng, hấn được đặt nằm trên chỗ khô ráo. Nhưng giờ nước lớn, bò lên tới chân hấn.

Cúc ngồi xuống, kéo chân của người chủ động lên khỏi mé nước, rồi lay mạnh hấn. Nàng tránh gọi, sợ động mà Hưng giật mình thức giấc thì rầy.

Cúc lay mạnh hấn, ban đầu nắm vai của hấn mà lay. Nhưng hấn vững như một tảng đá nên nàng phải nắm tai hấn mà kéo, nắm tóc mà giật.

Bị động, vùng vằng rồi Lực loàm ngoàm những gì không nghe rõ. Dường như anh ta nằm mơ thấy bị ai quấy rầy nên mắng chửi người đó.

Cúc bèn chí cứa nắm tai, nắm tóc hấn mà giật mãi và rút cuộc hấn ư ư mấy tiếng rồi dụi mắt nhìn lên, hình như hấn chưa thấy gì cho rõ cả, ngoài một dáng người đen thui.

– Anh Lực ! Dậy mau, có việc cần !

Lực ngóc lên, rồi ngơ ngác nhìn quanh, không hiểu gì cả trong mấy mươi giây đồng hồ. Đoạn chợt nhớ lại mọi việc xảy ra ngày hôm trước, chàng hỏi :

– Bà ấy à ? Ủa sao lại thế này ? sao kỳ quá thế này ? Sao tôi lại bị trói ? Còn ông ấy đâu ?

– Xuyt, nói nho... nhỏ... Anh đang lâm nguy và tôi đến để thử cứu anh đây.

– Tôi lâm nguy ? Và bà cứu tôi ?

– Chỉ thử cứu anh thôi. Còn cứu được hay không là tùy anh và tùy thời cơ. Nè, anh có thể đang chìm bơi xuống vào đất liền được chăng ?

– Tôi không hiểu. Nếu tôi bơi được thì chính bà lâm nguy vì bà sẽ kẹt một mình ở đây.

– Quả thật anh chưa đoán được gì cả. Tôi sợ anh ấy thức dậy thành linh, nên phải nói tắt, không dè anh chậm trí quá. Nè, anh ấy trói anh lại để ngày mai bắt anh gỡ tổ yến. Anh mà từ chối thì anh ấy giết anh ngay.

– Còn tôi vâng lời, y cũng sẽ giết tôi, khi xong công việc.

– Có thể Vậy nếu anh bơi xuống được ban đêm, tôi sẽ mở trói cho anh đi.

– Còn bà ?

– Vào tới đất liền, hẳn anh phải cho chủ anh biết lý do anh bỏ hòn và ông ấy sẽ báo với nhà chức trách ra đây bắt chúng tôi.

– Bà sẽ ngồi đây mà chờ lính bắt ?

– Thà là như thế còn hơn để anh thọ nạn.

– Sao bà không theo tôi mà trốn ?

– Vì tôi thương chồng tôi, muốn chung số phận với anh ấy.

– Đáng phục lắm. Nhưng tôi hỏi chơi bà vậy thôi chứ không được. Bà nên biết rằng xuống nan không thể đưa tôi đi xa. Đừng nói chi vào đất liền, qua chơi trên các hòn khác cũng đã không được rồi. Bọn trộm chúng nó ra đây bằng cách xuất phát từ những chiếc mảnh lớn những cái trạm nổi ấy thả xuống xuống nước từ ngoài khơi. Trộm ở phía ngoài vào chứ không phải từ đất liền đi thẳng ra đây.

– Như thế thì còn có một con đường là ngày mai, hấn bảo làm gì, anh cứ vâng lời theo hấn, không thì nguy. Rồi tôi sẽ liệu mà cứu anh.

– Còn một con đường thứ ba nữa chứ.

– Đường nào ?

– Là bà cứ mở trói cho tôi để tôi tự vệ.

– Hay để anh giết chồng tôi ?

– Tôi có tướng giết người lắm à ?

– Biết đâu. Vì anh đang tức giận anh ấy.

– Oán giận này không đủ to để tôi giết người. Tôi cũng không có lý do nào khác để giết ông ấy.

– Nhưng anh ấy bận lắm, có thể sẽ chọc tức anh. Anh quên rằng đến nửa tháng nữa thuyền tiếp tế mới trở ra đây. Hai người thù nghịch nhau mà sống chung với nhau trong động này những mười bốn ngày làm gì không xảy ra án mạng.

– Nếu có xảy ra án mạng đi nữa, vẫn công bằng hơn bây giờ mà tôi bị thúc thủ. Hai người thông thả tay chân đánh nhau, chém nhau, ai yếu thì chết.

– Nhưng tôi lại không muốn để chồng tôi chết.

– Kể ra thì bà cũng nghĩ chánh đáng lắm. Thà để người khác chết.

– Xin anh hiểu cho. Tôi không đang thử tìm cách cứu anh đây hay sao ?

– Cám ơn lòng tốt của bà, nhưng lòng tốt ấy chỉ đưa đến một kết quả tiêu cực thôi, nghĩa là bà không làm sao cứu tôi được và chắc chắn là tôi phải chết. Nhưng thích nằm đây chết hơn là phải vâng lời một tên bất lương để rồi cũng chết. Xin lỗi bà nhé, tôi không thể gọi hấn bằng gì khác hơn là cái tính từ mà hấn xứng đáng.

– Anh muốn cho anh ấy là gì cũng được nhưng lúc này mắng chửi anh ấy thật vô ích, nên dành thì giờ để lo việc cấp bách hơn là thoát nguy đây.

– Không, tôi thích chết hơn là từng đảng với một tên vô lại đó là nói thí dụ rằng hấn sẽ tha chết cho tôi nếu tôi chịu hợp tác, nhưng chắc chắn là hấn sẽ thủ tiêu tôi.

– Anh Lực ơi ! Đời đáng yêu lắm vì cuộc sống chứa nhiều thú vị. Con người cũng có ít lắm là một nhiệm vụ phải làm tròn trước khi chết. Anh rất thông minh và có chí khí, lẽ nào anh lại liều một cách vô lối như vậy ?

– Nhưng tôi không thể làm tay sai của tên khốn nạn ấy.

– Anh không nên vì một chút tự ái hay khí khái hảo mà phí một mạng người...

– Tôi chỉ phí mạng tôi thôi, mà tôi trọn quyền về sanh mạng của tôi.

– Không, cá nhân của anh, anh không trọn quyền vì cá nhân anh thuộc quyền sở hữu phần nào của đoàn thể, của xã hội loài người.

– Tôi không cần mớ triết lý xã hội của bà. Nhưng tại sao bà cứ muốn cứu tôi ? Có phải chẳng là bà toa rập với nó, sợ tôi liều mạng rồi không ai gỡ tổ yến cho vợ chồng bà, làm bộ phản bội nó để gạt tôi ?

Cúc kêu trời một tiếng rồi nức lên mà khóc. Nàng khóc mùi mẫn rất lâu mới bớt cơn và tấm tức tấm tức nói :

– Tôi không chịu được ai hủy diệt sanh mạng của ai cả chứ không riêng gì sanh mạng của anh. Nhưng riêng anh...

Cúc nghẹn ngào không nói được. Nhưng để thay lời, nàng đặt nhẹ bàn tay lên tóc Lực, vuốt mớ tóc ngắn và cứng của chàng rồi nói :

– Riêng... anh... tôi... không, thú thật là tôi không yêu anh, nhưng tôi yêu tâm hồn và chí khí của anh. Trời ơi ! sao anh lại không có được cái dáng ngoài của thằng khốn kiếp ấy, hay sao nó không có được tâm chí cao đẹp như tâm chí của anh !

Lực nhắm mắt lại. Vuốt ve của người thiếu phụ này dúi chàng vào một thế giới mê mên huyền ảo mà chàng chưa từng cảm nghe lần nào, cho cả đến trong thời chàng yêu cô gái đã phụ chàng cũng thế.

Là kẻ thiếu thốn tình yêu, mấy lời tâm sự của người đàn bà kỳ lạ này chàng nghe sao mà êm dịu như là một khúc nhạc du dương. Tình yêu suông của Cúc, tình yêu trong tinh thần của nàng, tuy không có gì cụ thể nhưng an ủi chàng chẳng kém một mối tình thật sự.

Chàng nhắm mắt lại, lắng nghe dư âm của cái tiếng yêu mà Cúc đã thốt ra, lắng nghe cái cảm giác thần tiên dưới bàn tay mơn trớn của Cúc, cố sống mãnh liệt giây phút này đây, giây phút không bao giờ tái hiện nữa trong đời chàng.

Bàn tay của Cúc đi lần đến trán chàng. Nàng thở thở van lơn :

– Nhé anh nhé ! Anh nên sống anh nhé !

Lục thở dài rồi đáp :

– Có lẽ tôi dại và sẽ trúng kế mỹ nhân của thằng vô lại ấy. Nhưng nếu bà thành thật mà tôi ngờ vực bà thì tôi sẽ ôm hận suốt đời. Thế nên tôi phải liều, PHẢI LIỀU MÀ SỐNG. Ừ, thôi thì tôi sống vậy.

Cúc áp mạnh tay vào má của Lục, nàng thấy chàng đưa tay lên, có lẽ để siết chặt tay nàng, nhưng không được vì chàng bị trói...

Thương xót người không may này hết sức, Cúc lại đặt nhẹ lên trán chàng một cái hôn. Nàng nghe Lục nấc lên một tiếng ngắn. Có lẽ chàng đang khóc ra những giọt lệ sung sướng nhất trong đời chàng.

– Ngày mai anh nhé !

– Ừ, thôi bà đi nghỉ kéo khuya.

Cúc vẫn ngồi đó rất lâu, hai người im lặng nhìn nhau trong bóng mờ, đoạn nàng áp tay vào má Lục một lần nữa mà rằng :

– Ngày mai anh nhé !

– Ừ, ngày mai.

Cúc đứng lên và Lực thở dài, một tiếng thở dài ảo não. Chàng nhìn theo cái bóng dáng đen thui của nàng nổi bật lên nền đèn sáng và thấy nàng tiên độc nhất trong đời tăm tối của chàng nhỏ dần, nhỏ dần và qua khỏi cây đèn, nàng biến mất trong bóng đêm.

Đó là một nàng tiên mà khỏe mắt, một nụ cười, có cái uy lực của một chiếc đũa phép, biến đổi được cả lòng người chớ đừng nói chỉ biến con mèo ra con chuột.

Nếu phải chết vì nàng chắc chàng cũng sẵn lòng chết, huống chi chỉ phải... sống vì nàng thôi.

Mặc dầu không còn trông thấy gì nữa, Lực vẫn nhìn vào trong, cố soi bóng đêm và chốc chốc lại tưởng chừng như có một bóng người từ trong đó đi ra.

Chàng mong đợi nàng, như một anh con trai ngồi ngoài vườn mong đợi người tình nhân đầu tiên trong đời anh, sẽ ra vườn trong một buổi hẹn, sốt ruột, giận, tức, hờn rồi tủi thân đến sa nước mắt.

Chàng muốn bắt chước anh con trai ấy, giả tiếng chim cú kêu lên làm ám hiệu để gọi bạn, nhưng nghĩ lại thật vô ích, nên chàng lại thôi : nàng đã cho chàng nhiều quá rồi, và đã minh định tình cảm của nàng là chỉ yêu cái tâm hồn, cái chí khí của chàng thôi, chớ không yêu con người què cẳng của chàng.

Lực lại tủi thân và lại sa nước mắt.

Chàng nhắm mắt lại mà vẫn cứ thấy nền ánh sáng của ngọn đèn bão trên đó Cúc nổi bật lên.

Đời chàng là bóng tối. Ngọn đèn bão là cuộc phiêu lưu này, là Cúc. Cúc là ánh sáng soi tỏ bóng tối của động tĩnh, là giọt nắng sưởi ấm hang lạnh.

Lực nghĩ miên man rất lâu, rồi thành linh anh chàng vùng vẫy để bứt dây hầu thoát thân.

Phải sống ! – Chàng hét thầm lên. Ta phải sống, không phải vì nàng nữa, mà vì ta. Cuộc đời vẫn còn đủ hấp dẫn với ta, lòng ta chưa chết hẳn vì nó vừa bắt đầu yêu trở lại. Vô hy vọng với nàng ta ư ? Mặc kệ ! Tim ta đã biết yêu trở lại thì ta sẽ gặp người để mà ta yêu.

Không biết là các gút cột có sút ra hay không, sau nhiều phút vẫy vùng của Lực. Chàng gồng thịt lên cho giãn dây, nở gút, rồi hóp thịt lại cho lỏng các vòng cột, chàng uốn mình, chàng lăn trở, mặt nhăn những cái nhăn đau đớn.

Cử động hàng giờ đồng hồ, Lực mới nằm yên không biết vì kiệt sức hay đã thành công rồi. Rồi chàng mơn mõi và ngủ thiếp đi.

Khi Hưng giật mình thức dậy thì ánh sáng ban ngày đã soi lò mờ động này.

Hắn ngồi dậy thật lẹ và thủ thế. Nếu có ai thức mà quan sát hắn, thì họ sẽ buồn cười lắm vì không có kẻ thù mà tên lưu manh này lại hành động một cách vô ích. Còn lúc hắn ngủ thì ai thủ thế cho hắn ?

Hắn trông ra ngoài, thấy Lực nằm một đống thì an lòng. Nhưng hắn tìm mãi mà không thấy Cúc đâu cả. Hắn đứng lên, xách cây đèn bão cứ còn cháy đi rọi khắp nơi. Cúc vẫn vắng bóng.

– Cúc ơi ! Hắn gọi to lên...

Tuy đêm rồi phải thức khuya, giấc ngủ của Cúc rất nhẹ nhàng. Nàng ư mấy tiếng, Hưng có nghe nhưng vẫn chưa biết vợ ở đâu ?

– Cúc à !

– Oi, gì đó anh ?

Tiếng đáp của Cúc từ sau hàng rào thùng thiếc vang ra.

Hưng xách đèn bước lại vừa tới nơi đó thì Cúc đã lồm cồm ngồi dậy. Thằng điếm xem đồng hồ tay rồi nói :

– Đã sáu giờ sáng rồi.

– Ủ, sáu giờ sáng, rồi sao ?

Hưng không biết đáp thế nào, nên làm thinh. Ở nhà, họ ngủ đến mười giờ mới dậy thì sáu giờ sáng là vị trí thời gian không nói lên cái gì cả.

Cúc đã trót thức, không buồn nằm trở xuống để ngủ lại. Nàng dậy dẹp thùng rồi đi rửa mặt.

– Ở nhà ăn không được, nhưng sao ở đây, cứ nghe đói bụng mãi. Rồi em nấu cơm để ta ăn sáng nhé.

Cúc cứ làm thinh, nhưng vẫn thi hành ý muốn của chồng.

Tên vô lại để đèn cho vợ rồi đi ra ngoài. Bấy giờ động đã sáng hơn lúc này. Hôm nay từ ngoài nắng trưa mà vào, họ có cảm giác sai rằng ở đây tối om như trong buồng kín, nay Hưng mới nhận ra là động tương đối đủ sáng để thấy vật này vật kia, và không thấp đèn, người chủ động vẫn sinh hoạt được.

Hắn ngạc nhiên hết sức mà thấy con dao lại nằm dưới kia, cách chỗ Lực bị trói rất xa. Hôm qua hắn đã quăng con dao trên này mà ? Trên này tức là phía trên của nơi Lực nằm, chứ không phải phía dưới. Không làm sao mà hắn đoán ra được những gì xảy ra đêm rồi và chính vợ hắn đã nhận chìm con dao dưới nước biển, giờ nước ròng, khí giới ấy mới lòi ra. Công việc đầu tiên của tên bất lương là đi lượm con dao rồi trở lên, đứng trước mặt ân nhân của hắn mà nhìn. Hắn ngỡ Lực còn ngủ nên không nói gì cả.

Thình lình, một câu hỏi của người gác hòn làm cho hấn giật mình đánh thót một cái. Giọng Lực sang sảng, đột ngột vang lên, nghe dễ sợ lắm :

– Trả ơn cho tôi đó hả ?

– À chào ! Ngủ khoẻ chứ ? Rượu của anh bạn mạnh quá ! Chính tôi cũng ngủ say mêm. À, xin lỗi anh bạn nhé ! Sợ dĩ tôi buộc lòng phải ngược đãi anh bạn chẳng qua là vạn bất đắc dĩ thôi. Tôi sợ anh bạn giết tôi để cướp tiền, nên đành phải ra tay trước để tự vệ.

Lực cười ha hả rồi nói mỉa mai :

– Trong túi có bao nhiêu tiền ? Tôi có vẻ một tên lưu manh sát nhân cướp của lắm hả ?

– Anh khỏi cần biết số tiền mà tôi hiện có. Biết đâu. Người trông nho nhã như tôi mà vẫn cứ dám giết người như thường, huống chi là kẻ có bộ tịch hung dữ như anh.

– Râu tôi mấy tháng rồi chưa được cạo lần nào, tôi có vẻ là một Lỗ Bình Sơn lắm. Phải, anh nói đúng, ai cũng có thể giết người cả, kể cả những thằng có vỏ ngoài lương thiện và sang trọng. Tôi ngốc quá, nên cứ tin nơi anh.

Nhưng tôi không hề có ý muốn giết anh. Chưa chắc anh đã có tiền. Khi người ta đi tìm kho tàng là người ta đã cháy túi rồi.

– Có thể tôi không tiền, nhưng tôi có một người vợ đẹp và trẻ. Không thích cướp tiền, anh bạn có thể ham cướp gái đẹp. Sắc đẹp còn quyến rũ và xúi dại mạnh hơn tiền bạc nữa. Anh đang cô đơn, thiếu thốn thì một cô gái đẹp trong hang lạnh này sẽ biến hang ra thành động Thiên Thai. Tôi mong ước một cuộc đời tay đôi như vậy, sống xa xã hội, ở một nơi hẻo lánh thơ mộng như ở đây, với một cô gái đẹp. Hạnh phúc sẽ hoàn toàn. Chắc anh cũng đã mơ như vậy.

Bây giờ Cúc nhúm lửa bắc cơm xong, cũng đã ra tới ngoài này.

Lục nhìn lại người thiếu phụ mà đêm rồi đã lén lút ban cho chàng một ân huệ to lớn khiến chàng sung sướng chưa bao giờ được hưởng trong đời chàng.

Người thiếu phụ này bây giờ trông càng đẹp hơn hôm qua và đêm rồi bội phần. Vì trong động thiếu ánh sáng, nên chỉ có những đường nét chánh của gương mặt nàng là lộ rõ ra thôi, mà đường nét đại cương của gương mặt nàng, khéo như tranh vẽ như tượng tạc.

Chàng gật đầu rồi nhìn nhận :

– Phải, bà Hưng đẹp lắm, đẹp ghê hồn. Nhưng tôi cũng không phải là một tay bắt cóc đàn bà. Tôi dư biết rằng lòng dạ con người không thể bắt nhốt được. Nếu được, tôi đã chẳng bị người yêu của tôi phụ rẫy tôi.

– Anh bạn nói vậy tôi hay vậy, nhưng có của quý trong tay, tôi vẫn phải đề phòng.

– Anh đề phòng một cách rất là bất lịch sự. Tôi có bảo anh dắt vợ đẹp vào nhà tôi đâu rồi sợ tôi cướp nàng.

– Tình cờ đưa đẩy chớ không ai muốn chuyện này xảy ra cả. Nhưng tôi đã trót vào đây, đã trót mang theo vợ đẹp thì tôi phải làm đủ cách để ngăn anh cướp vợ đẹp của tôi.

Thôi, đừng nói chuyện dông dài vô ích. Tôi hỏi thật anh bạn có muốn kiếm được nhiều tiền để giải nghệ, sống một đời an nhàn trong đất liền hay không ?

– Cái đó thì tùy.

– Tùy gì ?

– Tùy cách kiếm tiền. Làm việc để có tiền thì ham.

– Ừ, thì làm việc. Tôi sẽ cho anh một công việc làm.

Lực muốn hỏi : Gỡ tổ yến cho nhà người phải không ? Nhưng chàng cố nín, vì nói thế, tức tố cáo Cúc đã lên ra đây với chàng đêm rồi để tiết lộ âm mưu của hắn.

– Công việc gì ?

– Nè, anh gỡ tổ yến cho tôi, rồi ta chia hai với nhau, hai ta cùng vào Saigon mà sống. Trong ấy vui lắm, muốn hưởng gì cũng có.

Lục cười dài, giọng cười rất khinh bỉ rồi mỉa mai nói :

– À, thì ra vậy. Đó là công việc mà anh định cho tôi. Té ra anh không phải sợ tôi cướp tiền hay cướp vợ đẹp của anh như anh đã nói khi nãy, mà chỉ muốn bắt tôi cướp dùm anh tài sản của người khác. A ha... ha... nếu cần cướp, tôi đã cướp một mình, đại gì lại chia hai với anh. Anh có công gì trong vụ cướp mà anh trù định, để đòi chia phần ?

– Tôi có công không giết anh. Công đó phải được kể đến chứ.

– A ha... ha... nếu không giết người là công thì ai cũng có công cả hay sao ?

– Đúng như vậy. Nhưng chỉ có một mình tôi là có quyền kể công ấy ra thôi. Anh cứu tôi là bốn phần một người. Còn giết tôi thì anh không giết được, bởi tôi có đề phòng.

Riêng anh thì khác. Anh đã đại dốt ơ hờ để cho tôi trôi lại. Tôi đã cướp được con người của anh thì mạng anh ở cả trong tay tôi.

– Nhưng lấy quyền gì anh cướp con người của tôi ?

– Quyền của kẻ mạnh.

– Luật rừng à ?

– Chớ sao ? Giữa biển khơi thì cũng như giữa rừng già chớ gì ! Mạnh được yếu thua, chỉ có thế thôi.

– Anh có lý. Chỉ có tôi là ngốc. Tôi phải biết rằng hai người đàn ông sống trên một hoang đảo thì hẳn phải theo luật rừng. Nếu ta không giết nhau vì vụ tổ yến, ta cũng sẽ giết nhau khi gần hết lương thực, hết nước ngọt. Tôi ngốc lắm !

– Cũng may là anh nhận chân cái ngốc của anh kịp lúc. Vậy cướp được con người của anh, cầm trong tay sự sống của anh, thì tha chết anh, không phải là một cái công hay sao ?

– Phải.

– Không hủy diệt sự sống của anh, mà lại huân sự sống trở lại cho anh thì anh phải trả công cho tôi chớ.

Nhưng anh có thấy hay chăng là tôi tốt ? Tôi không đòi anh trả công, chỉ huân không sự sống cho anh, không đòi hỏi gì cả. Gỡ tổ yến, anh sẽ được trả công là chia hai mỗi lợi đó, chớ không phải gỡ để trả ơn cho tôi đâu.

Lục cười ngất, chàng cười rất lâu và khen :

– Anh nguy biện tài lắm.

– Tôi nói sự thật đó chớ, nói theo lẽ phải.

– Có lẽ đó là lẽ phải của quân đầu trộm đuôi cướp, chứ không phải của người thường.

– Liệu hồn, tôi không biết thương xót ai cả, cũng không biết gớm tay. Tôi cũng chẳng ham tổ yến bao nhiêu. Tôi mà nổi giận, tôi sẽ chặt đầu anh cho hả cơn mà không cần gì cả.

– Còn tôi, tôi cũng không biết sợ chết.

Thấy con thú mắc bẫy có bộ không cần gì cả, cứng đầu một cách khiến hắn bối rối, không biết xử trí thế nào, Hưng dịu giọng, dỗ dành :

– Nè, tội gì lại cứ trung thành với ông chủ thầu người Tàu của anh ? Hai trăm năm mươi ngàn, phần của anh, không phải là ít. Đời vui lắm anh Lực ơi, gái đẹp lắm, rượu ngon lắm.

Vào Sai gon mà hưởng cuộc đời trong vài năm, có chết cũng mát ruột hưởng chi là vẫn sống vì dầu sao, ta cũng đã từng đảng với nhau trong vụ này, sợ nhau tố cáo nên sẽ phải hợp tác với nhau mãi mãi và anh sẽ có tiền mãi mãi.

Lực lắc đầu :

– Hăm dọa vô ích, mà dụ dỗ chỉ mồi miệng anh thôi.

Cúc hốt hoảng nói :

– Sao lại không nhận anh Lực, anh cứ nhận đi chứ !

Nàng muốn hỏi : Anh đã quên những gì đã thỏa thuận với nhau đêm rồi à ? nhưng giữ miệng kíp, giữ miệng mà không khỏi bút rút, lo sợ, bần khoăn, bó hớ.

– Nhận đi anh !

Cúc lặp lại câu đó, giọng van lơn, cầu khẩn một cách tuyệt vọng nhưng Lực vẫn cứ lắc đầu.

– Tôi không thích giết anh đâu, Hưng nói. Nhưng tôi trót làm như vậy, rồi lại để anh sống, anh đi đầu cáo thì tôi mang khổ. Vậy xuống suối vàng, anh nên biết cho rằng chỉ vì hoàn cảnh mà tôi không thể nói tay được. Thôi vĩnh biệt nhé !

Nói rồi hấn đưa dao lên cao, giương hết thân lực rồi chặt xuống. Cúc kêu rú lên một tiếng rồi bùm mặt lại, không dám nhìn cảnh thọc huyết heo ấy nữa. Nhưng lạ lùng thay, nàng không nghe tiếng lưỡi dao bén ngọt ấy xấn vào thịt người kêu đánh phập, mà lại nghe một tiếng sắt va chạm vào đá đến lạnh lòng.

Nàng hạ tay xuống, mở mắt ra thì thấy Lực đang lăn tròn trên đá và lưỡi dao của Hưng chỉ chém phải nền động thôi.

Hưng quá đà, chưa kịp lấy dao lại để bước theo chém nữa thì kinh dị thay, kẻ bị trói hai tay và hai chân lại vùng đứng dậy.

Trong khi Hưng và Cúc kinh ngạc trố mắt mà nhìn kẻ đã tự giải thoát một cách tài tình và bất ngờ, Hưng run sợ, còn Cúc thì vừa sợ vừa mừng, thì Lực cười ha hả mà rằng :

– Tự thoát trói đối với kẻ vào tù ra khám này, chỉ là một trò chơi, một trò ảo thuật nhỏ. Và quần dây lại để người ta ngỡ mình vẫn còn bị trói lại là một trò trẻ con khác nữa.

Hung tuy sợ nhưng vẫn cố sát vì thấy rằng không thể lùi được nữa. Hấn ngấm nghĩa để nghiên cứu trận đánh. Thế quân bình tuy chưa được địch thủ của hắn lập lại, vì hắn hơn kẻ kia ở chỗ có khí giới trong tay, tuy nhiên ưu thế toàn diện hắn đã mất rồi, phải thận trọng lắm mới được.

Sau trận này, trong động phải chỉ còn một người đàn ông thôi không thể còn hai mà sống chung với nhau được.

Mỗi người trong hai người này ắt hẳn đều nghĩ như vậy và ai cũng quyết làm kẻ độc nhất còn sống sót lại ấy, cho nên trận đánh là một trận mất còn.

Thình lình hắn nhảy tới và chém xuống một dao như thiên lôi giáng. Lực né khỏi trong đường tơ kẽ tóc rồi lẹ như chớp, chàng chụp lấy cổ tay cầm dao của Hưng. Chụp được, chàng nắm chặt cổ tay ấy mà vặn.

Bàn tay của Lực to lớn với những ngón tay to lớn như bằng thép, siết mạnh cổ tay của Hưng như một chiếc kềm ô tô khiến tên lưu manh này kêu oái lên một tiếng rồi thả rơi con dao xuống nền đá kêu lên một cái keng.

Cúc nín thở mà theo dõi cuộc chiến đấu giữa hai người đàn ông trẻ một người mạnh nhưng tay không và tàn tật, một người yếu nhưng có võ khí trong tay. Nàng không mong cho ai thắng

cả vì kẻ thắng sẽ giết chết kẻ bại ngay, mà nàng thì không muốn ai chết hết.

Phản ứng lạ lùng, Hưng thúc đầu gối lên bụng của Lực một cách bất ngờ. Đau điếng người, Lực phải buông tay của Hưng ra. Thừa thế, Hưng thoi vào thái dương của anh gác hòn, nhưng chỉ trúng cằm của chàng thôi. Người chủ động tránh được vố đánh vào thái dương nó làm chàng phải ngã chắc. Chàng liền đâm lại địch thủ một quả đâm thoi sơn vào mặt, khiến Hưng xiềng liềng muốn sụm, máu mũi chảy ròng ròng.

Tên bất lương thấy nguy cơ sắp đến nên cố bươi trí để tìm thế hạ địch thủ mà không nhờ vào sức mạnh nữa.

Con dao nằm đó, nhưng hấn không đủ thì giờ lượm khí giới ấy, hấn mà khom xuống là bị thịt ngay.

Bỗng nảy ra một sáng kiến, hấn nhảy a lại rồi ôm chầm lấy người lực sĩ què giò mà vật. Lực có tật chân, đi đứng yếu lảm và chỉ mạnh ở hai tay thôi, Hưng vừa khám phá ra được nhược điểm của địch thủ và ưu thế của hấn trong lối đánh vật.

Lực cũng dư biết mình nên chàng sợ hãi quá nhưng đã bị ôm, không làm sao mà từ chối lối đánh này mà chàng tiên đoán được lối ra không hay cho chàng.

Tuy nhiên chàng cũng cố sức vùng vẫy và thoi đâm vào mặt Hưng túi bụi. Hưng cố lì chịu đòn và bám, riết vào Lực, người chủ động không sao thoát được khỏi cái ôm của gã lưu manh nên đành phải nhận lối chiến đấu mà hấn đặt ra.

Hai người, người này ráng sức búng gốc người kia nhưng không ai thành công cả, nên họ xô nhau, đẩy nhau từ trên xuống đến mé nước, rồi từ mé nước đẩy nhau lên.

Cúc có thể can thiệp dễ dàng : nàng chỉ lượm dao chém tên nào nàng không ưa là tên đó ngã ngay, không sợ chém lầm vì vị trí của hai người không thay đổi lệ làng như trong các lối đánh khác. Nhưng ác một nỗi là nàng không muốn binh ai bỏ ai cả. Nàng phản đối hành động của Hưng, nhưng dầu sao, hấn cũng là chồng nàng, hơn thế, nàng si mê hấn lắm.

Nếu can thiệp mà kẻ bại trận sẽ sống được thì đã không thành vấn đề và nàng không ngại gì mà không can thiệp. Ngặt kẻ ấy phải chết dưới tay kẻ kia thì...

Lực một chân chập chững, ráng sức một cách tuyệt vọng, nhưng rốt cuộc vẫn bị vật ngã quay xuống nền đá.

Cúc châu mày và mếu miệng, chạy qua chạy lại, bứt rứt không không biết phải làm thế nào để cứu người chủ động.

Hưng co gối lại đề lên bụng Lực và nhún mạnh xuống. Kẻ thất thế đánh lên không ngót tay, lắc mình lia lịa để quăng Hưng xuống.

Tên đầu trộm đuôi cướp đã hết ưu thế rồi. Thế nằm hay thế ngồi gì cũng lợi cho anh chàng vạm vỡ là Lực, anh ta chỉ yếu khi phải sử dụng hai chân thôi.

Vì thế mà Hưng phải cố giữ vững phần hơn mong manh là ở trên Lực. Hắn nhảy hẫng lên bụng của Lực mà ngồi chồm hồm, không thềm đỡ những quả đấm của Lực, chỉ lo giậm mạnh hai chân lên đó, tay trái đưa ra bóp cổ Lực, tay mặt vói lượm con dao.

Bàn tay của hắn đụng phải mũi dao. Cúc hoảng hốt toan nhảy tới để đá dao văng xa ra, nhưng không kịp, Hưng đã nắm mũi dao, kéo về phía hắn và quay lại để cầm lấy cán.

Để dùng được vào nhiều việc, con dao lại dài này được rèn đặc biệt : mũi nó nhọn lắm, dao có thể đâm, chém gì cũng tiện cả.

Bây giờ tên lưu manh đã buông cổ Lực để gạt hai tay đánh đấm của chàng ra cho trống chỗ, rồi đưa con dao lên, nhắm ngay cổ của người nằm dưới mà đâm xuống.

Lực kinh hãi vội chụp lấy cổ tay cầm dao của Hưng mà đẩy lên.

Thấy thế không thắng được người lực sĩ này, Hưng sang dao qua tay trái đang ở không rồi lẹ như chớp, hắn chém lia lịa vào hai tay chống đỡ của kẻ nằm dưới.

Lực chưa kịp buông cổ tay mặt của Hưng, cái tay vừa hết nguy hiểm, thì bị chém liên tiếp mấy nhát. Lưỡi dao chém phải xương tay của chàng nên không vào sâu trong thịt được, nhưng không vì thế mà chàng không bị thương nặng, không đau đớn.

Chàng vội buông tay ra thì Hưng đã lại sang dao qua tay vừa được phóng thích, tức là cái tay mạnh, để rồi bấp tục hành động sát nhơn của hấn.

Lực lại hoảng sợ lại đưa hai tay đầm máu lên để nắm giữ tay mặt nguy hiểm của Hưng.

Máu chảy ròng ròng xuống cánh tay của Lực và rơi đầy mặt chàng, Cúc trông thấy máu đỏ lòm khiếp đảm quá, kêu rú lên rồi bùm mặt lại một lúc lâu mới mở tay ra để theo dõi cuộc chiến đấu.

Kẻ đâm xuống, người đẩy lên, nhưng kẻ ở trên được thế hơn nên con dao cứ hạ lần lần... lần lần...

Cúc thở hồn hển, nhìn theo cái đà xuống của con dao, và khi mũi dao chỉ còn cách cổ Lực độ hơn một tấc tây, nàng kêu lên :

– Anh Hưng, đừng có giết hấn. Để hấn sống mà lợi dụng thì hơn.

– Không giết hấn, thì hấn giết anh. Cối cọt không thể xuống được.

Hưng đáp lời vợ mà không xao lãng công việc giây phút nào cả.

Lưỡi dao cứ hạ lần... hạ lần... từ từ hạ từng ly một trên nỗ lực chống đỡ của kẻ yếu thế, nó hạ thật chậm nhưng chắc chắn. Lực có hai cánh tay bẻ cổ một con trâu được, nhưng tay ấy lại bị thương, máu ra nhiều quá nên nó yếu bớt đi rất nhiều.

Trên mặt Cúc sự lo sợ và lo nghĩ sôi nổi lộ ra trông thấy.

Nàng kêu :

– Anh Hưng !

Gọi chồng, nhưng Cúc chưa tìm được lý lẽ gì khả dĩ khiến hấn nường tay được, nên chỉ gọi vậy thôi, có lẽ để kéo dài thì giờ.

Hưng cũng biết thế nên bắt đếm xia đến tiếng gọi của vợ.

– Anh Hưng ! Nếu em bảo được hấn thôi tự vệ anh có tha hấn hay không ? Như thế, cái thế cỡi cạp của anh không còn nữa.

– Hấn liều mạng như con chó điên, làm sao mà hấn chịu thôi tự vệ ?

– Anh Lực, buông tay Hưng ra. Anh thử buông xem, anh ấy không đâm xuống nữa đâu. Anh ấy đại gì mà giết anh. Đừng có ngoan cố mà thiệt thân.

-5-

Đó là cái may mong manh và cuối cùng của kẻ thất thế, nên chàng chịu nghe theo lời thiếu phụ này.

Tuy thế, Lực chỉ dám thử buông lời tay Hưng thôi chứ không đủ can đảm thả hẳn bàn tay sát nhọn ấy ra.

Quả nhiên, Hưng thôi đâm xuống.

Nhưng Hưng cứ giữ con dao trong tay và một tay của Lực còn nắm lấy tay ở không của Hưng.

Cúc quát giọng chị cả :

– Hai người có buông hẳn nhau ra hay không ?

Hai gã đàn ông riu riu vâng lời người đàn bà đã giàn xếp được trận giết nhau mà họ không muốn có, hay ít ra, chưa muốn có.

– Anh Hưng bước xuống coi ?

Cúc lại quát và Hưng lại riu riu vâng lời vợ, không ngời ì lên bụng và ngực của Lực nữa. Nhưng hẳn vẫn đứng lom khom cạnh đó, tay thủ con dao.

Lực ngẩng lên, nhìn Cúc mà nói :

– Cám ơn bà đã cứu mạng.

– Không có gì. Nhưng anh nhận lời chứ ? Nhận nhé, anh Lực nhé !

Cúc ngọt giọng mà nói điều ấy. Giọng nàng lại còn đượm hơi hương van nài.

Lực nhìn Hưng mà rằng :

– Anh đã thắng. Mặc dầu tôi biết chắc rằng hễ tôi gỡ tổ yến xong là anh sẽ giết tôi, nhưng lạ quá, tôi lại thích sống chứ không chán nản như trước nữa.

Đoạn day qua Cúc, chàng châu mày và mỉm cười một nụ cười chua xót, chàng nói :

– Vâng, tôi nhận điều kiện, vì bà đấy. Thôi, sống thêm được ngày nào hay ngày nấy.

– Anh hãy để tôi trói anh lại, – Hưng đề nghị.

– Đã đầu hàng rồi mà vẫn còn bị trói ? Anh xấu bụng lắm.

– Tôi rất tiếc. Nhưng tôi cần phải làm cho anh yếu bớt đi, để anh hết có ý nghĩ lật lọng không hay cho cả anh lẫn tôi.

Lực nhẫn nại chịu số phận, làm thỉnh mà chịu trói. Vừa làm công việc, Hưng vừa cười gay gắt mà rằng :

– Lần này thì tôi trói rất khoa học, trói theo tị hướng đạo. Đố bạn tự giải thoát cho được nữa.

– Khiêu khích hả ?

– Ừ, khiêu khích đó.

– Để rồi biết ?

– Á thôi, hai người đừng có kiếm chuyện với nhau nữa.

Cúc lại lên giọng chị cả mà mắng họ, họ mới chịu làm thinh.

Cả ba im lặng một lúc rồi Cúc ra lệnh :

– Anh Hưng vào nấu cơm đi.

– Đó là bổn phận của đàn bà chứ ? Anh phải canh chừng hẩn.

– Anh đã tự hào là trói rất khoa học sao còn phải canh chừng?

– Ai biết đâu được rủi ro nào sẽ xảy ra. Giữ phần chắc là hơn.

– Như thế để em canh cho. Anh mà ở đây trong lúc vắng mặt em, sẽ sanh chuyện lôi thôi nữa.

Hưng không thềm nói nữa, nhưng hẩn do dự một hồi rồi lặng lẽ đứng lên đi vào trong.

Lục gọi với theo mà rằng :

– Nên tiết kiệm nước ngọt, vì số nước chỉ dự trữ đủ cho một người dùng mà bây giờ động chứa tới ba người. Tôi lại phải làm việc nhọc, tiêu thụ nước nhiều lắm đấy nhé.

Cúc sợ chồng nghi ngờ nên cũng không ngồi cạnh Lục, mà đứng lên đi ra đi vào từ chỗ Lục nằm tới chỗ nấu ăn.

Giây lát sau, khói nhúm lửa bay ra dày đặc, khiến cả ba đều phải dụi mắt. Nhưng Lục chỉ biết thổi phù phù thôi vì tay chàng đã bị trói chặt.

Một lát có gió từ cửa động vào, dồn hết khói vào đáy hang, khói lại thoát lên trên do cái hang đứng nên họ mới nghe nhẹ thở.

Cúc đi bách bộ mãi mỗi chân quá nên vào trong để ngồi với chồng. Nhưng Hưng xưa nàng.

– Em ra ngoài ấy, có động tịnh gì cho anh hay liền để anh kịp can thiệp. Nằm một mình hay nghĩ quấy và có thể lên làm bậy.

Được dịp, Cúc không bỏ qua và trở ra ngồi cạnh Lục, nàng hỏi :

– Anh làm thế nào mà tự mở trói được ?

– Bí mật nhà nghề.

Hạ giọng thật thấp, nàng lại hỏi :

– Giờ mở nữa được chăng ?

– Chắc bà muốn yên lòng ? Không, tôi mở nữa hay không chỉ do theo ý muốn của bà thôi. Bà đã cứu tôi một lần thì bà có quyền cầm sự sống của tôi trong tay bà.

– Anh đừng hiểu lầm. Tôi không sợ anh tự giải thoát, chỉ sợ anh làm không phải lúc mà nguy, như vừa rồi. Tôi hỏi để mà liệu giùm anh.

– Tôi tin bà, và xin thành thật trả lời : lần này, chắc tôi không tự mở trói được nữa. Anh ấy trói khoa học thật đó.

– Nếu anh Hưng không giết anh, anh có thể quên ý xấu của anh ấy và tha, không tố cáo anh ấy chứ ?

– Nếu đó là ý muốn của bà.

– Tôi tha thiết mong mọi cho thỏa hiệp ấy được thực hiện...

– Nhưng khó lòng mà nó sẽ được thực hiện. Xin lỗi bà, anh ấy là người hèn. Kẻ hèn luôn luôn sợ hãi và không tin nơi lời cam kết nào hết.

– Tôi cũng nghĩ như vậy và rất lo.

– Xin bà nói chuyện khác cho vui, nói to lên, kéo hẳn nghi ngờ thì phiền cho bà. Đoạn chàng cao giọng :

– Ở Saigon độ này có gì vui, thừa bà ?

– Cái đó tùy, cái gì cũng vui cả, mà cái gì cũng không vui nếu mình chán.

Lực lại hạ thấp giọng :

– Ấy, đừng nói sự thật, đừng có vẽ chán đời, hãy làm bộ dụ dỗ tôi.

– Ủ, Saigon có rất nhiều trò vui : Cải lương nè, chiếu bóng nè, đại nhạc hội nè, tuyển lựa tài tử nè, trà thất nè.

– À, trà thất ! Bà chắc thường ngồi trà thất lắm !

– Rất thường. Anh theo vợ chồng tôi vào trong ấy thì biết. Chừng đó anh mới hối hận đã suýt ngoan cố mà chết uống mạng, trước khi hưởng cuộc đời.

Thình lình, Hưng gọi lớn :

– Cúc ơi, cơm rồi đây, vào dọn ra ăn.

– Anh dọn không được hay sao ?

– Anh không ưa công việc đó.

Cúc phân vân rồi nghĩ rằng chỉ có vài phút, họ không kịp giết nhau đâu mà lo, nên đứng lên đi dọn cơm.

Hưng bỏ cả cho vợ, đi ra ngoài này. Tới nơi, hấn nói với người bị trói, giọng ra lệnh :

– Ăn cơm xong rồi gỡ tổ yến nghe chưa ?

– Trưa lắm rồi ! Chỉ có thể gỡ lúc sáng thôi.

Hấn có vẻ không tin lời Lục, nhìn người chủ động bằng đôi mắt ngờ vực, nhưng không thể làm sao khác hơn được, hấn đành phải đợi. Hấn lại hỏi :

– Độ bao lâu thì xong...

– Hòn có năm mặt vách ngoài và bốn động, trừ động mà ta ở...

– Động này vẫn có yến kia mà ! Tôi đã thấy yến bay vào động chiều hôm qua.

– Ừ, nhưng chúng đóng tổ trong cái hang thông hơi, nhỏ quá không chui vào được.

– Phải bỏ à ?

– Ừ !

– Hoài của !

– Mỗi nơi phải tốn mất một ngày công, vị chi là chín ngày cả thảy. Đó là trường hợp trơn tru, không có gì xảy ra.

– Gì có thể xảy ra ?

– Tôi làm một mình không được, phải có anh phụ, mà anh lại không lành nghề, có thể hỏng việc.

– Ấy, tôi không biết trèo vách đá, phụ thế nào được.

– Đành là thế. Mà cho dầu trèo giỏi, anh cũng thích ngồi không ở dưới để xem chừng tôi. Vậy công việc của anh là giữ xuống cho nó khỏi trôi giạt đi.

Thang đặt chân lên xuống, hễ xuống trôi là thang ngã, tôi sẽ chết và anh sẽ từ biệt số tiền anh mong mỏi vậy.

Vả lại tôi có tật chân, chui vào các hang hẹp không được, khoản đó, anh phải làm lấy. Tôi đã phải bỏ nghề vì tật nguyên của tôi.

– Chui vào các hang có khó lắm hay không ?

– Dễ hơn trèo thang nhiều, nhưng chân phải mạnh để đạp các bậc đá mà lên, xuống.

Bấy giờ Cúc đã dọn cơm xong. Nàng gọi chồng vào ăn. Nhưng Hưng nói :

– Em cứ mang ra đây. Cho anh bạn đây ăn chung cho vui.

Sự thật thì hắn không muốn rời khỏi Lực, không muốn để vợ phải ngồi riêng với Lực hầu đút cơm cho Lực.

Lực nghèo, xấu trai hơn hẳn, lại tật nguyên, nhưng Cúc lại cảm tình với hẳn khiến hẳn đâm lo. Hẳn tìm mãi mà không rõ được Lực có bí quyết gì để quyến rũ đàn bà, và chính vì không tìm ra bí quyết ấy nên hẳn sợ phải đề phòng việc bắt trắc có thể xảy ra.

Nếu Cúc mà phản bội thì hẳn bại chắc chắn một trăm phần trăm. Trong một tình thế như vậy người đàn bà nghiêng hẳn về bên nào là đòn cân nặng bên ấy.

Hiện giờ thì Cúc còn trung thành với hẳn thật đó nhưng ai biết được giọng kèn tiếng quyến của gã kia sẽ gieo ảnh hưởng tai hại nào vào tâm trí Cúc.

Cúc mang các thứ ra bày nơi đây.

Hung mở dây cột tay cho Lực rồi nói :

– Ngồi dậy mà ăn cơm. Ngoan nhé, đừng có lộn xộn mà mệt với tôi.

Lực bị trói chân, không thể ngồi xếp bằng, cũng không ngồi chồm hồm được. Chàng phải ngồi day ngang để duỗi thẳng hai cẳng ra bên ngoài mâm cơm.

Cúc pha trò để tạo không khí thân thiện :

– Hai anh vừa đánh lộn với nhau dữ, chắc anh nào cũng đói tợn lắm nên tôi đã nấu cơm thật nhiều.

Quả thật đúng như thế và hai người đàn ông đều cười xòa.

– Anh có oán tôi lắm hay không anh Lực ? – Hưng hỏi :

– Tôi nhìn đời với rất nhiều triết lý nên không còn biết oán ghét nữa.

Hưng không hiểu Lực muốn nói gì, ngơ ngác nhìn chàng. Cúc thì hiểu đó, nhưng nàng thích nghe chuyện của Lực nên hỏi :

– Anh đưa ra một thí dụ xem về cái triết lý nó giúp anh hết căm hờn.

– Chẳng hạn như cả ba đứa ta đều là bạn thân với nhau và hơn thế, bà là người yêu của tôi – Xin lỗi anh Hưng, tôi chỉ nói thí dụ thôi – Ta cùng đi du lịch một chuyến thật xa và bị đắm tàu giữa Thái Bình Dương.

Cả ba chúng ta đều nhờ một chiếc xuồng cao su mà trôi giạt lên một hoang đảo nhỏ, không cây cối, cũng chẳng có sinh vật trên đó. Đảo không có lấy một khe nước ngọt nào chảy qua.

Lương thực mà chúng ta mang theo được trên xuồng là năm ổ bánh mì và hai bình nước ngọt ước lượng độ mười lít. Như thế, hai người bạn thân đàn ông hẳn phải đánh nhau, kẻ này quyết giết kẻ kia để hưởng bánh và nước một mình.

– Ông nói hay sao chứ ! Lẽ nào tình bạn cao quý lại hoen ố vì mấy chiếc bánh.

– Tôi nói một điều đúng sự thật một trăm phần trăm. Tư tưởng, quan niệm, tình cảm con người thay đổi tùy trường hợp, tùy tình thế. Hôm nay ở đây bà nghĩ như thế này về cuộc đời, nhưng ngày mai về Saigon, bà sẽ nghĩ khác.

– Rồi sao nữa ?

– Kẻ nào sống sót sau trận đánh, sẽ được sống thêm vài ngày.

– Trời, đổi một mạng người để được sống thêm vài ngày !

– Chớ sao. Biết đâu trong vài ngày đó lại chẳng có người đến cứu. Và cho dầu hoàn toàn tuyệt vọng họ cũng giết nhau, vì bản năng tự tồn.

– Ghê tởm quá ?

– Ủ. Trong những tình thế như vậy, con người chỉ là những con thú thôi.

– Buồn quá !

– Tôi thì tôi hết buồn nữa được khi tôi nghĩ sâu về chân tướng của con người.

– Anh kể tiếp !

– Bạn hấn chết xong, hấn chia ngọt xẻ bùi với người yêu của hấn thêm một ngày nữa.

Qua ngày thứ nhì, hắn thấy bánh mì và nước ngọt mau hết quá, nên hắn quyết định siết cổ người yêu của hắn cho đến chết.

Cúc buồng dừa và ghen ngang nơi cổ họng không nuốt trôi và com trong miệng.

Lâu lắm, chỗ com ấy mới chịu xuống và thiếu phụ thở dài mà than :

– Thật là buồn nôn. Người đàn ông nào cũng như thế cả à ?

– Đa số sẽ xử sự như thế.

– Còn anh ?

– Tôi ấy à ? Tôi chưa biết thái độ của tôi ra sao nếu gặp cảnh đó vì tôi không dám tin lắm nơi lòng của tôi.

– Anh bôi lọ tất cả những gì thiêng liêng trên đời này : tình bạn, tình yêu...

– Chính loài người đã tự bôi lọ chứ tôi có cố ý bôi lọ ai đâu.

– Cứ nghe anh thì loài người thật không hơn thú vật chút nào.

– Họ hơn thú vật rất xa trong cảnh bình thường. Nhưng họ tự hạ xuống thấp lắm trong nghịch cảnh.

– Nhưng anh chứ vợ dừa cả năm.

– Đành rằng có anh hùng, có thánh nhân, nhưng tôi chỉ nhắm đa số mà nói thôi. Bà thấy chẳng ? Nhân chi sơ, tánh bản ác như vậy còn oán giận làm gì.

– Anh nói thế chớ anh vẫn chực để thịt tôi. Hưng mĩa mai nói.

– Cô nhiên, nhưng đó là tôi tự vệ.

– Á Cúc, em vào trong mang chai rượu đế và cái ly ra đây.

Cúc sợ hãi nói :

– Đừng có làm xằng. Đã hòa với nhau rồi kia mà ! Anh uống vào vài ly sẽ gây sự nữa.

– Không, em chớ có lo.

– Không, không ai được uống rượu cả.

Hưng nổi đóa nạt :

– Có đi hay không thì nói đi nè !

– Nhất định không.

Một cái tát tai nẩy lửa vào mặt Cúc khiến nàng choáng váng và té lăn cù trên đá.

Lực ném chén cơm đang cầm nơi tay vào đầu của Hưng, làm hấn lỗ đầu máu ra linh lảng, đoạn choàng tới đánh túi bụi vào người hấn, vừa đánh vừa chửi.. .

– Đồ vũ phu, đồ ăn hiếp đàn bà.

Hưng đang bụm vết thương đầu, vội thả tay ra để đỡ. Hấn đứng lên và một cử động nhỏ ấy đủ để giúp hấn thắng thế rồi.

Hấn không nổi giận một cách ồ ạt mà chỉ cắn hờn ngậm ngậm theo lối giận của những kẻ ác hiểm thôi.

Lực vòng tay để ôm chân hấn thì bị hấn đá một cái như trời giáng vào thái dương. Kẻ bị trời ngất liền, không kịp kêu đau một tiếng.

Cúc đã ngồi dậy được và theo dõi từ đầu đến cuối trận ẩu đả giữa hai thằng điên. Vâng, chính Lực cũng đã điên lắm. Người ta đánh vợ người ta mắc mớ gì đến hấn.

Nhưng cái điên của Lực làm cho Cúc cảm động lắm. Nàng tức giận Lực đã làm xằng nhưng chính vì thương hấn nên nàng mới tức giận.

– Cũng tại cô hết đó ngtlen ! Tôi lỗ đầu, còn nó thì có lẽ đã chết rồi.

Cúc không đáp, rút khăn ra bó quanh đầu chồng, rồi vào trong ngâm một ngụm nước ngọt, đoạn trở ra phun sương sương lên mặt Lực.

Nàng cố bình thản nói :

– Nếu anh ấy lỡ chết thì thôi, không còn biết sao nữa. Nhưng nếu anh ta còn sống thì nên hòa trở lại. Dầu sao giải pháp mà ai cũng đã nhận, hơn giải pháp nào cả.

– Lần này, em hết bảo là anh gây sự.

– Phải, chính hấn đã gây sự. Nhưng người đàn ông tốt nào lại không công phần trước cử chỉ vũ phu của anh.

– Lại bênh nó nữa

Hấn nói rồi ngoe nguẩy bỏ đi vào trong.

Khi nãy sở dĩ hấn bắt Cúc đi lấy rượu vì không dám để Lực ngồi một mình. Cúc không chịu hiểu cho nên mới xảy ra chuyện đáng tiếc !

Giờ hấn đi lấy rượu đây, vừa đi vừa nghĩ mà giận cho đàn bà hay gây nhiều chuyện lời thôi một cách vô lý. Nếu Cúc chịu hiểu rằng dầu sao, hấn cũng phải cần rượu thì có phải mọi việc đều yên vui hay không.

Khi hấn trở ra, thì Lực đã tỉnh rồi. Hấn đặt chai rượu và cái ly xuống đá rồi cười hỏi :

– Không giận lắm chứ ?

– Ít ra, cũng nguội được như anh.

– Vậy thì hòa. Ta ăn cơm chưa no thì nên tiếp tục, để xí xóa, xin đãi anh một ly rượu.

Lực lồm cồm ngồi dậy, cười ha hả mà rằng :

– Chớ không phải phục rượu tôi cho tôi ngủ say đặng khỏi canh chừng ? Nhưng biết thế, tôi cũng uống và anh nên cho tôi uống nhiều vào. Tôi thích say hơn là tỉnh, say để quên những phản bội những tàn ác của loài người.

– Ừ, thích thì cứ uống.

Hung rót liên tiếp và Lực uống liên tiếp. Thấy chồng không uống, Cúc an lòng không can thiệp nữa. Lực ngủ say thì yên. Nàng lại ăn năn đã từ chối không đi lấy rượu khi nãy vì thế mà sanh chuyện. Nhưng cũng tại Hưng không nói rõ ý định của hần. Hần nói điều đó trước mặt Lực cũng không hề gì vì Lực cóc cần. Chàng không thoát được thì có tỉnh cũng vô ích, nên có biết bị phục rượu cũng cứ để cho người ta phục.

Họ lại ăn tiếp bữa ăn bỏ dở, Cúc hỏi :

– Gỡ tổ yến có tội nghiệp cho yến hay không hả anh Lực ?

– Tội lắm. Ta gỡ, chúng nó lại nai lưng mà xây tổ khác, rồi lại bị ta gỡ nữa.

– Té ra đây là kho vô tận à ?

– Không, thưa bà. Bóc lột con người được mãi, nhưng chỉ bóc lột yến được có hai lần thôi. Lần sau, mất tổ, chúng sẽ chán nản để rơi ngoài biển. Có lẽ tôi cũng sẽ chán nản quá, nhảy từ trên đầu thang xuống cho xong một đời.

– Tội gì anh lại phải tự tử. Anh nên suy nghĩ kỹ càng trước khi làm liều. Hết hồi đen thì tới hồi đỏ, chớ khá bi quan lắm.

Vừa nói câu ấy Cúc nhìn thẳng vào mắt Lực rất lâu. Lực khép mí mắt lại để hi hí cho chỉ còn hình ảnh của Cúc là lọt được vào mắt chàng thôi.

Chàng muốn cuộc đời ngừng lại nơi đây, cả hai cùng hóa đá để chàng được ngắm mãi đến muôn ngàn năm sau người thiếu phụ xinh đẹp này.

Lâu lắm, chàng mở mắt ra rồi nói :

– Nếu bà thấy tổ yến huyết, không biết bà sẽ đau lòng đến đâu.

– Yến huyết là yến thế nào ?

– Con yến nó nhả nước dãi ra để xây tổ, nhưng đôi con cạnh dãi, phải khạc mãi cho đến đôi phổi rách và chảy máu, nước dãi cạnh ấy nhuộm hồng, thấy mà đứt ruột.

Cúc thở dài rơm rớm lệ.

Để xóa không khí u buồn này Lực nâng ly lên, nhìn Hưng và cười nói :

– Xin báo trước cho anh hay rằng tôi sẽ tỉnh dậy vào lúc nửa đêm.

– Lần này tỉnh dậy cũng vô ích. Tôi đã...

– ... Anh đã trối tôi rất khoa học. Nhưng tôi sẽ tự mở trối cũng rất khoa học.

– Như thế, ta sẽ đánh nhau nữa, và anh sẽ chết chắc chắn.

– Thôi hai người đừng nói trêu nhau.

Bỗng Hưng hốt hoảng nói :

– Chết rồi Cúc ơi !

– Gì đó ?

Cúc cũng hết cả hồn vía vội hỏi chồng.

– Khi sáng chúng ta quên thổi tù và. Anh Lực ảnh đã nói rằng hễ hòn nào không có tiếng tù và là các hòn khác biết người giữ hòn đó bệnh hoạn. Nếu họ tới đây thăm anh Lực thì sao ?

Lực cười ha hả, đáp thay cho Cúc :

– Thì đánh nhau với họ chớ làm sao.

– Liệu họ sẽ đến hay không ? Hưng hỏi Lục câu đó.

– Không đại mà cho anh biết sự thật.

– Thôi được. Tôi sẽ tắt đèn. Họ vào động không thấy đường, tôi sẽ thịt họ như chơi.

Lục cười hì hì, gật gù nói lấp đáp thêm vài tiếng nữa rồi xin phép thôi ăn. Chàng không kịp uống nước, lắc lư đầu vài cái, gục lên gục xuống rồi ngã đại lên đá.

Vợ chồng Hưng Cúc cũng đã ăn xong rồi. Cúc lo dọn dẹp còn Hưng thì trối tay Lục lại và đi vào trong tìm thêm dây để tăng cường biện pháp đề phòng ấy. Lục say rượu cho đến nửa đêm là ít, nhưng khuya y dậy trong lúc hấn ngủ quên thì dễ sợ lắm.

Chiến tranh giữa hai người đã tái diễn mấy lần mặc dầu có hiệp ước này, thỏa hiệp án nọ. Bây giờ hai người đã đi đến giai đoạn giết nhau mà không cần phải có thù hận, giết nhau một cách lạnh lùng, giết vì cần phải hủy sự sống của người khác, thì cuộc tương tàn tương sát còn sẽ ác hết hơn trước biết bao nhiêu.

Lần này hấn còn cẩn thận hơn hôm qua nhiều là xuống mé nước vác xuống nan lên, đem vào để nằm úp trong đáy động. Lục đã bảo rằng không thể dùng xuống đó mà vào tới đất liền, nhưng biết đâu rằng hấn nói láo. Và hấn có thể bơi qua các đảo gần đó để báo động, xin binh tiếp viện, vân...vân...

Hai vợ chồng đánh một giấc ngủ trưa thật say và thật dài; khi giật mình thức dậy là cây nắng nhỏ bên trong hang đã tắt.

Hung xem lại đồng hồ thì thấy đã bốn giờ rưỡi, cho Cúc biết để nàng lo cơm nước còn hẩn thì bước ra ngoài để xem lại coi kẻ say rượu ấy, có say rượu thật hay chỉ giả vờ thôi.

Lực nằm y như khi trưa. Hẩn ngủ thế nào thì giờ thế ấy. Người ngủ thường cựa quậy, vẫn thay đổi vị trí giữa giấc ngủ, Lực quả say mềm. Hẩn đã uống gần mười ly rượu đế kia mà !

Trong khi Cúc nấu cơm chiều thì yến lại về sào. Lần này họ xem đó là trò ngoạn mục, mong nó về cho thật đông kéo dài cuộc biểu diễn này cho thật lâu để họ xem cho mãn nhãn.

Hung nói :

– Ở tại chợ Lái Thiêu trên đỉnh Bình Dương có một ngôi nhà lầu cổ kia (chỉ cổ độ năm mươi thôi) chứa trên trần hàng vạn con dơi.

Hễ chiều. đến là một số dân ở đó ra sân nhà họ nằm ghé bố nhìn trời để thưởng thức cảnh dơi ra khỏi sào để đi ăn đêm.

Bầy dơi ấy ra hàng giờ mà chưa hết, vẽ lên nền trời xanh một lần đen dài ngoằn ngoèo trông rất đẹp.

Thế mà chưa thăm vào đâu với dơi ở Núi Dơi ở ven đường Biên Hòa – Đà Lạt. Dơi ở đây là dơi quạ, rất to con. Chúng nó nhiều cho đến đôi chiều chiều, chúng nó ra sào là bay đen mịt trời.

– Anh nói đến dơi em mới nhớ. Trong một quyển hồi ký kia của một nhà văn Pháp, quyển “Kẻ hành hương ở Đệ Thiên Đệ Thích” của Pierre Loti, tác giả kể rằng năm ông ấy đến thăm cảnh hoang tàn đó thì mấy ngôi đền đài bằng đá giữa rừng chỉ mới được tìm ra thôi và hội khảo cổ chưa kịp dọn dẹp sạch sẽ như ngày nay. Trong các ngôi đền thờ rộng mênh mông đó, phân dơi lên cao đến ba thước.

– Ba thước ? Sách có nói láo hay không ?

– Không nói láo đâu. Các ngôi đền ấy bị bỏ hoang giữa rừng hơn năm trăm năm. Lớp phân dơi ba thước là ít đó chứ.

– Anh đã ước ao đi Đệ Thiên Đệ Thích một chuyến mà chưa đi được. Lần này, bán tổ yến xong, hẳn là có thể làm được một cuộc du lịch đó.

– Anh bán da gấu !

Hưng dốt, không biết chuyện tích bán da gấu mà kẻ có học nào cũng biết, nên ngạc nhiên hỏi :

– Anh bán da gấu hồi nào ?

– Em muốn nói anh tin chắc sẽ hưởng cái gì anh chưa nắm trong tay.

– Sao lại không chắc ?

– Ai biết đâu được. Ở đời có rất nhiều chuyện khó lường trước và rủi ro nào cũng có thể xảy ra.

– Không, không làm sao mà có rủi ro được, trừ phi em từng đàng với hắn.

Hưng lờ lờ rồi giật mình, nhưng không thể níu lại một mũi tên đã bắn ra. Nói như vậy, tức là hắn gợi ý cho vợ hắn. Chưa chắc Cúc đã tính chuyện phản bội. Hơn thế, hắn tự nhiên thú nhận đã nghĩ đến một sự việc có thể xảy ra, mà không biết cách đối phó.

Cúc cười lạt :

– Nếu có ý phản bội, em đã phản bội rồi, đâu đợi anh nhắc.

Rồi mĩa mai và khinh bỉ, nàng lại cười và nói tiếp :

– Anh quả quyết rằng không thể xảy ra chuyện rủi ro, chính là để tự trấn tĩnh anh. Người không sợ, chỉ cười mà không thèm nói rằng mình không sợ. Anh sợ chết đó, mặc dầu hắn đang bị trói cả tay lẫn chân.

– Á thôi, đừng có nhiều chuyện.

Gió bắt đầu thổi mạnh, lọt vào động, hú nghe kỳ dị và ghê rợn quá trong khi ngoài kia sóng vỗ vào chân vách đá âm âm như muốn xô ngã hòn đảo cheo leo này.

Anh tù chánh trị cũ, và hiện là tù nhân thường, tù trong tay một tên vô lại, ngáy như sấm, tiếng ngáy của anh lấn át cả tiếng gió hú, tiếng sóng gầm.

Hai vợ chồng Hưng Cúc ăn cơm xong là đi nằm ngay.

Hưng để cây đèn bão ngoài kia, giữa người bị trời và hấn, nhưng gần Lực hơn gần hấn. Ánh đèn chỉ soi mờ nơi đây thôi.

Hấn biết chắc rằng không thể thức suốt đêm nay và nhiều đêm khác nữa, nhưng rất ngại giao phiên canh cho vợ mà hấn không vững tin lắm.

Cúc đang nghĩ gì trong đầu nàng, thật là khó biết. Điều chắc chắn là nàng không tán thành hành động của hấn. Hưng chắc chắn rằng nàng có cảm tình với thằng gác hòn. Nhưng cảm tình đó là do thương xót hay do gì ?

Bỗng hấn sực nhớ rằng Cúc đã nằm sau mấy cái thùng thiếc không đem rời, nên hấn ngồi dậy lấy thùng mà sắp trước chỗ hấn nằm, làm chướng ngại vật đề phòng Lực mà có sảy được vào đây tán công hấn y sẽ gây tiếng động lớn, đánh thức hấn dậy ngay.

Hai vợ chồng gói đầu bằng tay mà nằm ngửa trên nền đá. Thùng thiếc án ánh sáng nên ở đây tối hù.

Trong bóng tối, mỗi người đeo đuổi theo ý nghĩ riêng của họ. Cúc thì lại nghĩ đến thân phận nàng như bất kỳ đêm vắng rạo, từ nhiều năm rồi. Nàng thấy rõ rằng tình yêu say đắm của nàng đối với Hưng thật vô lý, và cũng thấy rõ ràng không thể hết yêu hẳn được. Nàng giống một kẻ nằm mộng dữ, thấy nguy hiểm nhưng cứ đứng đó, không chịu chạy trốn, không hiểu vì sao.

Nàng lại nhớ Saigon. Nàng còn xuân trẻ, mà rất có thể bỏ xương ở đây nếu hai thằng cha đàn ông này mà làm bậy cái gì. Họ giết nhau đã đành, mà có thể điên tiết, họ giết luôn nàng nữa.

Nàng yêu đời ghê lắm và tiếc ghê lắm.

Cúc lại băn khoăn về giải pháp ra khỏi ngõ bí này : làm thế nào cứu Lục mà Hưng khỏi vào tù ?

Hưng thì chỉ thắc mắc về sự trung thành của vợ thôi. Thật là “Nào ai bẻ thước mà đo lòng người ! ” Đã ăn ở với Cúc gần bốn năm rồi, hắn vẫn chưa biết rõ lòng dạ của Cúc lắm.

Đành rằng Cúc khác hẳn cả tâm lẫn trí, Cúc có học lại đa cảm, chuộng cái đẹp, cái thiện và mê hẳn lắm, nhưng rồi sao nữa ? Nàng mê hẳn theo cái mê của một số phụ nữ ta ngày nay, mê vì ham sống cái nếp sống thác loạn phần nào, mê sắc đẹp của hắn, mê ăn chơi như hắn, nhưng chưa chắc nhắm mắt mà theo hắn mãi để vào thật sâu trong tội ác của hắn !

Một sự chột tỉnh và vùng dậy bất ngờ của một tâm hồn khác tâm hồn hẳn, phải được tiên liệu để khỏi bị bất chột thành lỉnh mà phải cua tay.

Hai hôm nay, sự quan hệ giữa hẳn và Cúc hơi căng thẳng, không được mật thiết như phải có giữa một đôi vợ chồng trong cảnh hoạn nạn.

Hẳn thấy, cần phải làm lành lại với vợ. Sau một buổi ái ân, hận gì cũng xóa được cả.

Vì thế hẳn nằm nghiêng qua phía bên Cúc rồi chìa tay ra, định để đầu nàng gối lên đó. Nhưng Cúc vội tránh đi.

Nỗi đóa, hẳn ngóc đầu lên, mặt hằm hằm, môi bậm lại, hẳn soi bói trong bóng tối để nhìn vợ và xẵng giọng hỏi :

– Thương nó lắm hả ?

– Đừng có bẻ queo. Em ghê tởm anh lắm.

– Anh chỉ tự vệ thôi. Em đui không thấy hay cố ý không thèm biết sự thật ?

– Phải, khi sáng anh tự vệ, mặc dầu anh đã gây sự trước. Nhưng em biết chắc thế nào anh cũng giết hẳn, một khi hẳn làm xong công việc.

– Nhưng tại hẳn không từng đảng với ta. Để hẳn sống là ta nguy.

– Anh chỉ tưởng tượng vậy thôi. Điều hiển hiện là hấn đã đầu hàng.

– Không chắc hấn đầu hàng thật, như em đã thấy khi sáng. Hấn chỉ giục huân cầu mưa, nhận tạm đề liệu kế đó thôi.

– Nếu quả như thế thì hấn cũng chánh đáng lắm. Ai lại không ham sống.

Nè em hỏi anh, anh giết hấn xong, làm thế nào vào đất liền ?

– Đợi thuyền tiếp tế đến, dụ chúng nó vào đây rồi thừa bóng tối thiet từng thẳng.

Cúc cười khanh khách :

– Anh điều khiển nôi chiếc mảnh ấy để vô bờ chớ ?

– Anh chừa lại vài thẳng.

– Không có gì bấp bênh bằng.

– Rồi sẽ hay, giờ chỉ lo thẳng ấy thôi. Nhưng nó sẽ không dờ thủ đoạn gì được,... nếu... nếu không có một sự từng đảng.

Hấn đã trót đại miệng nên thấy thà là đặt thẳng vấn đề ra để cho Cúc biết rằng nàng mà phản bội thì hấn thẳng tay tàn ác.

Vừa nói câu đó, hắn lồm cồm ngồi dậy. Đã quen với cái thứ ánh sáng bị che khuất, họ đã trông thấy mặt nhau. Bốn mắt nhìn thẳng vào nhau đầy nghi nan oán ghét, căm hận.

– Cúc ! – Hưng gọi vợ.

– Đồ tàn nhẫn !

Cúc đáp tiếng gọi của Hưng bằng câu mắng ấy.

– Cúc liệu hồn, nếu em phản trắc thì kẻ đền tội trước là em, chứ không phải hắn.

– Đừng có hăm he, không ai sợ đâu. Chính anh mới là kẻ sợ dữ hơn hết. Sự lo sợ hiện rõ ra nơi lời nói của anh, nơi cử chỉ, nơi hành động của anh, không giấu ai được đâu.

Giận tím lặt, Hưng không còn tự chủ được nữa, đưa tay ra toan bóp cổ Cúc.

Thình lình bị Cúc vả vào má một cái tát đả lửa khiến hắn kinh ngạc, ngã người ra sau. Phản ứng dữ dội, đột ngột và liều mạng của Cúc khiến cho hắn lại đâm sợ cả người thiếu phụ yếu đuối này nữa mà mới năm trước đây, hắn còn dày vò thân xác như một tay lãnh chúa ngược đãi nô tỳ trong thời phong kiến.

Kỳ lạ thay, hắn đã khinh rẻ, đã giận, đã ghét, đã thù Cúc và giờ đây vừa sợ Cúc, hắn lại đâm ra yêu nàng.

Hắn có tâm hồn ma cạo. Mà các nhà tâm lý học cho rằng ma cạo lại có tâm hồn đàn bà, cần được che chở bởi những người đàn bà oanh liệt. Ngoài mặt chúng ra về che chở đàn bà, và đôi khi đâm chém để che chở sự thật nữa, nhưng sự thật, chúng ưa được săn sóc như trẻ con được mẹ lo lắng cho.

Cúc, một người đàn bà thường từ thuở giờ, vụt biến thành linh ra một kẻ liều lĩnh, một người đàn bà oanh liệt, và tự nhiên được lý tưởng hóa trong mắt Hưng.

Hắn thích được nàng che chở, trong trường hợp này là được nàng khuyên nhủ bày kế cho. Đồng thời hắn lại thích được nàng vuốt ve, một sự che chở thấp hơn, cụ thể hơn. Hắn thêm muốn đụng chạm với nàng. Hắn yêu nàng.

Và một tuần lễ nay, họ không có gần nhau. Từ Saigon ra đây đường xa, họ mệt mỏi. Tới nơi là lo thuê thuyền để đi tìm đảo vàng Hời, rồi đấm thuyền, rồi trôi giạt đến động này, gặp bước phiêu lưu mạo hiểm này, phải qua nhiều cơn xúc động, họ không nghĩ đến đời sống vợ chồng từ lúc lên xe lửa tại ga Saigon đến bây giờ.

Đòi hỏi của xác thịt trở nên mạnh mẽ thành linh kẻ từ giây phút mà Hưng nghe thêm được Cúc vuốt ve.

Vì thế mà hắn không dám tức giận vì cái tát nẩy lửa của Cúc. Hắn xuống nước nhỏ, lết lại gần Cúc mà thì thầm :

– Em !

Cúc hiểu được biến chuyển tâm trạng của Hưng do phản ứng mạnh của nàng gây ra nên không lấy làm lạ.

Nàng cũng yêu chồng lắm, mê chồng lắm và xác thịt nàng cũng không yên. Hơn thế, nàng cũng muốn làm lành trở lại với Hưng, để lợi dụng ưu thế mới tạo được, mong giải quyết bài toán bề đầu nhờ uy tín của nàng trước mặt cảm của Hưng nên không cố lánh hẩn nữa.

Nàng để cho hắn cầm tay, mượn trớn một cánh tay nàng, và với tay khác, nàng vuốt ve hắn. Con thú dữ, được sự dỗ dành này, sẽ bớt hung hăng, Cúc nghĩ thế.

Đêm nay, nàng được yêu như năm còn con gái mới xách gói theo Hưng. Những giây phút thần tiên của cuộc ái ân cho nàng cái ảo giác hạnh phúc tuyệt vời và tuyệt đối cũng như năm nào.

Và cũng như năm nào, nàng ngỡ cuộc đời sẽ dễ dàng, tốt đẹp không có gì phải băn khoăn cho lắm.

Những giây phút ái ân đó, cho nàng tưởng nó phải là những giây phút cảm thông mà hai tâm hồn như hai dòng nước chảy ngược chiều và gặp nhau, pha trộn với nhau.

Nhưng đêm nay, như bao đêm rồi, nàng lại phải thất vọng. Cái yêu của Hưng là cái yêu thú vật, hoàn toàn xác thịt, không lên cao được khỏi cái mức vật chất, không leo được đến cái bậc trác tuyệt mà đời sống sinh lý được nâng ngang hàng với những hưởng thụ tinh thần, chẳng hạn như nghe nhạc, tuy khoái tai,

tức là vật chất, nhưng đồng thời tâm hồn con người được đưa đến một thế giới thần tiên huyền ảo.

Xác thịt Hưng được thỏa mãn, hấn bỏ bạn bơ vơ, hấn xem nàng không bằng một cốc kem, ăn rồi vứt cốc, khi đáng lý phải đặt nhẹ cốc lên bàn.

Con thú dữ vẫn hiện nguyên hình con thú dữ và nàng lại vô mộng, không mong tập cho nó thuần được.

Giây lát sau, Hưng nắm tay lại mà ngủ. Cúc nghe biết thế nhờ hơi thở của hấn đã bắt đầu thay đổi. Rồi hấn sẽ ngáy ầm ầm, trong khi nàng tiếp tục trơ trọi cô đơn trong đêm vắng, giữa không gian và thời gian với cái nguy khôn của thân phận nàng.

Đàn bà nguội hơn đàn ông. Nhưng họ nguội cái nguội của những bình trà ủ trong vỏ bình có bọc nệm.

Những bình trà ấy tuy thế mà ấm sáng đêm, năm giờ khuya, rót trà ra uống vẫn ấm lòng được.

Họ không thèm khát dữ dội, không yêu cuồng bạo, nhưng họ lại lắng nghe rất lâu, hàng giờ sau những trận áp yêu, dư vang chấn động xác thịt nó len vào cả đến trong tâm hồn họ, trong trí tuệ họ.

Tình yêu nảy nở, trưởng thành và được củng cố chính trong những giờ đó.

Và thất vọng, chán nản cũng sanh ra trong những giờ đó.

Hung đã bắt đầu ngáy và Cúc càng nghe bơ vơ hơn. Hấn đã đi rồi, đi nhanh và đi xa, vào cõi vô thức và nàng thật tình tro trọi giờ đây.

Và tro trọi, nàng lại nghĩ nhiều về nhân sinh quan của nàng. Chính nàng cũng đã sống một cuộc đời thú vật chứ không riêng gì Hung đâu.

Nàng ham mê khoái lạc vật chất cho đến đời căn bản biết cảm nghĩ của nàng gần bị tiêu diệt đi.

Đôi khi, nàng quả có chợt tỉnh, giật mình tự hỏi về ý nghĩa của đời nàng, nhưng rồi lại nhắm mắt buông trôi để hưởng thụ.

Người con gái mơ yêu một tâm hồn đẹp và thanh cao ngày xưa giờ chỉ còn biết ham mê sắc đẹp thôi.

Đêm nay, bơ vơ giữa biển cả, giữa sa mạc tình cảm mênh mông, nàng lại tự hỏi có lý nào mà nàng tự mãn được với cảnh đời này, với những ngày ăn, ngủ, vui, chơi, không cảm nghĩ này.

Có những người đàn bà hao mòn thân xác trong thiếu thốn, trong cần cù, có những người đàn bà hao mòn tâm não trong chờ đợi một người bạn đời rục xương trong ngực tối, nhưng nỗi khổ của họ dễ chịu biết bao sánh với sự trống rỗng của đời nàng.

Hung đã ngáy như sấm. Cúc lắng nghe thì lạ quá, ngoài kia Lự đã thôi ngáy.

Ngáy là cái tật riêng của những kẻ sống thú vật, ham thích những hưởng thụ vật chất và tự mãn với những hưởng thụ ấy.

Có lẽ Lực chỉ ngáy vì say rượu và khi men rượu hết ảnh hưởng trên cơ thể hắn, hắn im lặng như thường trong giấc ngủ.

Cúc lồm cồm ngồi dậy, nghe ngóng và biết chắc Hưng đã ngủ say, nàng đi ra ngoài.

Cây đèn bão là biên giới giữa hai địch thủ, mà cũng như là biên giới giữa hai cuộc đời. Cúc có cảm giác như vậy khi đi ngang qua nguồn ánh sáng đó.

Bên kia lẫn mức là bóng tối, là ác độc, là thấp hèn. Bên này là ánh sáng, là thiện cảm, là cao quý.

Nhưng tối, ác và hèn, hại thay, lại đẹp ghê hồn. Nàng không thể nào hết mê bóng sắc của Hưng được.

Còn sáng, thiện và thanh cao, lại xấu trai và đi cà nhắc.

Oái oăm thay !

Sách vở và người đời toàn nói láo. Họ bảo kẻ này yêu vì tình vì nghĩa, kẻ kia yêu vì tâm chí, vì lý tưởng. Không ai có gan thú nhận yêu vì sắc đẹp cả, mà sự thật chỉ có thế, chỉ giản dị như thế thôi.

Nếu nàng yêu Lực được thì không có vấn đề nào cả. Nàng sẽ cứu Lực dễ dàng, mặc kệ Hưng bị gì thì bị.

Tới nơi, Cúc nhìn rất lâu anh tù nhân sắp bị xử tử.

Hắn còn ngủ, nhưng quả không ngáy nữa. Hắn ngủ bình thản như kẻ trên lương tâm không có gì.

Bây giờ có lẽ đã nửa đêm rồi, và Lực ngủ cũng đã mười hai tiếng đồng hồ rồi chớ không ít.

Nếu đánh thức hắn dậy, không gọi là phá giấc ngủ của hắn !

Cúc tro trọi quá cần một người bạn, nên do dự giây lát, nằng nặc vai Lực mà lay.

Lực được đánh thức dễ dàng. Ở đây, gần đèn nên ánh sáng rất tỏ, mở mắt ra, Lực thấy Cúc đang ngồi chồm hổm cạnh chàng, chàng mỉm cười và gật đầu chào nàng. Chàng hỏi :

– Giờ chắc còn đang đêm phải không bà Hưng ?

– Phải. Sao anh biết ?

– Nếu ban ngày thì nó đã đánh thức tôi để bắt tôi gỡ tổ yến và bà đã không dám ngồi đây với tôi.

– Té ra anh đã thật tỉnh hẳn nên mới nhớ được chuyện hôm qua.

– Ừ, tôi đã tỉnh hẳn và nghe trí não sáng suốt lắm.

– Vậy à ? Thế chắc anh đã nghĩ ra kế thoát thân rồi chớ ?

– Đã nghĩ ra, nếu bà sẵn lòng giúp tôi.

– Việc đó là sự dĩ nhiên. Nhưng tôi phải làm những gì bây giờ ?

– Bà mở trói cho tôi là đủ rồi.

– Để hai người lại thọc huyết lẫn nhau à ?

– Không. Tôi đã nghĩ ra một kế rất êm thấm. Tôi lấy xuống, bơi qua đảo khác.

– Để báo động cho họ bắt Hưng ?

– Cũng không, chỉ để khỏi bị Hưng hạ sát thôi. Anh ấy sẽ giải thích thế nào cho trôi với bọn tiếp tế, hoặc bọn gỡ tổ yến tùy anh.

– Không thể được. Thế nào bên ấy họ cũng hỏi đơn hỏi ren về việc bỏ hòn của anh. Anh là người làm việc cẩn thận, có lương tâm, lại bỏ phận sự, ai lại không sanh nghi...

– Tôi sẽ kín miệng.

– Nhưng anh có thể say rượu, để xì ra.

– Nhưng giá họ biết, họ sẽ làm gì được Hưng ?

– Họ báo động khắp nơi, và người gác hòn nào cũng sẽ tụ về đây thì chết Hưng. Anh nói làm tôi lo quá, lo nổi lo trể muộn. Nếu đêm rồi, bứt dây được, anh làm thế thì có lẽ hôm nay Hưng đã bị chặt cổ thả trôi sông rồi.

– Tôi chỉ mới nghĩ ra kế ấy khi nãy đây thôi. Nhưng bà đừng ngỡ đồng nghiệp của tôi ác đến thế.

– Ai biết đâu được. Anh cũng đừng ngỡ ai cũng tốt như anh mà lắm to.

– Thì thôi vậy

– Nhưng anh nên cố gắng, chớ đừng tuyệt vọng rồi buông trôi.

– Vâng, tôi đã cố gắng đã bơi nát trí, nhưng không tìm được mưu nào khác. Bà khỏi khuyên nhủ, vì bản năng tự tồn đã thúc giục tôi nhiều lắm, không khuyến khích nào mãnh liệt hơn thúc đẩy của nó được.

Tôi nghĩ bà chỉ nên an ủi tôi là đủ rồi. Sở dĩ tôi mà chịu sống nán lại vài ngày, chỉ vì bà thôi, sống để tận hưởng an ủi của bà ban cho, món quà quý giá mà tôi chưa hề được hưởng trong đời tôi.

– Thì tôi vẫn an ủi anh đây. Tôi ra đây chẳng để an ủi anh là gì ?

– Như thế, xin bà đừng nhắc tới cái ngõ bí mà tôi không thể ra khỏi. Nói chuyện khác thú vị hơn. Bà nên nhớ cho rằng một tiếng đồng hồ của tôi bây giờ quý báu lắm cho tôi. Tôi cần hưởng hơn là nhai mãi mỗi sâu, hay sợ hãi.

– Đồng ý. Nhưng nên kể như anh sẽ được ra khỏi ngõ bí này. Vậy dự định tương lai của anh là thể nào ?

– Tôi không buồn dự tính về tương lai. Tôi không muốn gặt gẫm lòng tôi để rồi phải vỡ mộng. Tôi thích anh ấy thức dậy ngay bây giờ hơn, muốn bị anh ấy mắng chửi hành hạ hơn. Anh ấy sẽ lộ bịch, tôi sẽ buồn cười. Mà buồn cười tức là hưởng cuộc đời rồi.

Thưa bà, tôi thêm hưởng đến cái thú nhỏ mọn, mong anh ấy nữa, vì không thể tìm được cái thú nào to hơn ở đây, trong tình cảnh này.

Cúc thương xót kẻ lâm nạn quá sau những lời này. Đó là một cá tính mạnh, hấn yêu đời và ham sống, đến phút chót cũng không bại hoại tinh thần.

Cầm lấy bàn tay của hắn mà cổ tay bị trói chặt cứng, nàng nói :

– Có một sức mạnh vô hình nó xui tôi mở trói cho anh. Lại có một sức mạnh khác nó ngăn tôi làm việc ấy, thật khó chịu quá.

Lực làm thỉnh nhắm mắt lại để hé mở hai mi, chừa một cửa sổ nho nhỏ, nhỏ thật nhỏ chỉ vừa cho một hình ảnh lọt vào thôi, hình ảnh của Cúc, như đêm rồi.

– Anh Lực !

– Dạ !

– Sao anh không nói nữa ? Anh ngủ à ?

– Không, thưa bà. Tôi đang sống và sống mãnh liệt hơn bao giờ cả. Tôi sống cho trọn vẹn, cho đầy đủ thời gian còn sót lại của tôi.

– Vậy à ? Nhưng anh đang vui với niềm vui nào ? Nhớ lại những ngày anh yêu à ?

– Không, những ngày ấy cũng vui thật đó, nhưng tôi không nhớ để trả thù nàng. Tôi đã giết nàng trong tâm trí tôi rồi.

Tôi đang vui một niềm vui phù du và mong manh được gần gũi bà. Và chính vì niềm vui này phù du và mong manh quá nên nó to lớn hết sức. Tôi sợ nó tan đi nên vội vàng, hối hả mà hưởng.

– Nếu tôi ngồi đây cho anh vui được, tôi nguyện sẽ ngồi sáng đêm nay, và những đêm sau nữa.

– Không dám làm nhọc lòng bà đến thế, nhưng quả thật tôi sung sướng nhất trong đời tôi là những giờ phút này đây.

– Anh Lực ơi ! Tôi tự hỏi, tại sao tôi lại không yêu anh được và cứ yêu chồng tôi !

– Bà phức tạp y như tôi. Lòng chúng ta gai góc nhiều quá, không thể yêu một cách giản dị được, một cách trơn tru, tròn trịa được. Nhưng thú vị trong tình yêu chính nhờ ở chỗ gai góc của nó.

Thú thật với bà là nàng cổ điển quá ! Nếu nàng đủ phức tạp, có lẽ tôi đã yêu nhiều lắm và thất vọng nhiều lắm và đã quyền sinh rồi vì đau khổ. Không, tôi không yêu nàng nhiều lắm đâu vì nàng giản dị quá.

Tình cảm kỳ lạ của bà, mặc dầu không phải là tình yêu nhưng còn quyền rũ hơn là thứ tình yêu cổ điển nữa, nên chỉ tôi sung sướng vô ngần.

Có lẽ tôi là người đàn ông sung sướng nhất trong địa hạt này.

– Nhưng anh có yêu tôi hay không ?

– Thật là khó nói. Có lẽ tôi mơ yêu bà, chứ không dám yêu hẳn, và vì thế tôi mới sung sướng ghê hồn, vì mơ yêu hẳn là phải đẹp, phải thơ mộng hơn là yêu nữa.

– Tôi, tôi cũng mơ yêu, tôi mơ yêu một người có tấm lòng của anh, có tâm chí của anh.

– Tôi nghe như tôi còn con trai, với những giấc mơ thiếu niên của tôi.

– Tôi cũng vậy. Tôi nghe như là người hoàng tử đẹp trai của thời con gái của tôi đang quanh quẩn đâu đây.

– Bà vô tình vừa gợi đến thực tế, khiến cho giấc mơ của tôi bớt thơ mộng phần nào. Bà đã nói đến “Hoàng tử” và “đẹp trai” làm cho tôi nhớ ra tôi không phải là một hoàng tử vì hoàng tử phải là một tay hiệp khách cứu gái lâm nạn chứ sao lại bị trói thế này. Còn đẹp trai thì tôi không đẹp trai tí nào.

– Sao anh không mở mắt ra ?

– Vì mở mắt ra, phải thấy nhiều thứ quá.

Nhưng bà đừng tưởng là tôi nhắm mắt. Mắt tôi đang hé mở để chỉ thấy một mình bà thôi.

Tôi nhớ có đọc một tiểu thuyết Pháp kể chuyện một người bị ám sát kia, trong giây phút cuối cùng đã nhìn sững kẻ hạ sát y nên hình ảnh tên sát nhân được in sâu vào đáy mắt y. Nhờ thế mà cho giải phẫu mắt người chết, cảnh sát tìm ra thủ phạm. Tôi muốn ghi sâu hình ảnh của bà, không phải vào đáy mắt tôi, mà vào đáy lòng tôi. Tôi sẽ mang theo hình ảnh của bà xuống tuyền đài.

– Anh tin nơi sự bất tử của linh hồn và có thiên đàng, địa ngục ?

– Vâng, không tin tôi cũng có mà tin. Tôi quyết gạt gẫm trí tuệ của tôi trong trường hợp này. Đó là một lối tiếc đời, tham lam như nhà giàu tiếc của. Tôi giống một anh nghèo, đến lúc

hấp hối thì hay tin mình trúng số độc đắc. Anh nghèo ấy vốn trước đây vô thần và trong phút sắp lâm chung, vội vàng đổi quan niệm, tin tưởng vào kiếp sau.

– Ủ, kiếp sau ! Nếu hẹn nhau được, tôi xin hẹn với anh vào kiếp sau.

– Nhưng sao bà bảo tôi cứ hi vọng như là sẽ thoát ra được khỏi tử địa này.

– Thì như vậy. Tuy nhiên ta vẫn sẽ không gặp nhau được sau vụ này. Anh đi đường anh, tôi đi đường tôi cho hết cái kiếp này mà ta đã trót chọn con đường của ta.

– Dầu sao, tôi cũng sẽ gặp bà, hay nói cho đúng hơn, sẽ gặp bóng hình bà. Tôi sẽ sống với kỷ niệm hôm nay, cho đến trọn kiếp.

– Anh làm tôi xúc động lắm và có thể theo anh, mặc dầu không yêu anh. Ủ, tôi dám hy sinh như vậy lắm, hy sinh tấm tình của tôi đối với người đẹp trai là Hưng, để sống với anh mà tôi không yêu và sẽ mãi mãi không yêu.

Nhưng anh thử nghĩ, tôi là người, biết đạo làm người. Thà là chúng ta đang ở trong kia, tôi đường hoàng thôi hẳn để ở với anh. Chớ nơi đây mà làm thế, tức là phản bội rồi. Tôi không muốn phản bội.

– Bà cao quý hết sức. Chính vì thế mà tôi mơ yêu bà, chớ thật ra, bà không đẹp hơn nàng bao nhiêu.

– Thế thì thôi nhé !

Cúc vừa nói vừa vuốt lên mái tóc cứng của Lực. Một lần nữa kẻ bị trời gô như con heo sắp giao cho đồ tể, nấc lên nho nhỏ và khóc ra những giọt lệ sung sướng.

Cúc nghe trong người mệt mỏi vô cùng và đoán rằng trời đã gần sáng. Nàng nói :

– Thôi già từ anh, đêm sau ta sẽ gặp nhau.

– Nếu còn có đêm sau.

– Sao lại không, anh bảo phải tốn nhiều ngày lắm mới gỡ hết tổ yến ở hòn này.

– Nhưng đó là một công việc vô cùng nguy hiểm và tôi có thể nát thân trong lúc làm việc.

– Mong rằng anh chỉ lo hão.

Nói thế chớ Cúc cũng sợ rằng đây là lần hội kiến cuối cùng giữa họ. Vì thế mà nàng nghĩ rằng phải ban cho Lực một ân huệ lớn, để rủi hấn có chết hấn cũng “ngậm cười nơi chín suối”.

Đây là một cuộc bốc thí vì lòng nhân đạo chớ tuyệt nhiên nàng không phải là một gái lăng lơ, cho dễ dàng vì trác nét.

Cúc cúi xuống, hôn lên trán của Lực rất dài và nghiêng mặt kề sát vào môi chàng.

– Bà... bà Cúc ơi... tôi muốn được chết ngay trong giây phút này.

Trời sáng yếu ớt trên chỗ Lực nằm. Anh gác hòn lâm nạn phiểm du trong mộng đẹp và thức dậy đúng vào đúng giờ tảng sáng này theo thói quen của anh. Anh ngáp dài rồi quay mặt vào trong gọi to :

– Bà Hưng ơi ! Bà Hưng !

Tiếng của người thiếu phụ ở trong xa kia, đáp lại liền.

– Gì đó anh Lực ?

Lực biết rằng nàng không có ngủ đêm nay. Thức khuya thể mà đã dậy và tỉnh hẳn vào giờ này để đáp ngay tiếng gọi của chàng là chuyện không thể có được đối với hạng người ăn không ngồi rồi.

– Trời đã sáng rồi mà tôi thì đói lắm. Bà làm ơn nấu cho tôi ba hột cơm.

– Được, để tôi nấu ngay bây giờ đây.

Lại nghe tiếng Hưng còn nhưa nhưa :

– Phải đa ! Cho ăn cơm đi em rồi ta gỡ tổ yến kéo trưa.

Hung vừa bết mắt là nghĩ ngay đến mối lợi.

Ánh lửa củi loé lên trong kia. Lục nghe tiếng chân bước thành thịch và giầy lát sau đó, Hung hiện ra trên tấm phong tối bị ánh đèn và ánh lửa xé rách hai nơi.

Lục pha trò hỏi :

– Đêm rồi có dám ngủ không ? Có bị ác mộng không ?

– Còn anh ?

– Tôi thì tôi chỉ nằm mộng đẹp thôi.

– Mơ gì mà đẹp ? – Hung hồ nghi hỏi.

– Ai dại gì chia với anh.

– Á thôi, đừng có nhiều lời.

Hắn ngồi chồm hồm xuống để kiểm soát lại các mối dây.

Sau bữa ăn, Hung lại trối Lục lại. Hắn cho xuống nan xuống nước, đoạn trở lên mở trối chân cho Lục.

Người chủ động găng gượng đứng lên.

– Cúc, xuống xuống trước, ngồi đằng mũi nhưng quay ra sau lái, hòm sẵn cây đòng.

Hung ra lệnh, giọng hách dịch như một viên tướng sắp ra quân. Nhưng giọng ấy vẫn run run. Nổi gót theo Cúc là Lực, và sau đó là Hung mũi dao chìa sát lưng người bị trói tay.

Hung không lên xuống, mà kéo xuống lại sát bệ đá, đoạn đi trên bệ đá ấy, khom xuống, mà dẫn xuống như dẫn xe đạp.

Qua khỏi khúc quanh, hấn vói xuống trối chân Lực và mở trối tay cho chàng, đoạn hấn giao cho Lực chiếc thang tre mà Lực đã cướp được của bọn trộm, gác nằm dài trên bệ.

Thang bằng tre nhưng quá dài nên rất nặng. Thấy Hung khệ nệ mà không đưa xuống được, Lực đưa tay lên rước lấy rồi thả trôi trên mặt nước nằm dài theo xuống.

Miệng con thủy quái không lồ, sau ba ngày không làm việc, lại nhả ra chiếc xuống nan trên đó có ba người ngồi.

Hung đã đẩy xuống một cái thật mạnh sau khi giao thang cho Lực xong, rồi nhảy phót lên đó. Chiếc xuống lắc lia, bắn ra khỏi cửa động.

Bấy giờ Lực mới đưa chiếc thang nặng ấy lên cao, khỏi đầu chàng, đoạn đặt thang nằm dài trên xuống.

Hung gọi vợ :

– Cúc à anh mở trói chân cho anh ấy đây. Ảnh sắp hoàn toàn thông thả tay chân, thì em nên đề phòng cẩn mật hơn nhé ! Hề ảnh dở trò gì là đâm liền, không do dự.

Mở trói chân cho Lực xong, Hưng hỏi :

– Bây giờ đi đâu ?

– Bơi tuốt ra phía sau hòn. Mặt vách ở đó tương đối dễ trèo hơn.

Lực nhìn lại ánh nắng hôm nay và thấy cảnh vật ở đây y hệt như hôm chàng đuổi trộm. Đó là ngày lịch sử trong đời chàng nếu chàng còn sống được để mà viết nhật ký.

Chính ngày hôm đó chàng đã cứu hai người này, và đưa họ vào động, hai người gieo tai họa bắt ngờ vào cuộc đời yên ổn của chàng.

Xuồng nan nhảy sóng nhỏ trông giống như một cái vú cau lật ngửa trên mặt rước trong lu mà một đứa bé tinh nghịch đã quậy cho nước xao xuyến !

Vách đá của hòn Đụn này đứng thẳng hơn, cao vun vút khiến Hưng vừa bơi xuồng, vừa ngược lên nhìn rồi rùng mình.

Đang bơi, bỗng nghe văng vẳng tiếng tù và, hấn hết cả hồn vía, hỏi Lực :

– Gì đó ?

– Họ gọi nhau từ đảo này qua đảo khác.

Hung vội cúi xuống khoang xuống lượm chiếc sừng trâu lên, ném tù và vào người Lực rồi ra lệnh :

– Thôi vài hồi cho có tăm tiếng, kéo họ sanh nghi.

Lực cầm lấy chiếc ốc, nhưng do dự giây lát, chàng ném thật mạnh cái sừng trâu ấy ra thật xa.

Hung ngạc nhiên rồi điên tiết lên, hấn vừa buột mồm chửi thô lỗ, đúng y theo chân tướng của hấn mà hấn đã che giấu hỏm nay : “Đ...m... đồ chó đẻ, sao lại quăng tù và ? ” vừa chửi, hấn vừa chồm tới toan chém Lực.

– Anh Hưng !

Cúc quát và Hưng dừng tay. Nàng nói :

– Đừng có nóng. Đã trót rồi, không làm sao khác được thì chịu vậy.

Lực thì cười ha hả rất đắc chí.

– Đ...m... coi chừng tao ghen ! – Hưng lại chửi.

– Anh đừng nổi nóng ! Tôi làm thế là chánh đáng chứ ! Anh tìm cách giết tôi thì tôi tìm cách thoát chứ, có gì mà giận nhau. Xấu bụng lắm đấy nhé ! Nhưng tôi cũng chỉ thử thời vận vậy thôi chứ ta im hơi bất tiếng đã ba hôm rồi mà họ dường như không hay biết gì hết.

Hung lườm lườm nhìn Lục như muốn ăn tươi nuốt sống chàng bằng mắt.

Xuồng được chèo quanh hòn theo cái nẻo mà Lục đã bơi mỗi ngày và giây lâu, họ đến nơi Lục chỉ định.

Vách đá tư dưới đáy biển mọc thẳng lên, không có bãi để đậu xuồng. Lục chỉ vào hai u đá trên cao độ mười lăm thước rồi nói :

– Đầu thang sẽ tựa vào hai cái u đó. Ở các vách khác, không có chỗ để cho đầu thang bám vào, nguy hiểm vô cùng.

– Còn chân thang ? – Cúc hỏi.

– Cố nhiên là chân thang phải đặt lên xuồng. Nguy hiểm là ở chỗ đó.

Xuồng nhẹ quá không vững như thuyền lớn, cứ chòng chành và cứ chực muốn trôi đi, thang có thể ngã vào bất kỳ lúc nào.

Lục nói rồi đứng lên thật lẹ. Hung hoảng hốt, đưa dao ra chực đâm. Nhưng người gác hòn chỉ lo nghiêng cứu vị trí để đặt thang thôi.

Thang tuy trông kèn càng đồ sộ nặng nề thế mà thật ra mảnh mai lắm vì được nhiều chiếc thang ngắn chắp nối lại với nhau, dài gần ba mươi thước.

Tay Lực rất mạnh nên anh mới dựng đứng thang lên được mặc dầu anh chỉ đứng trên một nơi không cứng.

Xuồng linh đình vách đá năm thước, thang nằm xiên lồi bảy mươi độ.

Hung và Cúc nhìn từ chân thang lên đến đầu thang rồi rùng mình một lần nữa. Vách cao chón chở phải ngửa mặt lên trời mới thấy đầu thang được.

Cúc chỉ lên một chấm đen trên đầu vách rồi hỏi :

– Gì mà như một con yến còn đeo trên đó ?

– Phải. – Lực đáp. – Con yến tội nghiệp ấy bị đồng loại nó trói nó vào đó.

Cúc nhìn Lực với đôi mắt ngạc nhiên, ngỡ chàng nói mát, ám chỉ chàng và Hung, lực giải thích :

– Số là yến xây tổ gần với nhau lắm. Con yến đó lúc xây cất xòe cánh ra rồi bị con yến láng giềng nhả nước dãi lên cánh nó. Nước dãi khô rất lẹ và dán cánh chim vào vách. Thế là con yến rui ro phải chết khô vì bạn bắt cần.

Cúc than :

– Ở đây cái gì cũng là thảm kịch cả.

– Nhưng tôi lại thêm thảm kịch đó. Tôi cứ muốn được dính luôn trên ấy như con yến tội nghiệp kia.

Giọng Lực rất chua xót, khiến kẻ lòng sắt dạ đá là Hưng cũng khó chịu. Hấn ra lệnh :

– Thôi, bắt tay vào việc ngay !

Lực bắt đầu leo thang. Xuống nan chòng chành, chiếc thang lay động một cách dễ sợ.

Cúc hồi hộp nhìn thang khi bị đẩy lên, khi tụt xuống vì xuống nhảy sổng chớ không nằm yên một mực. Lực như làm trò xiếc trên thang, đu mình một cách cheo leo như con vượn trèo non.

Lắm lúc xuống bị trôi đi độ nửa thước và đầu thang trượt qua một bên, khiến Lực ôm chặt thang lại không dám trèo nữa.

Cúc nín thở, mồ hôi nhỏ giọt.

Hưng thì cố hết sức giữ bằng dầm cho xuống nằm được yên chừng nào hay chừng nấy. Người đàn ông không bao giờ chịu lao lực này, hi hục với chiếc thuyền nan như với một con ngựa bất kham. Anh ta đổ mồ hôi hột và thở ồ ồ, ráng sức chống với gió với sóng lớn muốn đẩy xuống đi nơi khác.

Lực đã lên tới đầu thang. Trông chàng chỉ còn nhỏ xíu trên kia. Chàng vói tay ra xa để gỡ tổ, trông càng cheo leo hơn hồi trèo thang nhiều.

Chàng làm việc rất nhanh, gỡ xong tổ nào, bỏ vào bị mang sau lưng tổ nấy. Không mấy chốc, chàng đã tảo thanh sạch bách khoảng đá quanh đầu thang.

Bấy giờ, chàng lại bước xuống vài nấc để gỡ mớ tổ đóng phía dưới. Độ hai mươi phút sau đó, chàng lại bước xuống thêm vài nấc nữa.

Nhưng đến vị trí thứ ba thì thang đã xa vách lắm rồi. Ở đây chẳng những chàng phải vói qua hai bên như ở trên kia, mà còn phải vói vào trong.

Lực bắt đầu xuống thang, sau mười phút làm việc tại vị trí thứ ba đó. Được làm việc, chàng vui vẻ lắm, như quên mất bọn ở dưới là kẻ thù với chàng : Chàng cúi xuống và nói với :

– Loại chim tinh quái này biết loài người cũng tinh quái lắm lên chỉ xây tổ những nơi hiểm trở thôi. Ở dưới thấp, không bao giờ chúng đóng tổ.

Dường như chúng nó thách đố loài người : “Chúng bây có giỏi thì theo ta lên đây ! ”

Bấy giờ Cúc mới thở ra một cách khoan khoái. Nhưng bỗng nàng kêu rú lên một tiếng rồi bùm mặt lại : xuống bị đẩy trôi đi và thang trật qua một bên.

Cúc nín thở, đợi lâu quá mà không nghe vật gì rơi hết, nên len lén mở tay ra xem. May quá, đầu thang nhờ một u đá khác cản lại nên thang không ngã.

Hung cố bơi cho xuống đổi vị trí để dựng thang đứng lại ngay ngắn, còn Lực thì vội vàng tiếp tục leo xuống để, nếu có ngã càng thấp càng hy vọng được sống.

Suốt buổi sáng hôm đó, anh gác hòn phải leo lên leo xuống như vậy đến bốn bận mới gỡ hết tổ yến nơi tấm vách này.

Sáng hôm nay, xuống nan lại chòng chênh trước một cửa động nhỏ nằm là là mặt biển.

Lực bị trói ké nằm dưới đáy xuống, Cúc thì lái xuống cho nó nằm yên, trong khi Hung đứng lên hỏi :

– Vào có xa hay không ?

– Không xa. Đi độ mười thước thì hang dốc lên. Nên lợi dụng những u đá mà trèo. Khi nào nghe một là tới nơi, rồi đèn bìn mà gỡ.

Hung nhìn Lực rất lâu, xét nét chàng, cố tìm giả dối trên mặt chàng. Đoạn hắn kiểm soát lại các môi đây và nói với Cúc :

– Hấn có ý gì em thì đâm liền, khỏi đợi anh. Đoạn hấn nhảy phót một cái qua cửa động. Xuồng bị đẩy mạnh ra xa, lắc lia lịa suýt lật.

Hung ngó ngoái lại một lần chót rồi biến mất trong cái động khô này, mà nước chỉ bò sâu vào lối năm tấc trên nền đá thôi.

Cúc nhìn trừng trừng vào cửa động rất lâu, đoạn cúi xuống ngó Lực, nàng nói :

– Khô quá, tôi đã bơi nát trí mà không tìm ra được mưu gì cả để cứu anh. Anh có kế gì chẳng ? Nên hành động hôm nay là hôm độc nhất mà anh ấy vào hang thay cho anh, không trèo dốc được. Anh có kế gì chẳng ?

– Chưa.

– Giờ làm sao ?

– Tôi cũng chẳng biết làm sao. Để tùy cơ mà ứng biến.

– Nhưng làm thế nào gây ra cơ hội, chờ đợi mãi mà cơ hội không xảy ra thì lấy gì mà tùy.

Lực cười mà rằng :

– Không có cơ hội thì thôi vậy. Dầu sao, bà đã giúp tôi sống thêm được mấy ngày thú vị nhất trong đời tôi thì cũng đã đủ cho tôi lắm rồi.

Cúc rung rung lệ mà rằng :

– Ngồi mà nhìn cái chết của anh từ từ tới, tôi đau lòng quá. Thôi để tôi mở trời cho anh, anh sẽ được tự vệ và thắng hay bại tùy anh. Như vậy hả dạ anh, mà tôi cũng đỡ hận phần nào

Nói xong, Cúc bỏ dầm, ngồi mà bước lại gần Lực :

– Không nên, thưa bà, anh gác hòn vôi ngăn. Bà phóng thích cho tôi thì thế nào hấn cũng giết bà một khi hạ sát tôi xong. Phải, tôi sẽ bị hạ sát, vì tôi đã bại một lần rồi, trước mắt bà hôm nọ.

Cúc nghe Lực nói hữu lý, nên thôi. Vả nàng vẫn yêu chồng và không muốn chồng bị rủi ro nào cả. Nếu không, nàng đã mở trời cho Lực ngay từ đầu, hoặc đã cùng Lực trốn qua hòn khác bằng xuồng.

Nàng ngồi bên chân Lực mà khóc, Lực an ủi :

– Nó không bắt bà phụ lực với nó để giết tôi đâu. Chắc nó cũng đủ lịch sự để thi hành cái công việc bản thủ ấy sau lưng bà.

Bà Cúc ơi, tôi chết không được ai thương tiếc, vì tôi không còn người thân. Còn đối với xã hội thì thêm hay bớt một người như tôi không gây ra sự thay đổi nào đáng kể.

– Anh nói nghe tàn nhẫn quá, không thể nào công nhận những điều đó được, nếu còn một điểm tình cảm trong lòng.

Trời ơi, có lý nào mà tôi chịu bất lực nhìn cảnh anh bị chọc tiết. Thôi, tôi liều vậy, liều làm cái việc mà hôm rày tôi không muốn làm, tôi mở trời cho anh, rồi hai ta cùng trốn qua hòn khác, anh nhé ?

– Cám ơn bà nhiều lắm, nhưng không nên. Bà phải thành thật với chính bà mà nhìn nhận rằng tình cảm của bà đối với tôi chỉ là thương xót và mến phục. Bà không thể yêu một người tàn tật, tôi không làm cho bà hạnh phúc được. Bà đừng làm xằng rồi phải hối hận.

– Không yêu anh được, tôi sẽ đi sống riêng một mình, miễn cứu anh khỏi chết thôi.

– Cũng không nên bỏ mối tình thật của bà đối với hắn. Và đến phút chót, tôi vẫn còn hi vọng thoát hiểm.

– Anh chỉ lạc quan cho tôi an lòng thôi. Tôi thấy không còn cách gì cả mà hôm nay là ngày kể chót, theo lời anh. Tôi quyết cứu anh, mặc dầu anh không muốn...

Nói rồi Cúc đưa tay ra mở mối dây cho Lực. Lực lẩn mình qua để giấu mối dây ấy, làm cho xuống lắc lư và trôi ra xa.

Chàng nói :

– Bà không muốn thấy tôi chết, tôi cũng chẳng muốn nhìn bà ngã gục dưới lưỡi dao của hắn.

– Hấn làm sao mà ra khỏi động được, vì xuống đã dang xa rồi.

– Từ đây mà lội về động tôi ở có xa gì đâu, hấn lội một lát thì tới.

– Nhưng ta sẽ không về động.

– Không, không thể nào tôi cùng trốn với bà. Không thể nào tôi để bà mất hạnh phúc.

Cúc cứ đưa tay ra, toan mở trói. Lực nói giọng cương quyết :

– Bà mà thả tôi ra, tôi sẽ cắn lưỡi mà chết.

Cúc sợ hãi không dám thi hành ý định. Lực nói :

– Tôi còn hi vọng. Bà mau mau bơi xuống tới cửa động, vì hấn gần xong rồi đó. Hấn mà bắt gặp cảnh này thì hỏng cả.

Cúc nhần nại trở ra bơi riết xuống về cửa hang. Xuống vừa được kèm cho yên thì quả Hưng vừa ra tới nơi, Cúc cập xuống sát vách đá cho chồng nhảy xuống. Hưng rơi trên xuống thật mạnh làm xuống lắc lư. Hấn lảo đảo như say rượu, giây lát sau xuống vững lại, hấn mới đứng ngay được. Hấn lấy bị trên vai xuống rồi nói với Cúc :

– Tổ yến trong động tốt hơn tổ yến ngoài vách nhiều lắm.

Lục xía vô nói :

- Phải, trong ấy toàn là tổ yến quan không mà thôi.
- Yến quan là yến làm sao ? Cúc bỏi.
- Là thứ tổ yến thật tốt, ngày xưa dành cho quan ăn.

Hung vừa thở hỏn hển vừa nói :

- Hôm nay còn sớm, nhưng đã mệt lắm rồi.

Xuồng nan lại chòng chành trước một cửa động. Cửa động này bị nước ngập đến tám phân mười.

Lục thấy cái nhìn cật vấn của Hung nên giải thích :

– Tôi quên mất, trong tuần này hể sáng sớm là nước lớn, cửa động này bị ngập luôn, không thể vào được. Đáng tiếc cho anh là tổ yến trong động này toàn là yến huyết, thứ cao cấp nhất. Mà cũng đáng tiếc cho tôi. Nếu anh vào động được, tôi sẽ sống thêm được vài tiếng đồng hồ để nhìn ánh nắng giõn trên đầu sóng. Giờ thì chắc anh phải giết tôi ngay, vì động này là động chót, anh không còn lợi dụng tôi được, để tôi sống làm gì. Vả biển sắp động, ghe tiếp tế sẽ ra nay mai gì, anh không thể đợi biển êm mà khỏi nguy.

- Biển sắp động à ? Hung hỏi.

– Ủ, có dấu hiệu trong gió. Ghe tiếp tế sẽ ra sớm hơn mọi khi. Họ sợ biến động lâu ngày không ra được, tôi sẽ chết đói chết khát mất.

Cúc tức lắm hỏi :

– Ghe tiếp tế ra, tức là hy vọng được giải cứu của anh, sao anh lại cho chúng tôi biết ?

– À, thưa bà, vì tôi không muốn cho bà bị hại. Ghe tiếp tế ra họ sẽ cứu tôi và bắt chồng bà. Bà sẽ mắc tội tòng đảng với kẻ gian. Cứ nghĩ đến viễn ảnh bà bị còng tay dẫn đi vào lao là tôi nghe làm sao ấy. Tôi chết là hơn.

– Không, tôi không giết anh đâu. – Hưng vội cãi. – Anh cố tìm cách vào hang yến huyết giùm tôi đi.

Lục cười ngất mà rằng :

– Đáng lý gì tôi phải câm miệng lại. Giúp anh để được sống thêm vài tiếng đồng hồ nữa không ích lợi gì cả.

– Không, tôi không giết anh đâu mà !

– Chỉ có trẻ con mới tin anh được. Khí sát nhân đầy mắt anh kia.

– Tôi thề với anh.

– Vô ích. Nhưng nói thế chớ tôi cũng mách giúp anh lần chót, để anh thương tình, giết cho ngọt nhất dao, đừng bắt tôi chịu đau đớn.

Trên đỉnh hòn, có một cái hang ăn thông xuống động yển huyết này, giống hết cái hang thông dơi đằng động của tôi. Nhưng hang ở đây to hơn hang đằng ấy và vách hang có đá lồi, đá lõm, lợi dụng mà mượn đường hang đó để xuống hang yển huyết được. Thợ nhà nghề ra đây nhằm lúc nước lớn, vẫn sử dụng lối vào động ấy.

– Xuống hang có nguy hiểm hay không ?

– Không, chỉ nhọc lúc leo lên thôi, vì hang đứng. Còn thì cũng như nơi khác, trượt chân là nát xương ra.

– Nhưng làm sao lên đỉnh hòn được ? Thang không đủ cao, mà tôi lại leo thang không sành ?

– Có đường đi, đằng cửa động nơi tôi ở.

– Ta đi về đó thôi.

Họ đứng trên mô đá nơi mà mấy hôm trước Lực ngồi buồn rồi thấy cặp Hưng, Cúc chết đuối đằng xa.

Lực được mở trói, nhưng Hưng và Cúc đều cảm sẵn khí giới nơi tay.

Vách đá nơi đó lồi lõm, u đá lại nổi nhiều từng nơi.

Lục chỉ lên mà rằng :

– Anh cứ bám vào các u đá kia mà leo lên.

– Tôi mở trời cho anh để anh cùng leo với chúng tôi.

– Có cần gì tôi trên ấy đâu !

– Tôi biết sao được. Lỡ anh gạt tôi vào cạm bẫy thì làm sao ! Anh leo trước tôi cầm đồng leo theo sau, vợ tôi theo chúng ta.

Lục thở dài :

– Cái chân của tôi ! Khô quá, anh hành tội làm chi vài tiếng đồng hồ cuối cùng của đời tôi ? Tôi cố trèo thì nó đau, nhức, lại có thể trượt chân rơi xuống.

– Anh cứ trèo, đừng có nhiều lời.

Nhấn nạy, Lục lăm bắm :

– Trèo thì trèo !

Cúc ái ngại lắc đầu rồi nói với chồng trong khi Lục bắt đầu đăng đỉnh :

– Anh à, anh Lục ấy đã tỏ ra sẵn lòng giúp ta tới cùng, vậy để anh ấy sống nhé ?

– Cố nhiên.

Lực đã trèo được một bức đá, Hưng nổi gót theo chàng. Cúc còn đứng nguyên tại chỗ vì chưa có khoảng trống để leo theo họ.

Để làm cho không khí bớt căng thẳng, Cúc gọi Lực, hỏi to :

– Anh Lực ơi, tổ yến huyết là tổ yến gì ?

– Hình như tôi đã giải thích cho bà nghe một lần rồi. Tổ yến huyết còn một tên nữa là hồng yến. Người Tàu họ tin thứ tổ yến ấy có được tánh trị lao, mà thứ đó lại hiếm nên rất mắc tiền. Mười kí lô hồng yến trong động này giá bằng ba mươi kí lô yến quan và năm mươi kí lô yến thường.

Lực trèo cẩn thận nên rất chậm. Nhưng một tiếng đồng hồ sau, tất cả đều tới được trên đỉnh.

Cả ba thở hỗn hển, mồ hôi nhễ nhại, họ đưa mắt một vòng : đầu hòn khá bằng phẳng. Mênh mông biển cả.

Dưới kia sâu thăm thẳm. Cúc nhắm mắt và rùng mình.

Hưng thấy địa thế hiểm trở nếu đánh nhau mà thua thì sẽ bị xô xuống vực sâu, nên rút dao ra cầm lăm lăm nơi tay và thủ thế.

Miệng hang trở ngay ra giữa mặt hòn, hẹp vừa một người chui vào trông sâu như cái giếng ở xứ khô.

Cạnh miệng hang, một tảng đá to bằng cái thúng giạ nằm trên một mũi đá nhọn, cao độ một gang tay. Nó nằm thẳng bằng như vậy không biết từ bao đời rồi : Hễ gió thổi là nó rung rinh như chiếc nón lá úp trên đầu một cây nọc.

– Em nghĩ anh ấy gạt anh hay là nói thật ?

– Em tin là anh Lực nói thật. Và dưới ấy có gì mà anh sợ. Nếu có con gì thì con ấy đã xoi anh Lực rồi...

Nếu hang khó vào là một chuyện khác, ai cẩn thận thì thoát nguy ai sơ ý, hoặc rủi ro thì thiệt mạng, cái đó là số của mỗi người và Lực đã báo trước.

– Theo em thì thế này, bỏ yên huyết để tránh rủi ro, và tha anh Lực làm phước.

Hưng cười gằn rồi thỉnh linh quay lại nhìn Lực mà quát :

– Nằm xuống !

– Không !

Cúc hoảng hốt van lơn :

– Anh Lực ơi, chân anh yếu lắm, ở đây anh không thắng được đâu, mà thua là anh nát xương chắc chắn. Anh nên biết điều một chút.

Lực gật đầu rồi vâng lời Cúc mà nằm dài xuống trên đá. Hưng tháo sợi dây buộc thang quanh bụng hấn nẩy giờ rồi trói Lực lại. Anh gác hòn nói :

– Gỡ tổ yến huyết xong, chắc anh quăng tôi xuống biển. Nhưng nhớ phải đi ngay, biển sắp động rồi, không khéo bà Cúc sẽ làm mồi cho bụng cá nuốt cách oan uổng.

– Im ! Cúc à ! Hấn mà cục cựa là chặt ngay. Không còn dùng hấn được nữa thì khỏi phải rương tay.

Nói xong hấn bước lại hang, đứng nơi miệng lỗ mà do dự, giây lâu hấn thòng chân vào hang mà mò thử để tìm u đá mà Lực đã nói đến, rồi quả quyết vào hang.

Hấn bị miệng hang nuốt đứng lẩn lẩn, đến đùi, đến bụng, đến ngực, đến cổ rồi mất hấn.

Cúc lắng tai giây lâu, rồi cũng bước lại miệng hang mà dòm vào đó. Nàng không thấy Hưng đâu cả.

Bối rồi, nàng đưa mắt từ miệng hang qua Lực rồi hỏi :

– Bây giờ làm thế nào ?

Cúc quỳnh lên, nhưng Lực vẫn bình tĩnh đáp :

– Tôi không biết làm thế nào cả.

– Cố gắng lên thử xem. Anh là người anh hùng...

– Bà đừng làm. Tôi chỉ là một người thường thôi.

– Nhưng anh là tù chính trị cũ.

– Tù chính trị cũng chỉ là người thường thôi : Mà cho dầu tôi là anh hùng đi nữa, cũng chẳng làm gì được. Anh hùng cũng lắm kẻ gặp bước đường cùng phải bỏ mạng.

Cúc đứng lên xem bộ tịch bút rút lăm, vẻ mặt thì nặng nề những suy nghĩ. Đoạn cả quyết, nàng bước lại vịn tảng đá mà xô thử.

Tảng đá lắc lia nhưng không xô đi một li nào cả. Lực bỗng hiểu, hoảng hốt la lên :

– Ấy đừng, bà không nên làm thế !

Cúc không thềm nghe, cứ xô đá.

– Tôi van bà !

Cúc vẫn làm lơ, tiếp tục công việc của nàng. Nàng ráng sức đến đỏ cả mặt, tai và gân cổ nổi to lên, Lực cầu khẩn :

– Bà ơi, thôi bà cứ mở trói cho tôi đi rồi tôi với bà cùng trốn. Như thế còn hơn là...

Cúc dừng tay lại mà đáp :

– Anh gạt tôi. Không, cấp bách lắm rồi, không thể chậm trễ được nữa.

Rồi nàng lại cố sức xô. Tảng đá rung rinh dữ, coi mỗi muốn mất thăng bằng.

Lực lặn đi mấy vòng, quyết đến nơi để cản trở Cúc.

Nhưng trong một nỗ lực vô biên, Cúc đã đẩy được tảng đá rơi xuống khỏi mũi đá lồi chỏi nó một cách bấp bênh. Nó rơi đánh ầm một cái và nằm bít miệng hang.

Cúc té ngồi xuống mà thở kêu như ông bề lõ rền.

Lực trở mắt nhìn Cúc, kinh dị vô cùng trước cuộc sát phu ghê gớm đó.

Giây lâu Cúc bớt mệt, bước lại cắt dây cho Lực. Chàng áp úng hỏi :

– Sao bà lại...

– Tôi không thể để anh chết được.

– Nhưng hắn là chồng bà...

– ...Và hơn thế, tôi còn yêu chồng tôi lắm. Nhưng tôi không thể nhìn hắn giết anh.

Thiếu phụ ngưng nói, bước lại tảng đá đang chôn chặt chồng nàng dưới hang. Nàng đi lảo đảo như người say rượu, và lúc đến nơi, nàng ngồi phệt xuống, ôm lấy nắp hang rồi khóc mù mẫn.

Lục chạy theo Cúc, xô thử cục đá ngàn cân ấy. Anh lắc đầu rồi nhìn Cúc đau thương mà rung rung nước mắt.

Khóc lâu lắm, Cúc mới đứng lên rồi lại lảo đảo đi. Lục nghe nàng lẩm bẩm “Trời ơi, Hưng chết rồi, đời tôi thật là không còn nghĩa nữa ?”

Bỗng giật mình kinh sợ. Cúc đang đi lần ra mé vực. Anh kêu lên :

– Coi chừng, bà Cúc.

Cúc tiếp tục đi, Lục toan chạy theo, nhưng đã trễ quá rồi. Không biết rủi ro hay cố ý, Cúc té nhào xuống vực sâu.

Lục té ngồi trên tảng đá rồi gục đầu xuống, ôm lấy mặt.